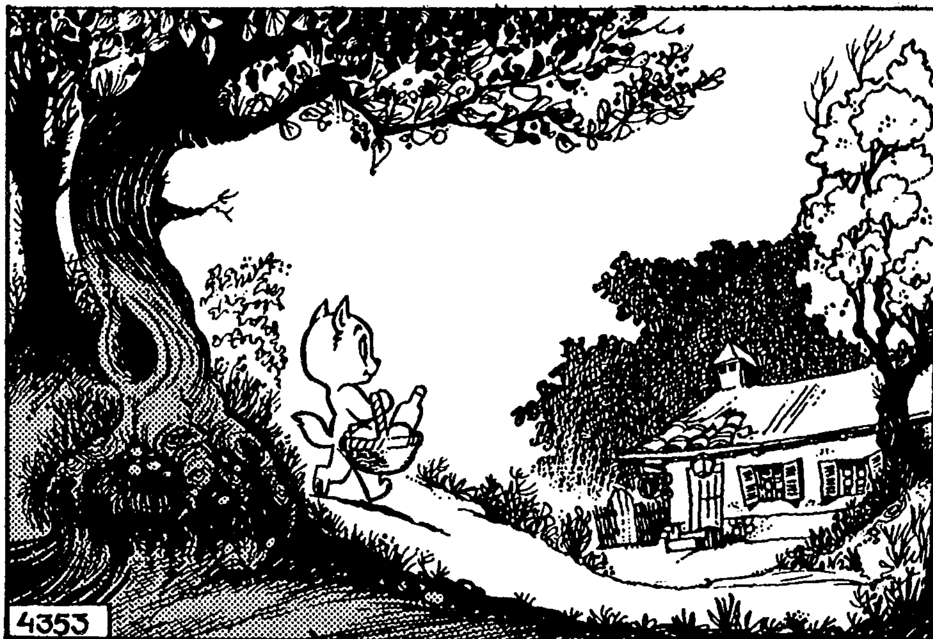
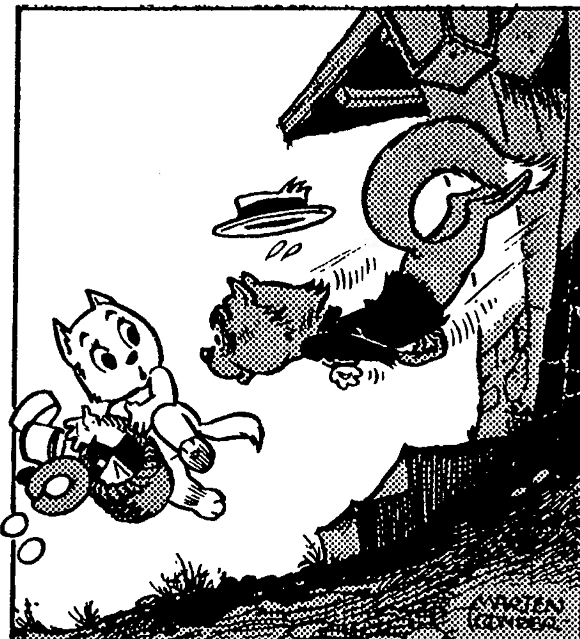
HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

4353 Op een middag keerde Tom Poes huiswaarts met een mand vol boodschappen die hij in de stad gedaan had. Hij repte zich, want het was al vijf uur en de kruidenworst die zich tussen zijn aankopen bevond deed hem naar zijn avondeten verlangen. Al voortstappende naderde hij de herberg „De vreedzame jager", een bedrijf, dat zich even buiten Rommeldam bevond. Het was bekend om zijn rust en zijn vriendelijke bediening, doch bij het passeren bemerkte Tom Poes dat ook hier het ruwe leven zijn tol eiste. Want daarbinnen klonken luide stemmen en voordat hij er op verdacht was werd de deur opengerukt om doorgang te verlenen aan een vreemdeling. Het was een tengere gedaante, die met zo'n kracht op straat werd gezet, dat Tom Poes zijn mand liet vallen.

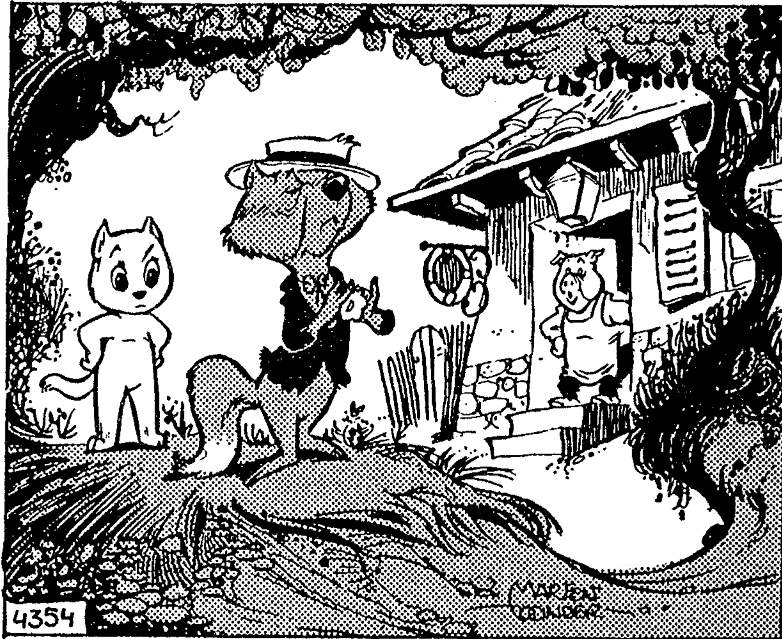
Nu verscheen ook de waard in de deuropening.
„Maak, dat je weg komt!" riep de anders zo rustige ondernemer met overslaande stem. „Mijn beste kamer huren, aanmerkingen maken op het eten, de dure meneer uithangen en dan niet betalen!"
De gast richtte zich op tussen de boodschappen en zette voorzichtig zijn hoed op.

„Hoe pijnlijk is deze grofheid", prevelde hij, na een zijdelingse blik op Tom Poes. „Welk een stuitend voorbeeld voor jongeren. Geen wonder, dat de beschaving ten einde spoedt."
„Vort!" krijste de hotelondernemer. „Als je binnen tien tellen niet met je praatjes uit het gezicht bent, stuur ik de politie op je af!"

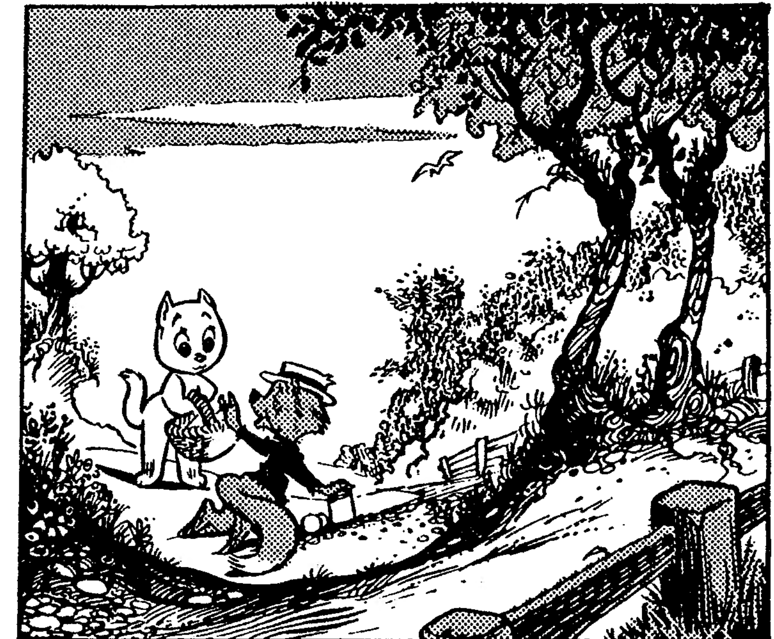
931223

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

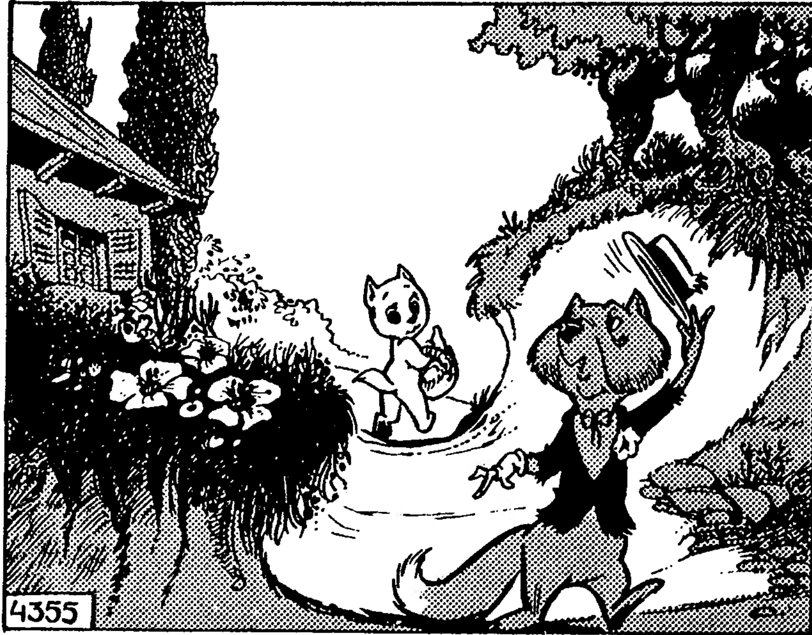

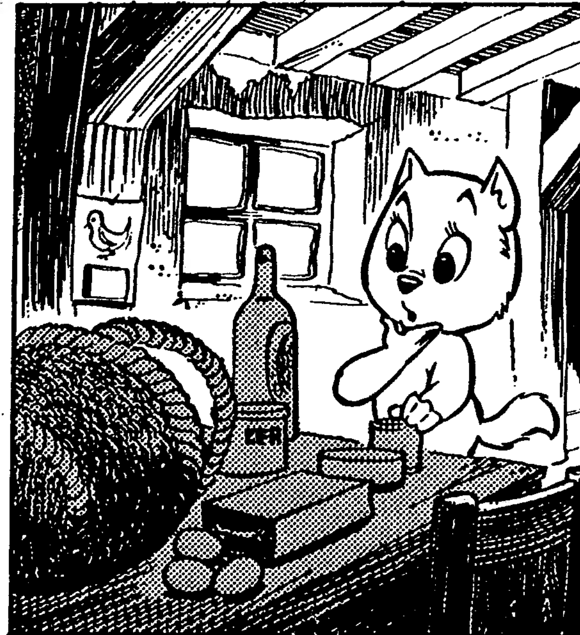

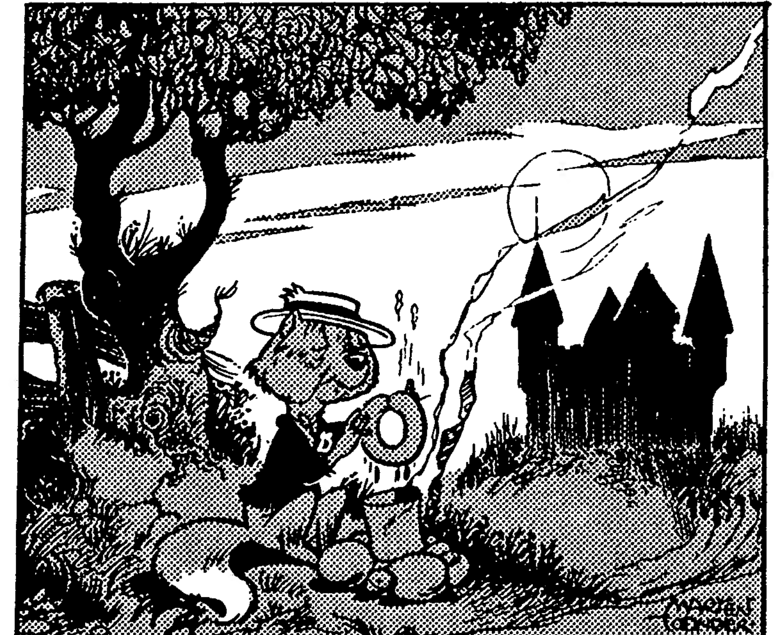
4354 De vreemdeling kwam overeind en trok zorgvuldig zijn roset in het knoopsgat terug.
„Ik ben uitzonderlijk ontevreden over dit hotel", zo sprak hij. „Het eten was slecht en de bediening is lomp. Ik wens hier geen minuut langer te blijven. "De eigenaar stond enkele ogenblikken sprakeloos. Toen liep hij rood aan en spoedde zich naar binnen om de politie op te bellen. De gast wachtte tot de echo's van de dichtknallende deur verstorven waren. Daarop wendde hij zich tot Tom Poes en lichtte de hoed.
„Mijn naam is Van Wezel", zo sprak hij. „Edelhart van Wezel. Aanvaard mijn verontschuldigingen voor het treffen van uw mand. De schuld lag weliswaar bij de ruwe ondernemer van dit hotelbedrijf, maar gij zijt de dupe. Veroorloof mij u behulpzaam te zijn bij het inpakken van uw aankopen."
Zo pratende bukte hij zich en begon de boodschappen die uit het mandje gevallen waren weer op te rapen.
„Waarom was die herbergier zo boos?" vroeg Tom Poes.
„Ach, een belachelijk misverstand", hernam de heer Van Wezel. „Door vergeetachtigheid heb ik verzuimd geldmiddelen bij mij te steken en daarom vroeg ik hem de rekening naar mijn huisadres te zenden. Dat is alles!"
„Hm", zei Tom Poes. Hij wierp een blik op de rafels die het kolbert van de ander ontsierden en dacht er het zijne van.
„Dank u voor uw meegevoel", vervolgde de vreemdeling, zich oprichtend. „Hier zijn uw doperwten. Vergun mij thans afscheid te nemen."

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

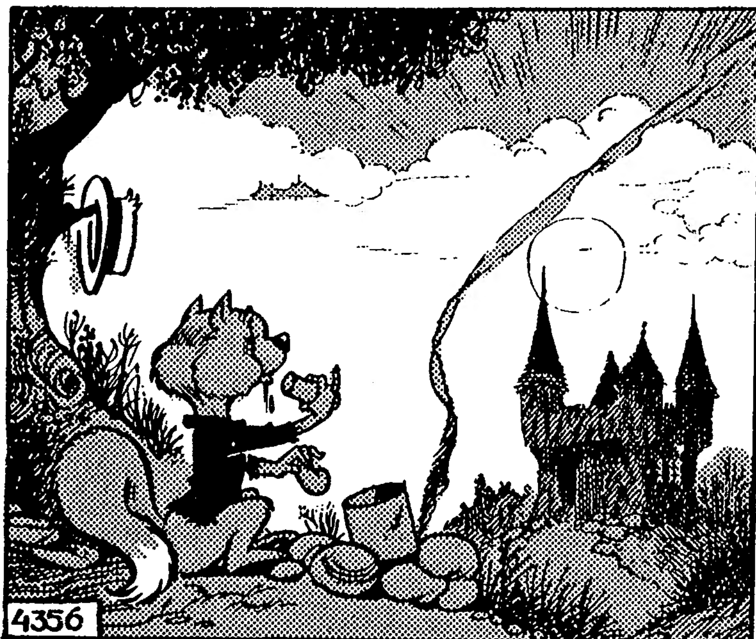

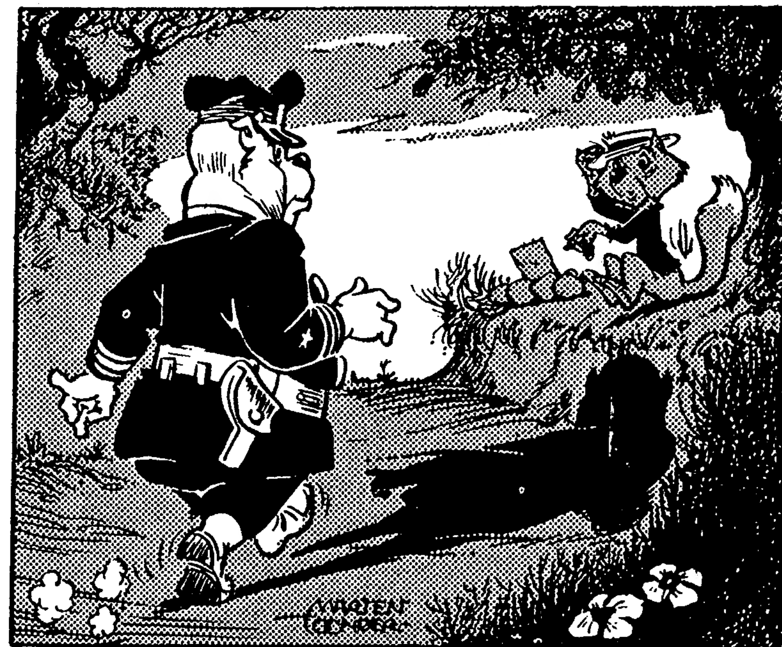
4355 Tom Poes pakte zijn mand weer op en de heer Van Wezel nam afscheid.
„Het ga u goed", zo sprak hij. „Ik wil dit achtergebleven gebied waar men blijkbaar het kredietwezen nog niet kent, zo spoedig mogelijk verlaten. Het is een bittere herinnering, die ik meeneem, maar uw warme medeleven zal ik dankbaar gedenken."
Met deze woorden stapte hij snel heen en Tom Poes vervolgde zijn wandeling naar huis.
„Wat een praatjesmaker", dacht hij. „Natuurlijk een doodgewone zwerver die door bedrog aan de kost probeert te komen. Maar daar loop ik niet in, hoor."
Helaas, toen hij thuis kwam en zijn boodschappen uitpakte, merkte hij, dat zijn kruidenworst ontbrak.
De vreemdeling had zich intussen voortgespoed totdat hij een met mos begroeide heuvel bereikte. Daar maakte hij het zich gemakkelijk onder een boom en legde een klein vuurtje aan waarboven hij in een conservenblikje een smakelijke worst kookte.
„Ach", prevelde hij, „hoe betreur ik het gemis aan eetgerief en een servet. Het is wel ver met mij gekomen..."
Zuchtend beet hij in het sappige voedsel en begon langzaam te kauwen.
„Niets rest mij meer dan mijn wezelkennis", hernam hij tot zichzelf. „En zelfs die heeft gefaald bij de hoteleigenaar. Zou ik oud worden? Maar komaan, het kon slechter. De worst is voortreffelijk, het uitzicht op dat oude slot prettig en de zonsondergang zelfs fraai te noemen. Ik moet oppassen, dat de wezel in mij, me niet tot zwartgallige gedachten voert..."

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

4356 De heer Van Wezel at zijn worst; voorzichtig om geen vetspatten op zijn kleding te krijgen — en stak daarna een sigarepeukje op.

„Het wordt tijd, dat ik aan mijn toekomst ga denken", prevelde hij. „Ach, had ik vroeger maar beter opgepast, dan had ik hier niet gezeten, berooid en verlaten. Nu is het enige wat mij rest mijn wezelkennis..."

Hij zuchtte en wierp een blik op het slot in de verte waar nu de eerste lichtjes aangingen.

„Ja, ja", hernam hij, „het is de wezel in ons, die ons tot zwakheid drijft. Wie kan dat beter weten dan ik? Maar iedereen heeft de wezel in zich — en met enig overleg kan een geoefend wezelkenner daar gebruik van maken."

Op dat moment werd hij gestoord door knerpende voetstappen op het pad achter hem — en toen hij zich verrast omwendde werd hij een donkere gedaante gewaar, die dreigend naderde.

Het was commissaris Bulle Bas, die telefonisch door de herbergier gewaarschuwd was.

„Juist", sprak de politiechef donker. „Daar heb ik je. Landloperij op het terrein van Bommelstein, huh? Jij bent de zwerver die zonder betalen in hotel „De vreedzame jager" hebt gelogeerd! Spreek het maar niet tegen. Je uiterlijk klopt!"

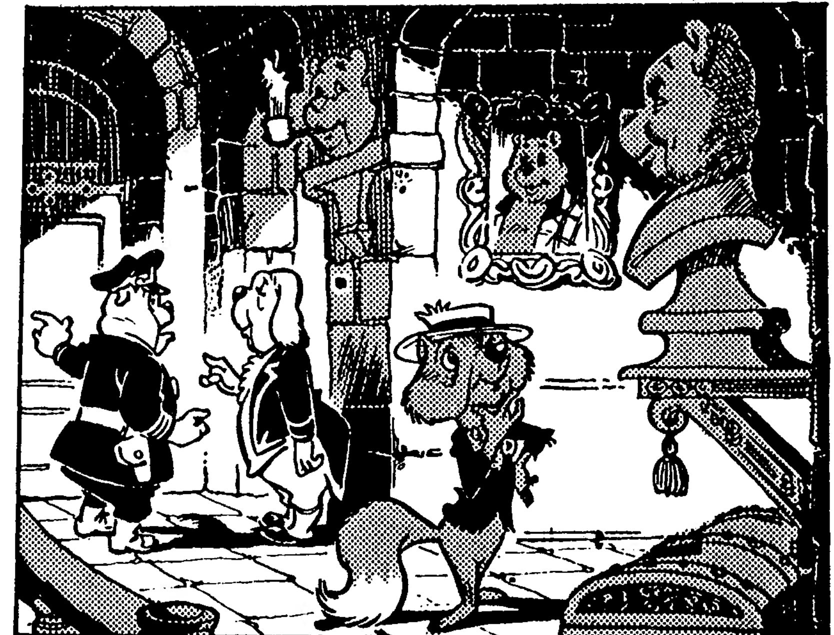
„Uiterlijk?" herhaalde de ander. „Het moet de wezel in mij zijn, die u bedoelt, agent. En wat bedoelt u met landloperij? Mag men hier in de buurt niet van het uitzicht genieten?"

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

4357 „Geen praatjes", snauwde commissaris Bas. „Ik heb je betrapt op landloperij, vriend. Je zit hier onbevoegd te kamperen op het terrein van Bommelstein — en hier in de gemeente houden we niet van zwervers. Mee naar het bureau!"

De tengere vreemdeling wierp een blik op het bouwwerk, dat duister in het maanlicht stond.

„Bommelstein", mompelde hij. Daarop stond hij op en nam zijn hoed af.

„Het is in orde, agent", sprak hij. „Ik ben een gast van de kasteelheer en ik heb mijn diner op het gazon gebruikt. Edelhart van Wezel is mijn naam."

„Dat is sterk", hernam de politiechef geprikkeld. „Je bent een brutale! Maar dit geval is gemakkelijk uit te zoeken; kom mee! En als heer Bommel je niet kent ben je nog niet gelukkig!"

„Gelukkig?" herhaalde de ander binnensmonds. „Dat zou te veel gevraagd zijn. De wezel in ons staat het geluk in de weg."

Maar hij was verstandig genoeg om geen tegenwerpingen te maken en hij liep wat bedremmeld met de commissaris mee.

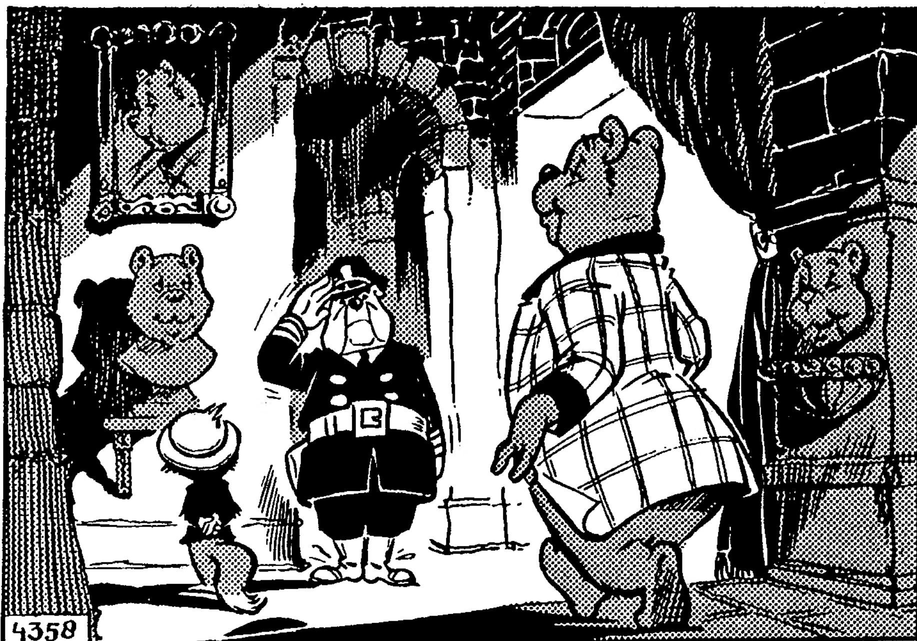
„Ik zou misschien kunnen vluchten", zo dacht hij. „Maar beter is het om op mijn wezelkennis te vertrouwen. Als ik nu maar wist wat voor iemand de eigenaar van Bommelstein is en wat zijn zwakke plekken zijn..."

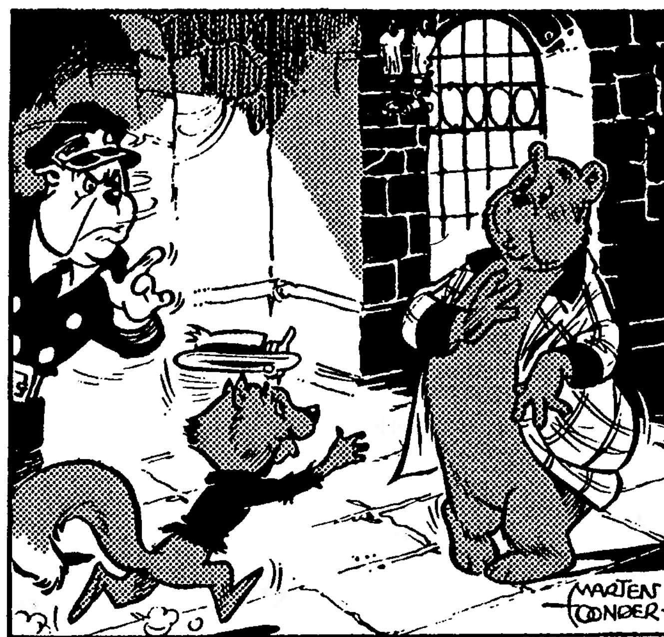
Nu, dat bleek hem al spoedig. Toen de bediende hen binnen had gelaten bevond hij zich in een ruime hall, die versierd was met portretten en borstbeelden en de heer Van Wezel glimlachte opgelucht.

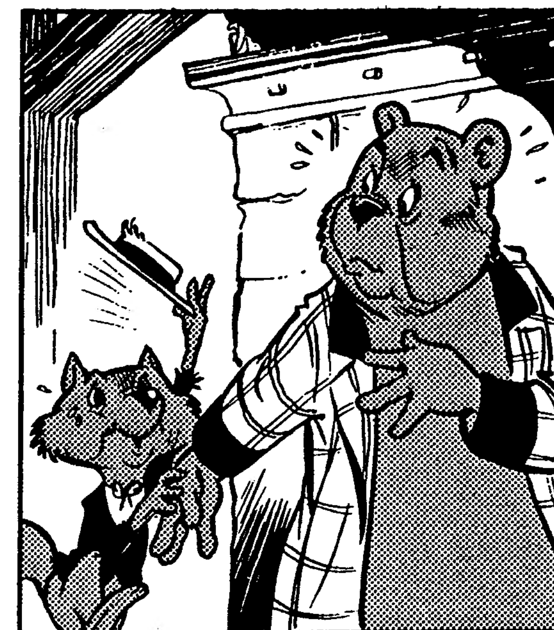
„Afbeeldingen van de bewoner, zonder twijfel", sprak hij tot zichzelf. „De wezel in deze figuur moet wel sterk zijn. Ik tref het bijzonder."

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

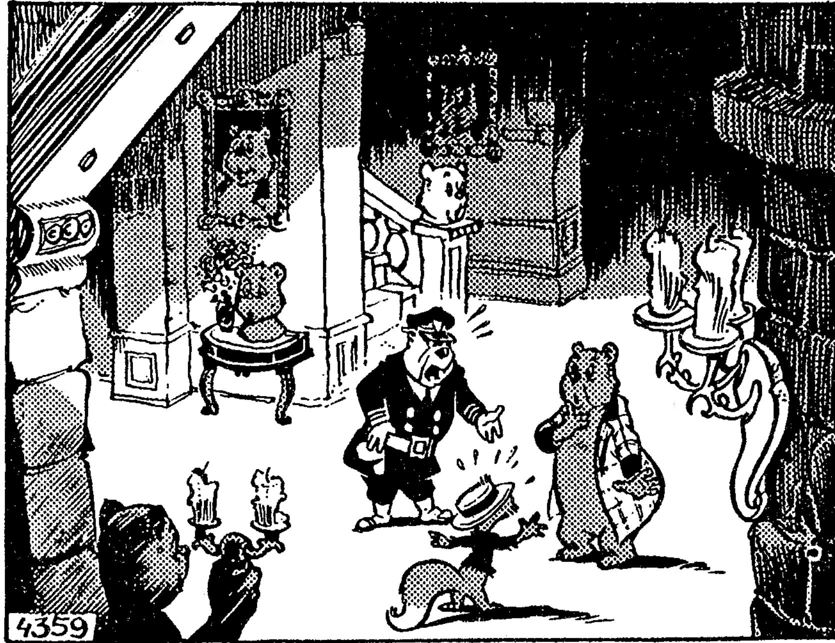

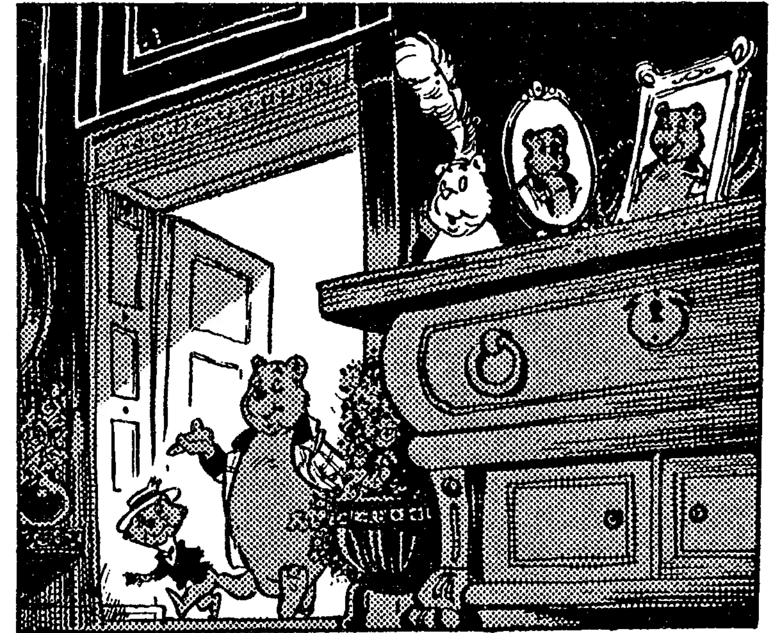
4358 Terwijl de politiechef hem dreigend gadesloeg bestudeerde de vreemdeling oplettend de kunstwerken in de hall.
„Ik tref het", dacht hij. „De bewoner van dit slot tracht zich te handhaven met allerlei copieën van zichzelf. Een gemakkelijk geval voor een wezelkenner als ik. Mijn gedragslijn is duidelijk."
Op dat moment werd er een deur geopend en nu trad de kasteelheer nader.
„Hallo Bas!" zo riep hij monter. „Wat is er met die zwerver waar Joost me van vertelde?"
„Het gaat over deze persoon", zei de commissaris gewichtig. Hij wees op de plek waar zijn arrestant zich zoëven bevonden had. Doch deze was reeds met uitgebreide armen op heer Bommel toegesneld.
„Neef", riep hij ontroerd uit. „Wat lijk je toch sprekend op de oude graaf! Trek voor trek het portret boven de schouw van ons stamslot!"
„Huh?" vroeg heer Ollie onthutst.
„Deze figuur beweert, dat hij een gast van je is", hernam de commissaris. „Ik trof hem aan..."
„Het blauwe bloed verloochent zich niet!" riep de heer Van Wezel opgetogen. „Zelfs niet in de zijtakken van de familie. Ik ben blij, dat de douairière me naar Bommelstein afgevaardigd heeft. „Daar moet nog een ver familielid van ons wonen, Edelhart", zei ze. „En ze heeft zich niet vergist."
„Douairière?" herhaalde heer Bommel zonder begrip.
„Tante Arsenia", verduidelijkte de ander. „Je weet wel."

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

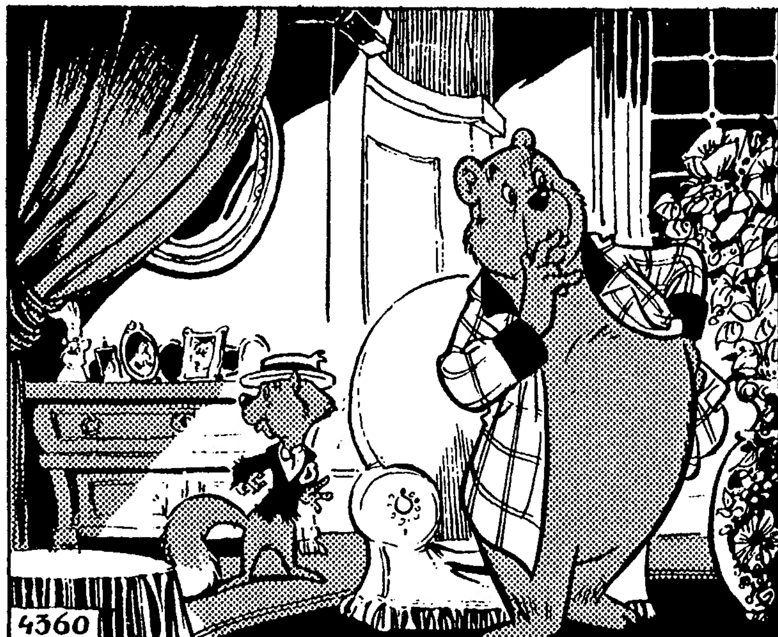

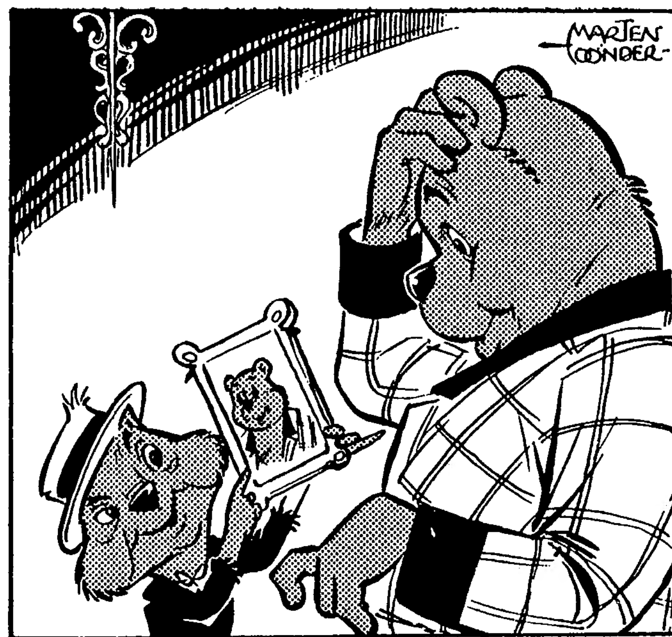
4359 Commissaris Bas betrok meer en meer terwijl hij vergeefs de woordenstroom van zijn arrestant trachtte te stuiten.
„Ik kom . . ." begon hij.
„Het was laatst op een gala-diner," sprak Edelhart van Wezel op bewogen toon. „De hele familie was op het stamslot. Je had er bij moeten zijn, neef!"
„Een ogenblikje", snauwde de politiechef. „Deze figuur zat op een . . ."
„Ik zat op een stoel van neef Eustacius," hernam de ander. „Dat was een hele consternatie, ja, ja! Hij is zo trots op zijn wapenschild. Een veld van azuur, terwijl het mijne kaal is, zoals je weet. Nu, toen zei de douarière . . ."
„Hij zei, dat hij je gast is", vervolgde de commissaris vermoeid. „Ik heb hem . . ."
„Zou je deze agent willen wegzenden?" vroeg de heer Van Wezel gehinderd.
„Hij stoort ons gesprek zo, vind je niet?"
Heer Bommel moest dit toegeven. De beweringen van zijn onverwachte bezoeker hadden hem aangenaam getroffen en daarom liet hij de commissaris gaan.
„Het is in orde, Bas", zei hij. „Je ziet toch, dat deze heer mij kent? Ik bedoel, hij is familie en dus ken ik hem, als je begrijpt wat ik bedoel."
„Het is helemaal niet in orde", gromde de politiechef, terwijl hij verontwaardigd wegstampte. „Maar ik heb mijn plicht gedaan. Als het mis loopt hoef je op mij niet te rekenen."

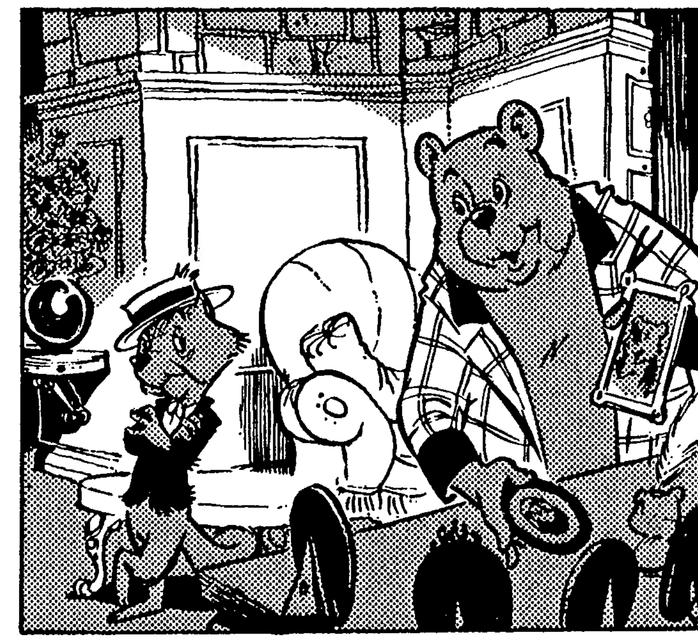
Heer Ollie hoorde deze sombere woorden echter niet meer. Hij had de deur gesloten en ging zijn gast voor naar de kamer.
„Kom binnen eh . . . neef", zei hij. „Hoe zei je ook weer, dat je heette? Ik kan zo moeilijk namen onthouden".

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

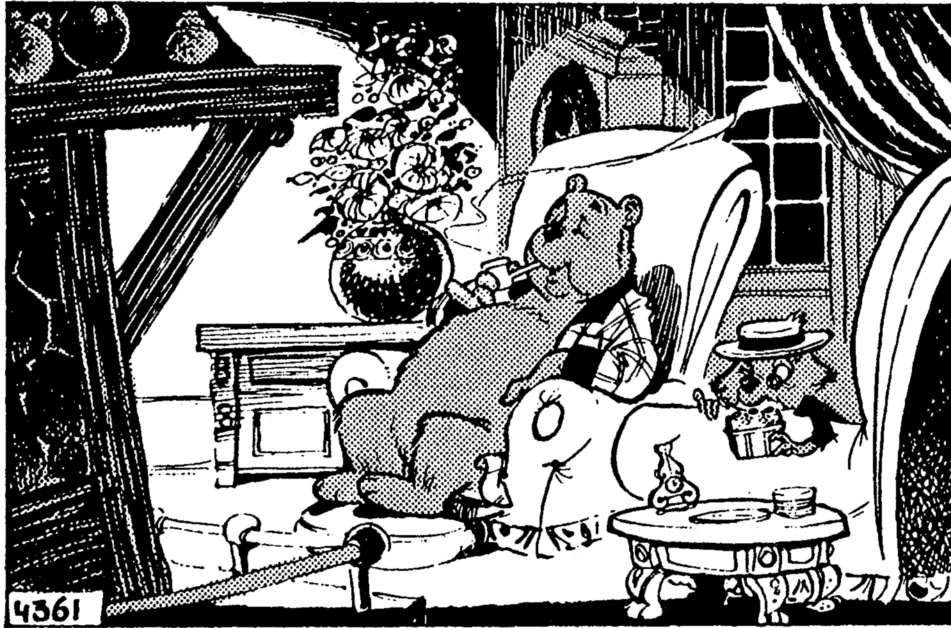

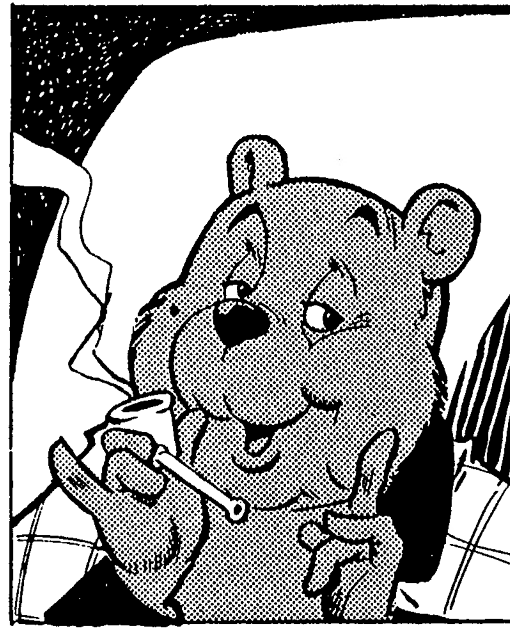
4360 „Mijn naam", sprak de vreemdeling, „is Edelhart van Wezel — je weet wel; de rechte tak. De Bommels komen daar later in, hoewel jij sprekend de trekken van de oude graaf hebt, neef!"

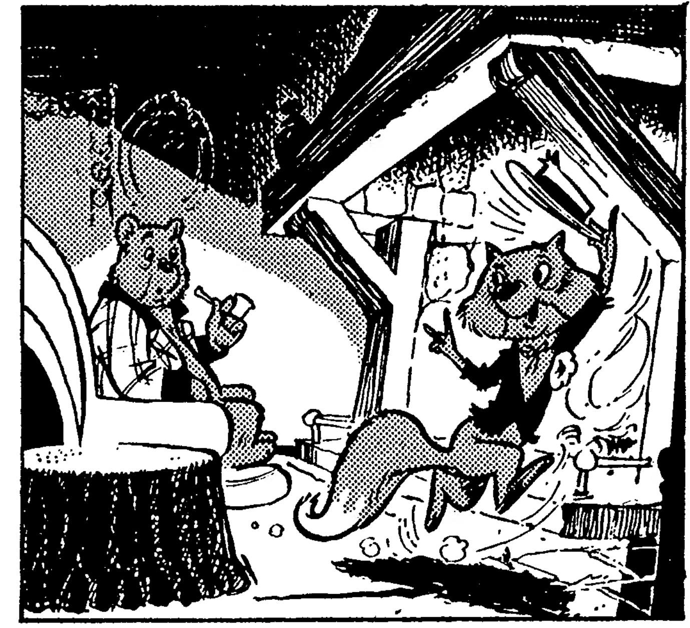
„O, heb ik? Werkelijk?" vroeg heer Ollie gestreeld. „Ik wist er niets van, van die familie bedoel ik."
De ander zuchtte. „Er zijn veel oude papieren zoekgeraakt toen het stamslot instortte", verklaarde hij. „Maar voor mij is er geen twijfel. Die familieneus, die fiere houding, die nobele . . ."
„Maar we lijken toch niet helemaal op elkaar," zei heer Bommel, een beetje onzeker.
„De Wezel in jou is meer verborgen", hernam Edelhart. „Jij vertoont zuiver de mannelijke lijn, net als mijn vader. Wacht; ik zal je een foto van hem laten zien . . ."
Met deze woorden haalde hij van achter zijn rug een portretje te voorschijn en hield dat zijn gastheer voor. Deze slaakte een verraste kreet.
„Hoe is het mogelijk!" zo riep hij uit. „Sprekend! Precies zo'n foto heb ik van mezelf laten maken. Kijk, ik zal hem er eens naast houden . . . Wacht even . . . Waar is dat ding nu?"
Zo sprekende rommelde hij opgewonden op een kastje, dat zich achter zijn gast bevond en waarop hij menig portret bewaarde. Vergeefs echter; de foto die hij zocht was er niet meer.
„Vervelend is dat nu", klaagde heer Ollie. „Hij hoort hier te staan. Joost moest de dingen niet verzetten als hij schoonmaakt."
„Ach, laat maar", zei de ander verveeld. „Er zijn voor mij werkelijk geen bewijzen meer nodig voor onze familieband, neef."

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

4361 Heer Bommel schoof een stoel aan.
„Ga toch zitten, neef", sprak hij, terwijl hij in zijn eigen mollige fauteuil plaatsnam en een pijp opstak.
„Weet je", vervolgde hij, „ik zit er echt van te kijken. Van die onverwachte familie, bedoel ik. Van Wezel, zei je? Een graaf, hè? Ach, ik heb altijd geweten, dat ik zoiets in me had . . ."
„Natuurlijk", gaf zijn gast toe, „de wezel in ons verloochent zich niet!" Zo sprekende nam hij een gouden aansteker van het tafeltje en bekeek die oplettend door een loupe.
„Achttien karaats", mompelde hij. „Eh . . . de familie bedoel ik. Tussen haakjes, neef, heb je een testament?"
„Een testament?" herhaalde heer Ollie glimlachend. „Nee, hoor. Eén keer heb ik een testament gemaakt ten gunste van een onwaardige. Een schurk, die zich niet ontzag om het daarna op mijn leven te munten, als je begrijpt wat ik bedoel. Daar begin ik niet meer aan."
Een ogenblik scheen het dat Edelhart betrok. Doch toen sprong hij op en trok zijn jas recht.
„Je hebt gelijk", sprak hij. „De wezel in ons wordt maar al te gemakkelijk het slachtoffer van bedrog. Kom, ik moet nog enkele zaken regelen; het is al laat".
„Ga je al weer weg?" vroeg heer Bommel teleurgesteld. „Wat jammer, het was net zo gezellig en ik had graag nog wat over mijn familie gehoord."

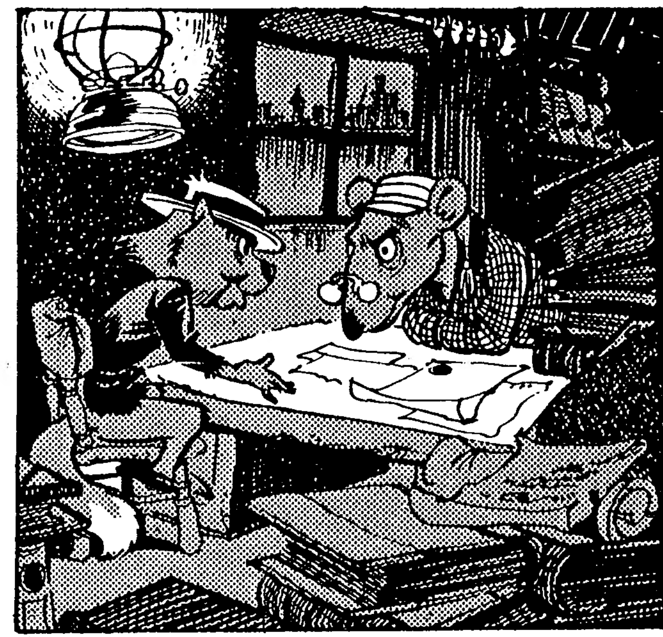
„Morgen", beloofde de ander. „Ik zal mijn secretaris opdracht geven de stamboom haarfijn uit te pluizen."
Na deze woorden nam hij afscheid en spoedde zich de deur uit.

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

4362 De goede stad Rommeldam lag stil en verlaten in het nachtelijk duister, doch in een van de straatjes in het oude gedeelte kon men nog een late voetganger waarnemen.

Het was Edelhart van Wezel, die zich met grote haast voortspoedde. Hij droeg de hoed diep in de ogen gedrukt en de schichtige blikken die hij om zich heen wierp verriedden, dat hij zich niet op zijn gemak voelde.

„Het is de wezel in mij'', prevelde hij. „Altijd opgejaagd; altijd angst! Maar dat gaat veranderen. Door mijn wezelkennis zal ik nu eindelijk komen waar ik hoor!''

Met deze duistere woorden schelde hij aan bij een bouwvallig pand, dat scheef tussen de huizen hing. Hier woonde een kennis van hem, een zekere Zedekia Zwederkoorn, die enige faam genoot als advocaat van kwade zaken.

„Wat moet je?'' vroeg de rechtsgeleerde, die met een kaars in de deuropening verscheen. „Na twaalven dubbel tarief, dat weet je!''

„Ssst!'' siste zijn bezoeker. „Dat geld komt wel goed, als je me helpt. Laat me er in.''

Meester Zwederkoorn trok zich terug en opende een kamerdeur.

„Ik ben eigenlijk gek'', gromde hij. „Waar ben je, na alle hulp die ik je gegeven heb? Nog steeds in de vodden en raggen. En waar is mijn geld?''

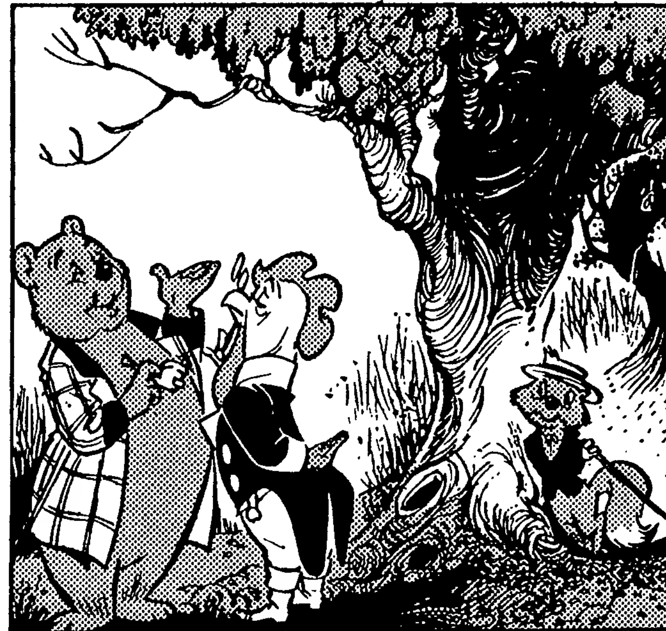
„Kom, kom, niet zo somber'', sprak zijn cliënt, plaatsnemend. „Het loopt wel eens tegen, maar ook wel eens mee. Ik heb nu een héél aantrekkelijke affaire op het oog, die mij er met één slag bovenop zal helpen. Je hoeft er niet veel voor te doen. Luister!''

En daarop begon hij bij het licht van een petroleumlamp een vreemd plan te ontvouwen.

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

4363 De volgende morgen, na het ontbijt, nam heer Ollie zijn wandelstok ter hand en stapte monter de deur uit.

„Niets is zo goed voor iemand van mijn stand als een loopje voor de koffie", zo sprak hij tot zichzelf. „Men komt dan dikwijls hoogstaande lieden tegen waarmee het goed praten is. Kijk, daar loopt bijvoorbeeld de markies de Cantecler!"

Hij hield de pas in en groette de naderende edelman vriendelijk. „Ik had gisteravond héél interessant bezoek", zei hij. „Een onbekend familielid."

„Fi donc", mompelde de markies. „Dat moet heel pijnlijk voor u geweest zijn."

„Pijnlijk?" herhaalde heer Bommel verrast. „Hoezo? Nee, integendeel. Het was de graaf Van Wezel en het blijkt, dat ik een neef van hem ben. Ik bedoel, ik ben een zijtak en hij is een rechte lijn, als u begrijpt wat ik bedoel. Maar ik lijk precies op de oude graaf. U begrijpt, dat het een verrassing voor me was toen ik zijn foto zag. Dezelfde nobele houding, dezelfde familieneus en de edele trekken . . ."

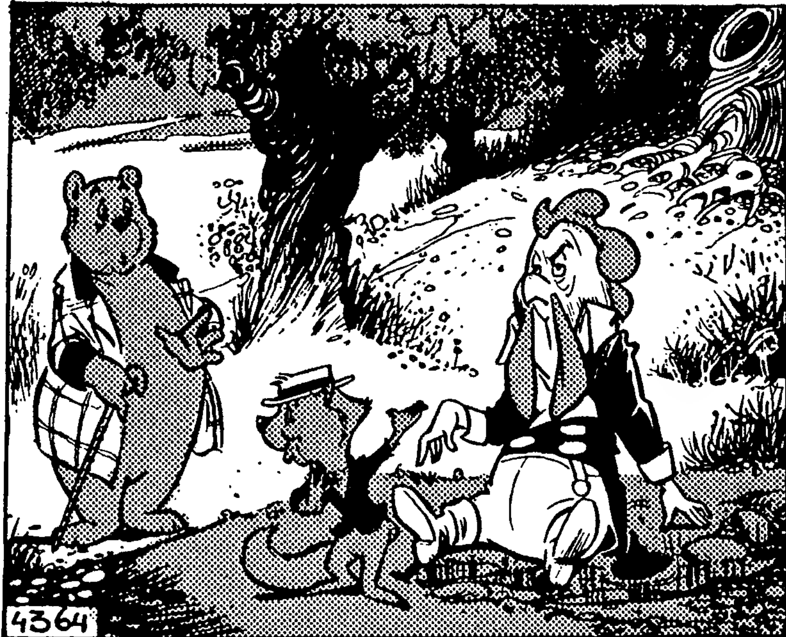
De edelman hief zijn lorgnon en wierp een koele blik op het gelaat van de ander. Toen trok hij de wenkbrauwen op.

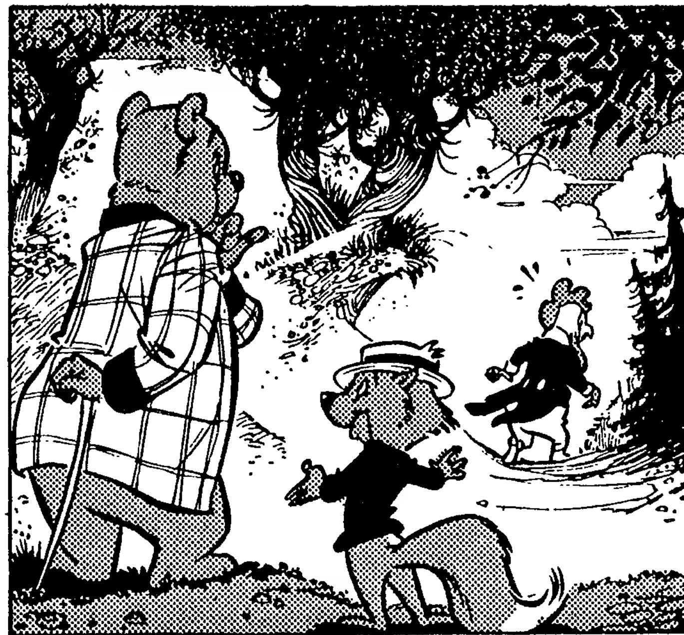
„Het ontgaat me op welke trekken ge doelt", prevelde hij. „Overigens raad ik u aan andere tabak te gebruiken, amice. Uw pijp riekt kwalijk. Goede morgen."

Na deze woorden wendde hij zich om en hervatte zijn wandeling. Doch bij het passeren van een boomwortel struikelde hij over een tak die daar dwars over de weg gestoken was en met een verschrikte uitroep verloor de markies het evenwicht.

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

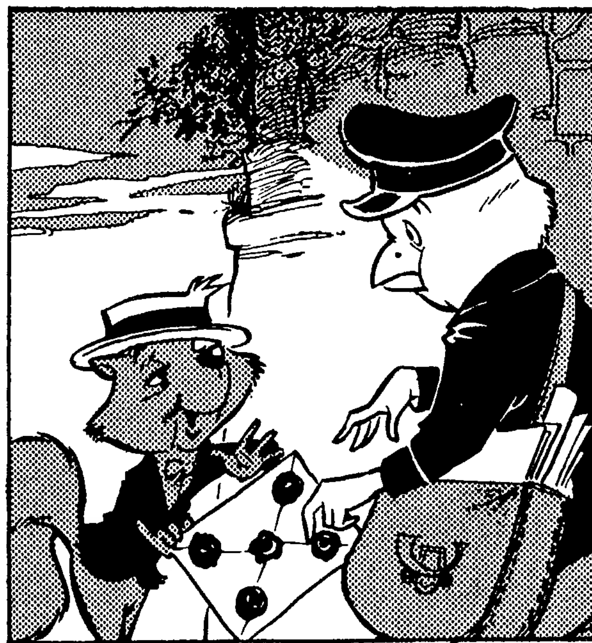

4364 De markies de Cantecler verloor het evenwicht en stortte onzacht ter aarde.
„Arme sukkelaar!" riep iemand van achter de boom en daar sprong Edelhart van Wezel ontdaan te voorschijn.
„Ach, wat spijt me dat nu!" riep het ventje uit. „Het was mijn schuld, ik lette niet goed op met die tak. Ik had moeten weten, dat sommige figuren zich struikelend en tobbend voortbewegen."
De edelman richtte zich langzaam op.
„Parbleu!" mompelde hij. „Dit is een affront!"
„Zo is het niet bedoeld, mijn waarde", hernam de ander. „Het was een ongelukje. Maar ik begrijp niet, dat je het vervelend vindt. Geef deze arme zwerver een kwartje, neef dan is de zaak uit de wereld."
De markies stond op. Hij liep geheel rood aan het scheen, dat hij iets wilde zeggen. Doch in plaats daarvan slikte hij moeilijk en liep met stijve passen weg.
Heer Bommel, die al die tijd op de achtergrond had staan toekijken, trad nu naderbij.
„Net goed!" hoorde men hem prevelen. „Het is zonde, dat ik het zeg, maar dat met die tak had ik zelf willen doen, als je begrijpt, wat ik bedoel."
„Had het dan gedaan!" riep Edelhart uit. „Onze familie laat zich niet befratsen, neef. Je bent te zacht, vrees ik!"

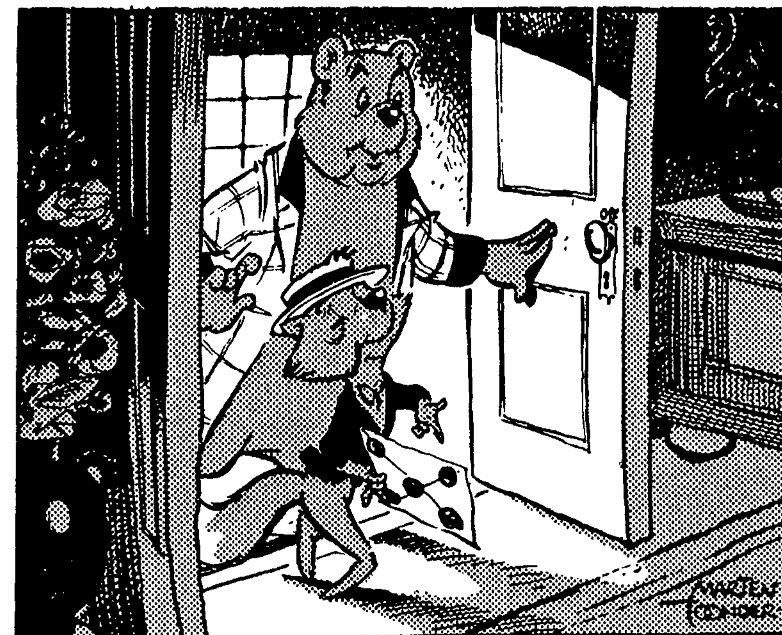
„Oho! Vergis je niet!" zei heer Ollie. „De toorn van een heer kan vreselijk zijn, ik ben voor geen kleintje vervaard, hoor — al ben ik dan ook een zijtak. Kom, laten we naar Bommelstein gaan. Joost, zal de koffie nu wel klaar hebben en je verdient een kopje."

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

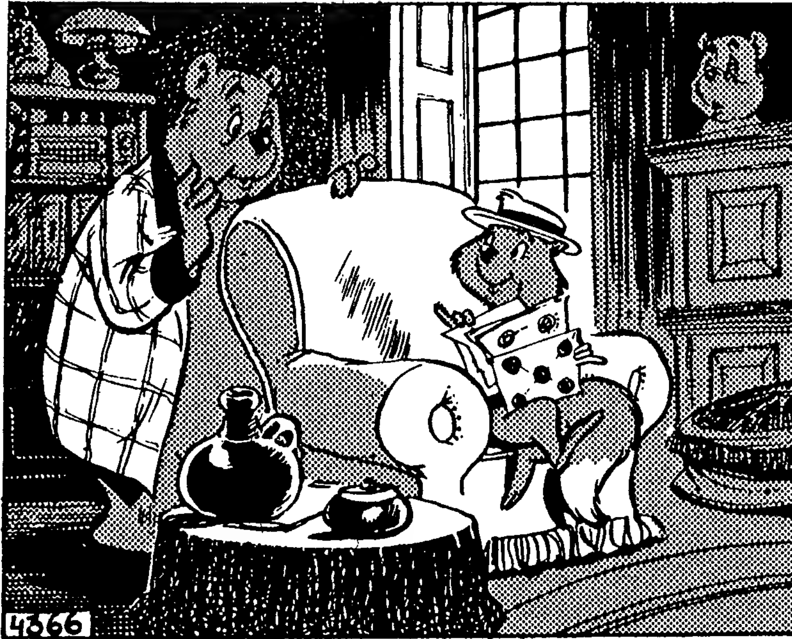

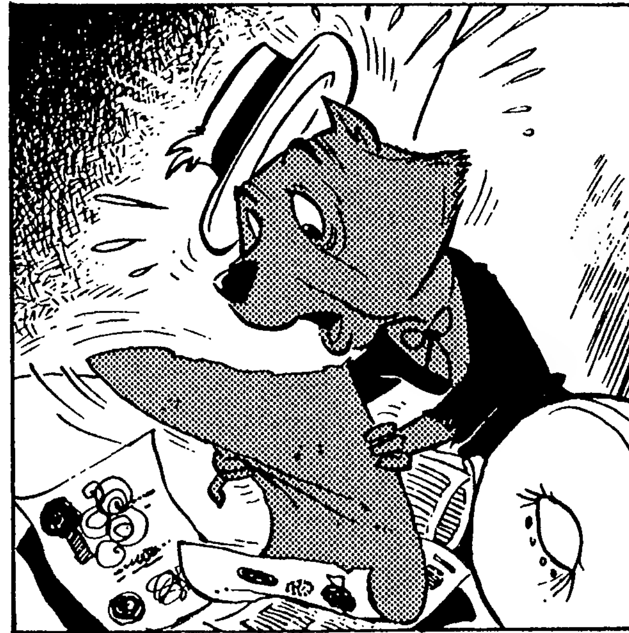
4365 Toen heer Bommel en zijn gast Bommelstein naderden zagen zij daar de postbode staan. Deze had een zwaar verzegelde brief in de hand, die hij Joost wilde toereiken; maar de bediende weigerde het stuk.
„Excuseer", sprak hij, „Dit is de woning van heer Olivier B. Bommel. Edelhart, graaf van Wezel is hier onbekend."
„Het adres is anders duidelijk", zei de postbeambte. „En het is een belangrijke brief, lijkt me. Zo zie je ze tegenwoordig niet veel meer. Aangetekend, per express, met zegels en lakken..."
„Het is in orde!" riep Edelhart, nadersnellend. „Dit schrijven is aan mij gericht; geef maar hier, goede vriend!"
Hij greep de enveloppe en wierp een blik op de naam van de afzender.
„Juist", mompelde hij. „Meester doctor Z. Zwederkoorn; dat is mijn zaakwaarnemer. Dit zijn de documenten die ik verwachtte. Ga mee naar binnen, neef, dan zal ik je de stamboom tonen."

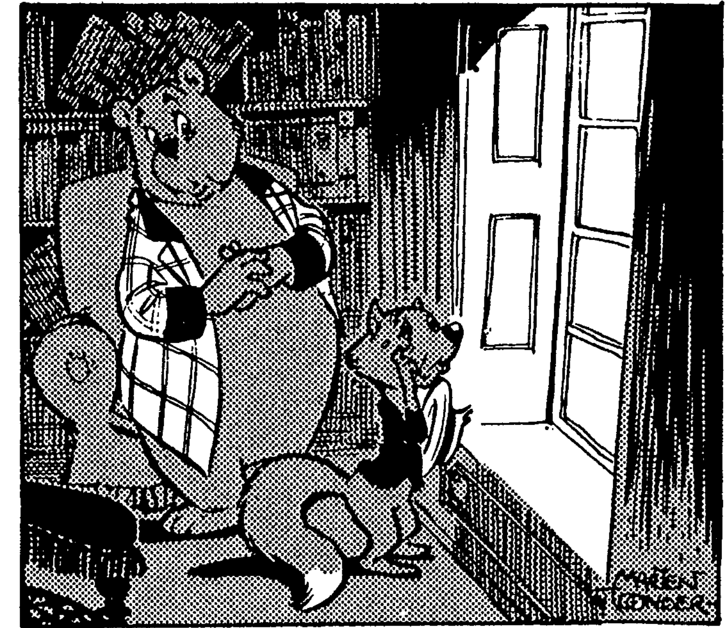
Heer Ollie was diep onder de indruk. Hij gaf Joost opdracht om voor de ontvangst te tekenen en volgde daarna zijn gast opgewonden naar de studeerkamer.
„Maak open, neef!" riep hij uit. „Ik ben vreselijk benieuwd naar die stamboom."
„Nu zal blijken of je wèrkelijk tot de familie behoort. Want je gelijkenis met de oude graaf is nu wel treffend, maar je houding tegenover die markies was wezelachtig, mijn waarde. Ik twijfel... En daarom ben ik blij, dat ik mijn secretaris de hele familierelatie heb laten uitzoeken. Nu krijgen we zekerheid!"

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

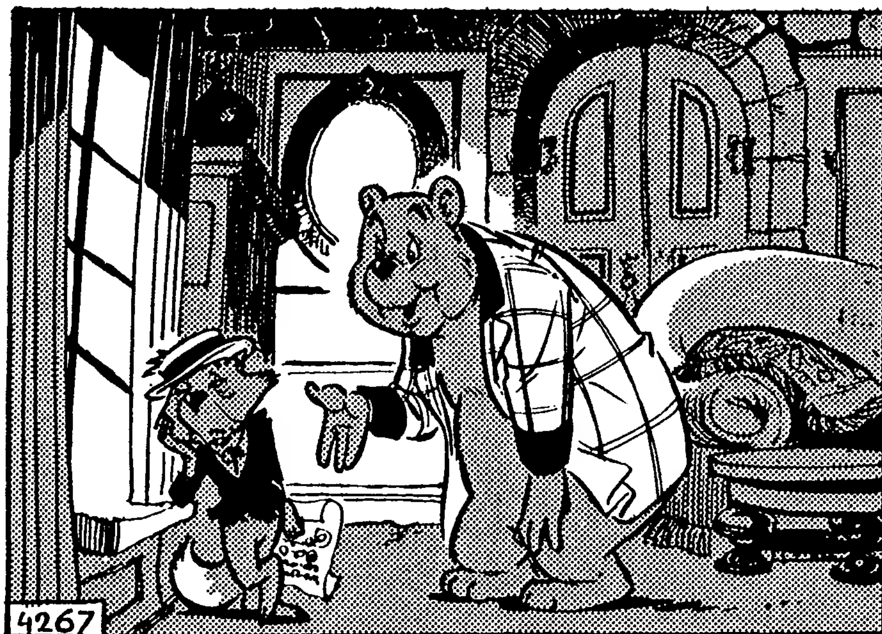

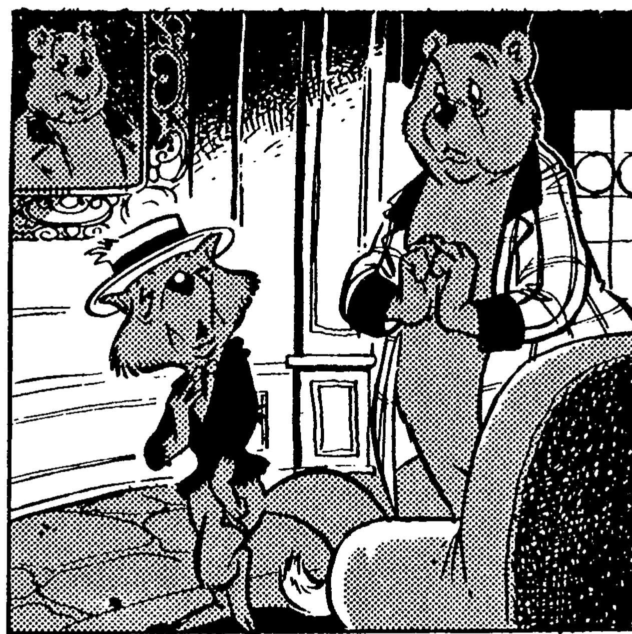

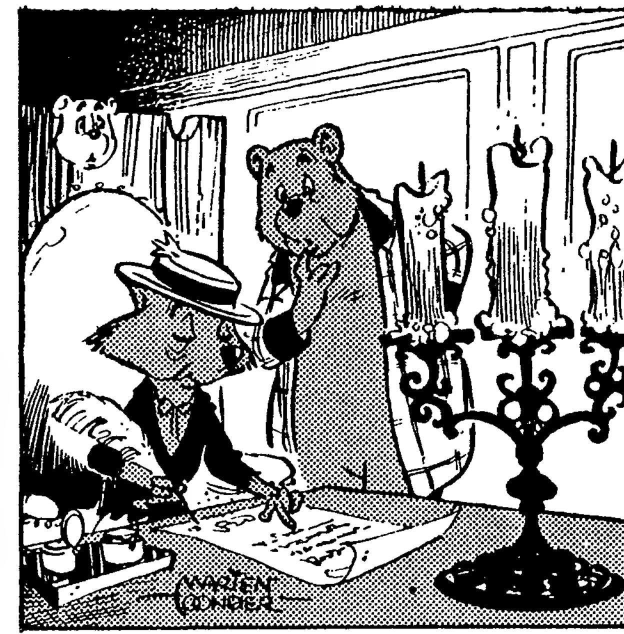
4366 Edelhart van Wezel ging aan het bureau zitten en verbrak de zegels.
„Nu zullen we zekerheid krijgen", verklaarde hij. „Want ik ben een beetje gaan twijfelen, neef. Ben je wel een echte van Wezel, zo vraag ik me af? Waarom vertoon je wel de trekken, maar niet de moed en de daadkracht van de familie? Waarom laat je je in de luren leggen door die frats van een markies, die tot de late adel behoort? We zullen zien, we zullen zien..."
Zo sprekende trok hij vele documenten uit de enveloppe en heer Ollie keek wat bedrukt naar de stempels en de zegels.
„Nu ja, die markies", zei hij zwakjes. „Iedereen weet, dat ik eh... mijn moed is bekend, bedoel ik... Wanneer je me niet had tegengehouden zou ik... ik bedoel, dat de markies eh... Maar wat is er?"
Deze vraag was begrijpelijk, want zijn gast had een uitroep geslaakt en staarde met grote ogen naar een van de papieren.
„Het gaat verder dan ik dacht", mompelde hij met bleke lippen. „V-veel v-verder..."
„Hoezo?" vroeg heer Bommel ademloos. „Ben ik geen familie?"
„Je bent familie", gaf de ander toe. „Dat niet alleen, je bent zelfs de hoofdtak! Uit deze documenten blijkt, dat het grafelijk slot waar mijn wieg eens stond, de domeinen en de aanpalende heerlijkheden..."
„Ja, ja, wat is daarmee?" drong heer Ollie zenuwachtig aan.
„Ik moet alles aan je overdragen!" riep Edelhart uit. „Je bent de rechtmatige erfgenaam in rechte lijn — en niet ik!"
Hij stond op en liep gebroken naar het venster om een traan weg te pinken.
„N-neem me n-niet kwalijk", stamelde hij. „Ik moet me even herstellen. Dit komt erg onverwachts."

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

4367 „Dit komt wel erg onverwacht", riep Edelhart schreiend uit. „Alles moet ik aan je overdragen; het slot waar mijn wiegje heeft gestaan, de landerijen en de wouden, waar ik als knaap heb rondgedwaald; het familiekapitaal en de juwelen... alles. Het is hard, neef!"

„J-ja", gaf heef Bommel toe. „Dat vind ik ook. Maar het hoeft immers niet? Het is natuurlijk prettig, dat ik een rechte tak ben. Ik heb altijd geweten, dat ik een graaf of zoiets in me had, als je begrijpt wat ik bedoel. Maar ik wil je wiegje en je wouden niet hebben, hoor. Geld speelt immers geen rol?"

„Je bent heel edelmoedig", zei de ander geroerd. Hij droogde zijn tranen en richtte zich op.

„Een echte familietrek", vervolgde hij. „Maar niet alleen edelmoedigheid en stoutmoedigheid zijn eigenschappen van de familie, waarde neef. Ook eerlijkheid is dat!"

„Natuurlijk", beaamde heer Ollie haastig. „Kom, ik zal Joost vragen waar de koffie blijft."

„En daarom", hernam Edelhart, „weet ik wat mij te doen staat."

Zo sprekende zette hij zich aan de tafel en plaatste zijn handtekening op een van de papieren.

„Door deze signatuur worden alle grafelijke goederen bij je bezittingen gevoegd", verklaarde hij met een dappere glimlach. „Beheer ze als een echte Wezel, neef. Zorg, dat onze voorvaderen trots op je kunnen zijn."

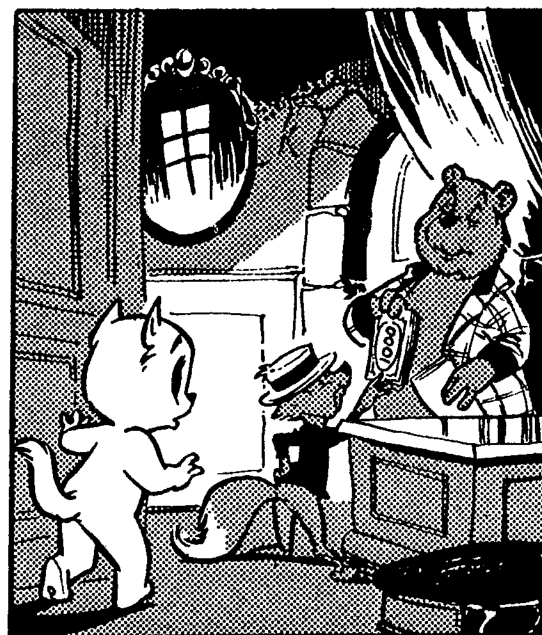
„Ja... v-vanzelf", stamelde heer Bommel ontroerd. „Ach, als mijn goede vader dit toch had mogen meemaken! Nu ben ik dus een Graaf van Wezel?"

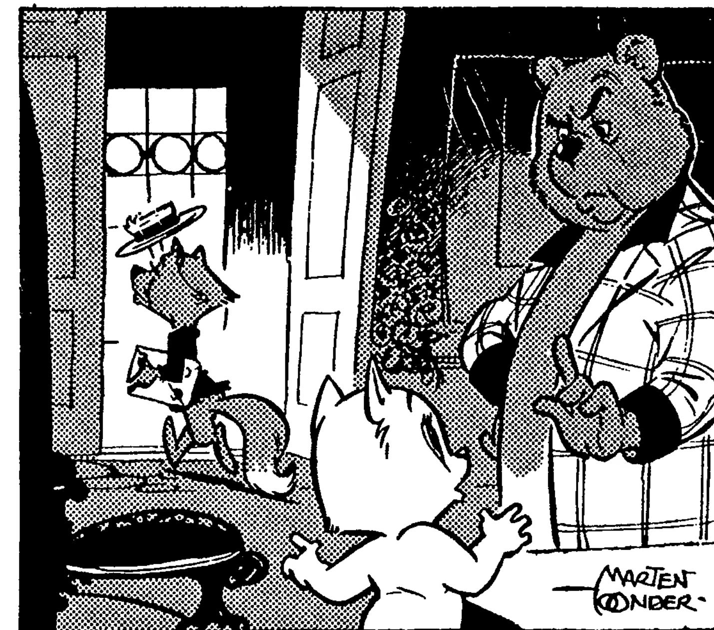
„Zo kan je je voortaan noemen", zei de ander. „Je hoeft alleen je handtekening hier nog bij te zetten. Als bewijs, dat je de regeling aanvaardt, begrijp je?"

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

4368 Heer Bommel ging aan de tafel zitten en zette met bevende vingers zijn handtekening onder het document.

„Wie had dat kunnen denken", mompelde hij aangedaan. „Vandaag is men een heer en een Bommel — en morgen is men een graaf van Wezel."

„Juist", zei Edelhart. „Het kan verkeren, ook voor mij. Pas wanneer je kinderloos mocht overlijden vervallen al deze bezittingen weer aan mij als je meest nabije erfgenaam. Maar nu bezit ik niets meer; ik ben geheel berooid. Ach, ik vrees, dat ik werk zal moeten zoeken..."

Hij zuchtte zo hartbrekend, dat heer Ollie de tranen in de ogen sprongen.

„Praat toch niet zó!" riep hij uit. „Beschouw dit huis als het jouwe."

„Dat is mooi van je", prevelde de ander. „Daar herkent men de Wezel weer aan. Nu, omdat je zo aandringt... ik had net twintigduizend florijnen van de bank willen halen. Maar mijn bankrekening is ook aan jou toegevallen. Daarom zou het heel prettig zijn als je me dat sommetje zou willen voorschieten."

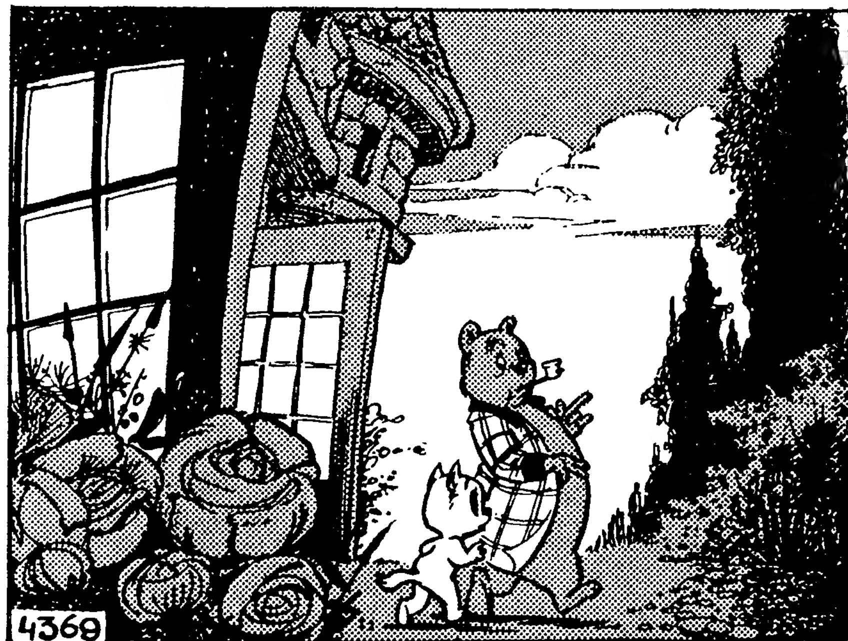
Heer Bommel schrok even van het bedrag. Maar hij wilde niet klein zijn en daarom telde hij moeizaam twintig grote banknoten bij elkaar.

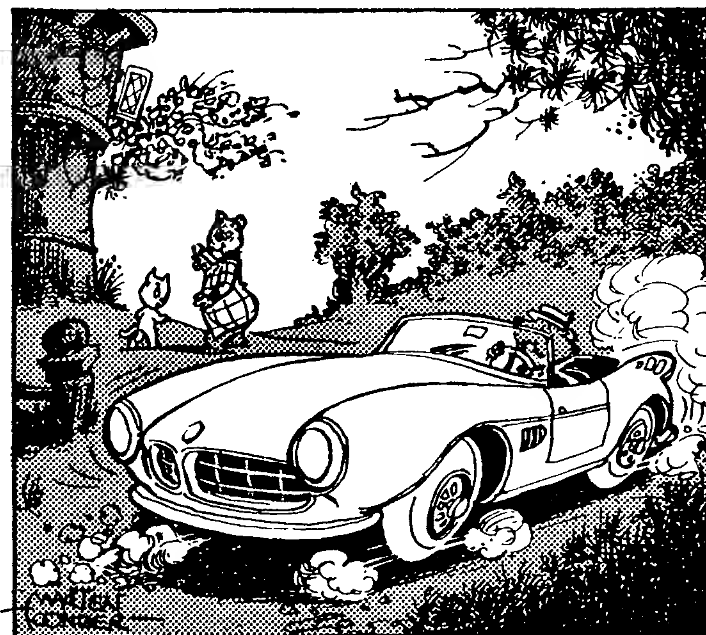
Nu wilde het geval, dat net op dat moment Tom Poes op bezoek kwam. Hij keek met grote ogen naar de documenten en het geld en hij schudde het hoofd toen de bezoeker fier de deur uit liep.

„Ik weet niet, wat hier gebeurd is", zei hij. „Maar die figuur ziet u niet meer terug."

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

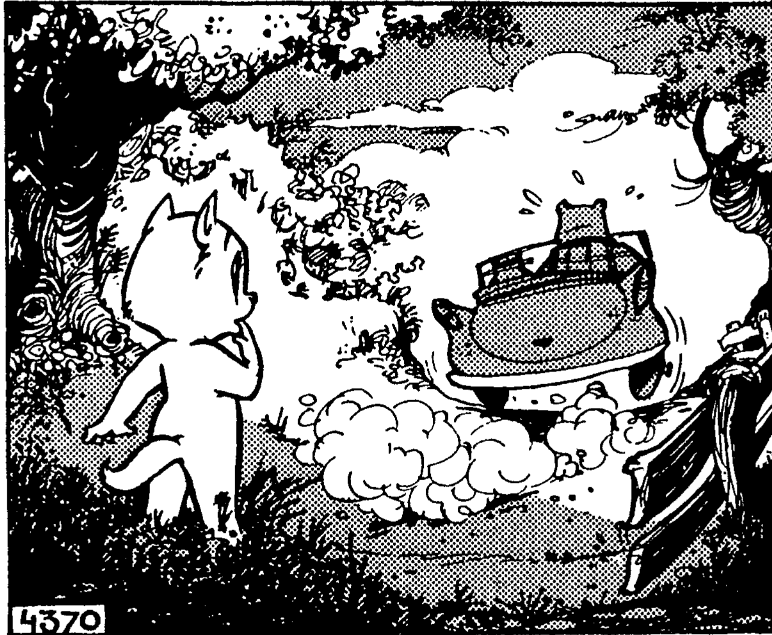

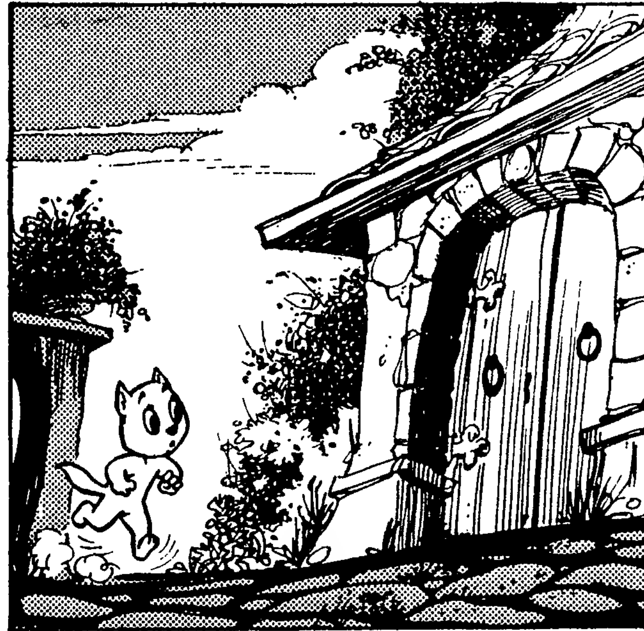

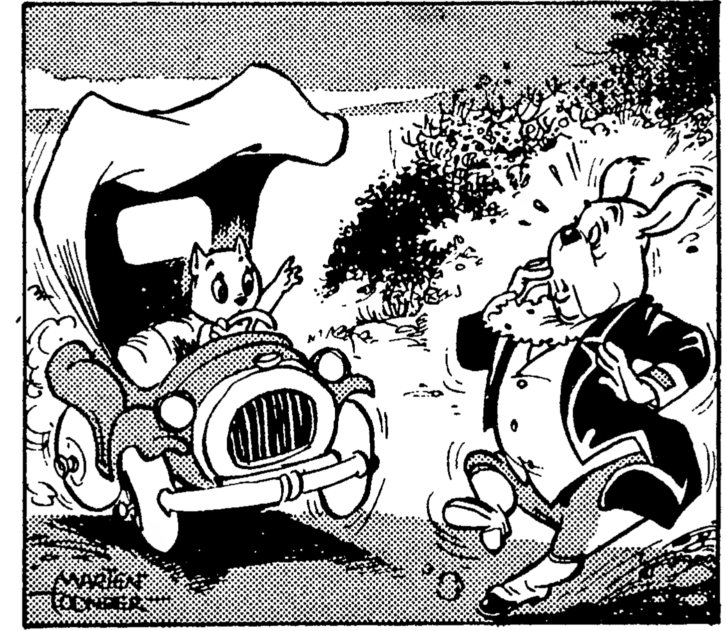
4369 „Ik begrijp u niet", zei Tom Poes. „Hoe kunt u zoveel geld geven aan de eerste de beste bedrieger? Leert u het dan nooit?"
Deze woorden troffen heer Ollie onaangenaam, dat valt te begrijpen.
„Je bent brutaal", zo riep hij uit. „Ik heb in mijn volle leven al heel wat meer geleerd, dan jij ooit doen zult. Deze heer is geen bedrieger; hij is de graaf van Wezel en heeft zojuist al zijn bezittingen aan mij overgemaakt. Een hoogstaand, edel karakter en bovendien is hij mijn neef. Ik heb het zelf op zijn papieren zien staan."
„Hm", zei Tom Poes. „Wat voor papieren? Wat voor bezittingen? Dat ventje had het alleen maar op uw geld voorzien. U ziet hem nooit meer terug."
Een ogenblik was heer Bommel sprakeloos over zóvéél eigenzinnigheid. Hij betrad het gazon om frisse lucht te krijgen en begon toen in brede trekken de papieren van Edelhart van Wezel te beschrijven. Hij stond geruime tijd stil bij de zegels, de stempels, de handtekeningen en de gelaatstrekken van de oude graaf — en hij begon juist de familiebezittingen te schilderen toen hij gestoord werd door motorgeronk.
Het was de heer van Wezel zelf, die kwam voorrijden in een roomkleurige sportwagen.
„Stap in, neef!", riep hij opgeruimd. „Ik zal je naar de grafelijke goederen rijden, zodat je kunt kennismaken met je nieuwe bezittingen."
Tom Poes bleef met open mond staan, maar heer Ollie klaarde geheel op.
„Je ziet het, jonge vriend", sprak hij. „Daar sta je nu met je wantrouwen. Laat dit een les voor je zijn!"
En daarop stapte hij glimlachend in het voertuig zonder te vragen of Tom Poes soms meeging.

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

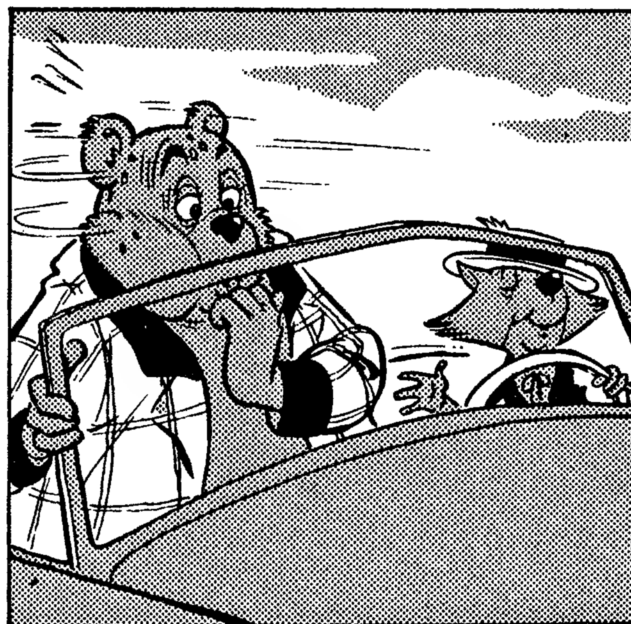

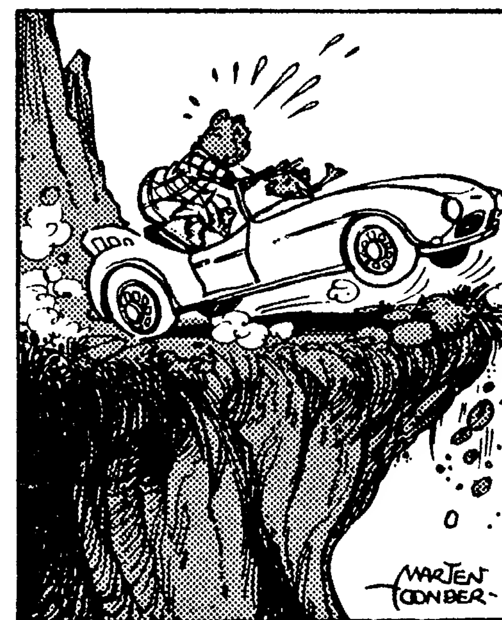
4370 De heer van Wezel gaf gas en daar loeide de sportwagen heen, een grote stofwolk achterlatend.
Tom Poes bleef onthutst staan totdat heer Ollie zonder om te kijken uit het gezicht verdwenen was.
„Daar begrijp ik niets van'', mompelde hij. „Waarom kwam die zogenaamde neef terug, nadat hij de buit al binnen had? Hij heeft twintigduizend florijnen gekregen en dat is toch een heleboel geld! Als ik hem was zou ik gemaakt hebben, dat ik wegkwam...''
Hij haalde de schouders op en slofte naar de weg, peinzend over het verwarde verhaal, dat heer Bommel hem verteld had.
„Er moet iets anders achter zitten'', dacht hij. „Dat geld was de buit nog niet; het gaat om meer. Die documenten waren er niet alleen maar om indruk te maken, er moest een handtekening op, zodat...''
Hij stond plotseling stil en sloeg zich voor het hoofd.
„Natuurlijk!'', riep hij uit, „dat ik daar niet eerder aan gedacht heb!''
En met deze woorden keerde hij zich om en draafde naar de garage waar de Oude Schicht bewaard werd.
De bediende Joost, die zich juist op het tuinpad bevond om een luchtje te scheppen sprong verschrikt achteruit, toen het voertuig hem ronkend naderde.
„Excuseer, jonge heer'', riep hij uit. „Weet heer Olivier hier van? De automobiel is grondig opgeknapt, met uw welnemen — en lichtvaardig gebruik wordt niet aangemoedigd.''
„Ik heb nu geen tijd voor uitleg, Joost!'', riep Tom Poes gejaagd. „Heer Bommel is in levensgevaar!''

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

4371 De roomkleurige sportwagen joeg met grote snelheid over een bergpas. Neef van Wezel bleek een geoefend chauffeur te zijn, want hij nam de haarspeldbochten zonder de vaart te vertragen, zodat het voertuig zich menigmaal op twee wielen voortbewoog.

„Ach, dat is pas leven", sprak hij. „Omhoog, omlaag, langs ravijnen, door donkere tunnels en over hoge passen; dit rijden gelijkt op de levensloop van een Wezel, neef!"

„O..., z.zou het?", stamelde heer Ollie, die zich in grote nood vastklemde aan zijn bank.

„Zonder twijfel", bevestigde de ander. „Benepen lieden noemen het al spoedig roekeloosheid en schrijven dan bekrompen stukjes in de krant. Maar een afstammeling van onze familie begint pas te leven wanneer de toestand een helder hoofd en een snelle handeling eist, wat jij? Niet voor niets luidt het gezegde: 'Zo dapper als een Wezel'. Ja, onze stoutmoedigheid is spreekwoordelijk — en het is een eer voor mij, dat ik jou, het hoofd van de familie een beetje ontspanning kan geven door dit ritje."

„O, mps... j.juist, j.ja..." prevelde heer Bommel met verkrampte kaken. „O-daar..., afgrond..., hft... ho!"

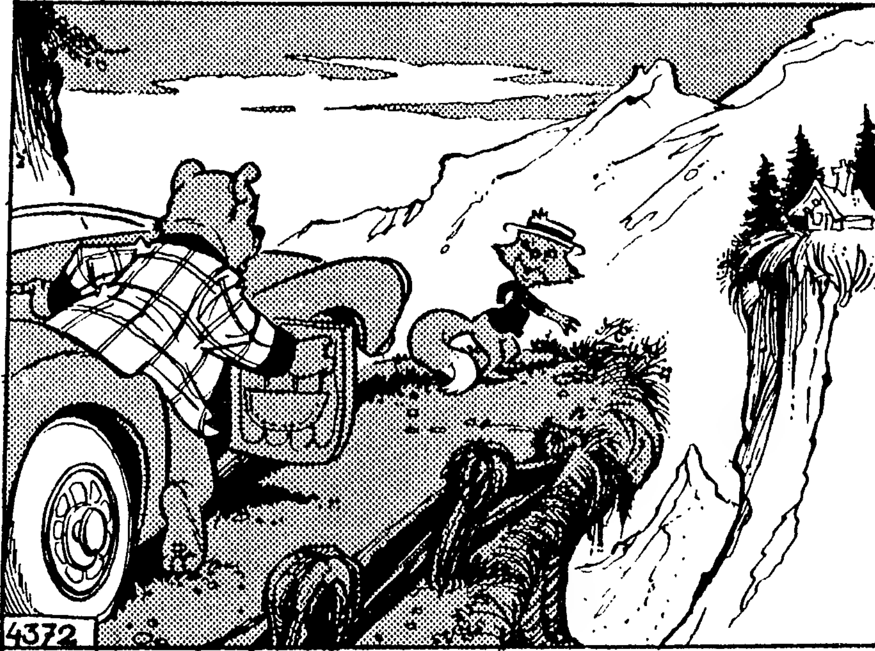
Edelhart van Wezel stuurde de wagen in de aangeduide richting en remde gierend aan de rand van een kloof. Even keek hij zoekend rond, doch toen glimlachte hij.

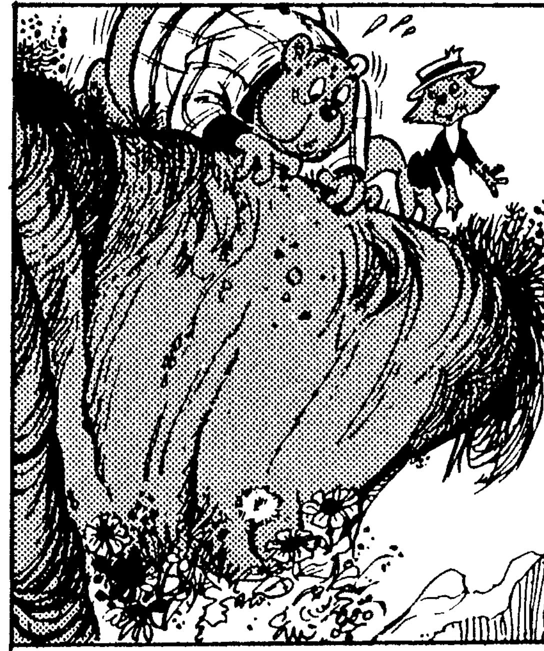
„Ik wist niet direct, wat je bedoelde", gaf hij toe. „Maar nu zie ik het. Het uitzicht, hè? Ja, onze familie heeft een sterk ontwikkeld gevoel voor schoonheid — en natuurlijk sta jij daar in vooraan. Het is een prachtig plekje, dat je hebt uitgezocht, neef. Geniet er rustig van."

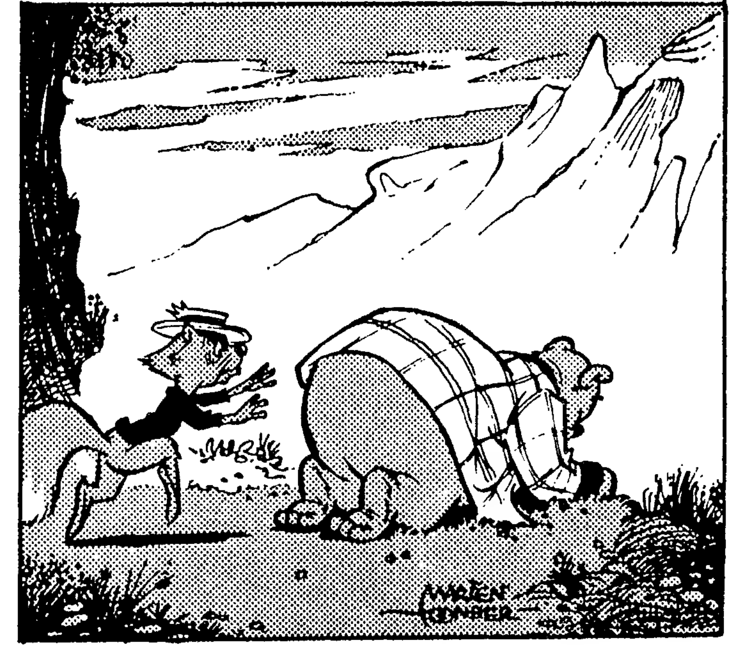
Heer Ollie liet zich slap in de kussens zakken en slaakte een diepe zucht. Het was duidelijk, dat hij erg genoot.

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

4372 Edelhart van Wezel zette zijn hoed recht en stapte uit de auto.

,,Wat een uitzicht!", riep hij prijzend uit. ,,Jij weet wat mooi is, neef! Het is een genoegen om met jou een tochtje te maken. Hoe vind je zo'n plekje? Ginds dromende bergen in een nevelwaas en hier een bodemloze afgrond die naar het binnenste van de aarde schijnt te voeren..."

Ontroerd boog hij zich over het ravijn maar onmiddellijk veerde hij weer overeind.

,,Nee, maar!", riep hij. ,,Kom nu toch eens kijken. Dit moet je zien, jij met je zin voor schoonheid. Weet je wat hier onder groeit?"

,,Nee", zei heer Ollie aarzelend. Hij was een beetje bekomen van de rit en klom nu langzaam uit het voertuig. ,,Nee", herhaalde hij. ,,Wat dan?"

,,Hier groeit het zeldzame Maleander-kruid!", juichte de ander. ,,Hier vlak onder. Nog een beetje dieper bukken, neef.... Ja, daar, zie je het?"

Heer Bommel ging moeilijk op de knieën liggen en boog zich over de kloof. Een opkomende duizeling deed hem de ogen sluiten en krampachtig omklemde hij een paar graspolletjes.

,,Oh", zei hij met onzekere stem. ,,M.Maleander-kruid... N.net w.wat ik dacht..., hm... Ik bedoel..., eh..."

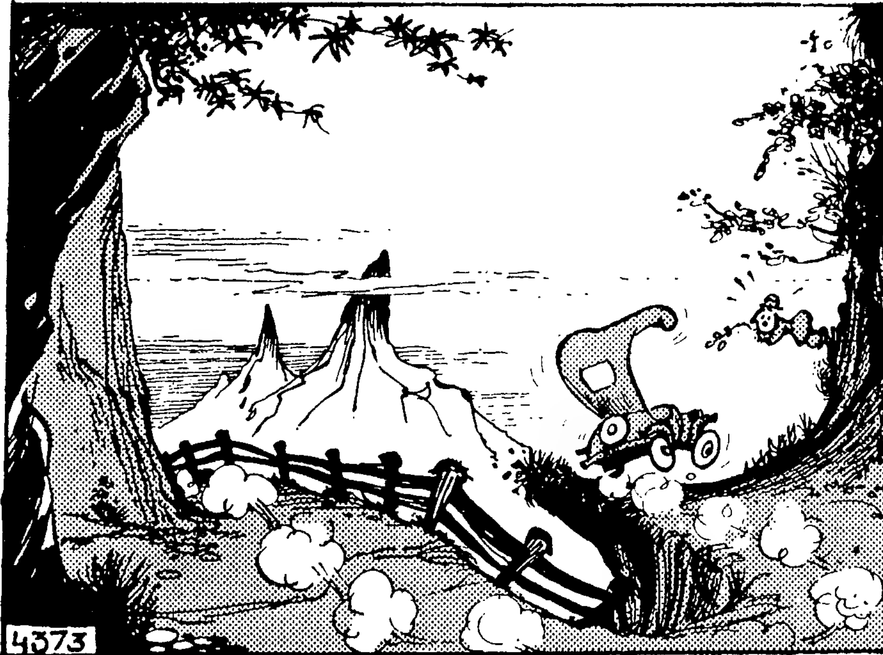
,,Als je nog wat verder bukt kun je hem plukken!", riep de ander, langzaam achteruit lopend.

Heer Ollie staarde zo ingespannen naar de bloem, dat hij deze beweging niet bemerkte. Ook had hij niet in de gaten dat zijn neef nu achter hem stond en vastberaden een hand uitstak.

,,Een enkel zetje", siste de heer van Wezel. ,,Dan is Bommelstein van mij."

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

4373

Tom Poes stuurde de Oude Schicht op vaardige wijze tegen de berghellingen op. Het spoor van de sportwagen was in het begin gemakkelijk te volgen geweest, maar op de rotsbodem werd het moeilijker en nu reed hij maar voort op goed geluk.

„Ik kom vast te laat", mompelde Tom Poes. „In dit terrein kan heer Ollie gemakkelijk een ongeluk krijgen — en die wezel zal niet lang wachten om hem dat te bezorgen. Als ik nu maar wist waar die schurk heen gereden is..." Op dat moment werd hij een voetganger gewaar die op een moeilijke wijze aan een boomtak hing. Hij begreep, dat dit een spoor kon zijn en daarom remde hij zijn voertuig.

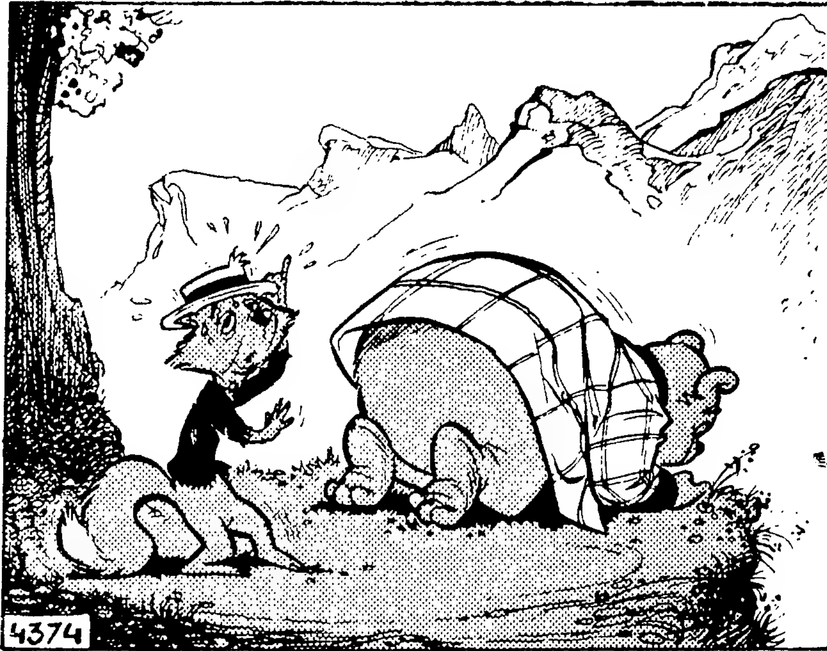
„Hebt u hier soms een witte auto zien passeren?" riep hij naar boven. „Waarom denk je dat ik hier zit?" schreeuwde de ander boos. „Voor mijn pret soms? Nee, hoor, daarnet zijn hier een paar wegpiraten langs gevlogen — en ik kon me hier maar net in veiligheid brengen. Nu zit ik te wachten tot ik een klap hoor." „Een klap?" vroeg Tom Poes verbaasd.

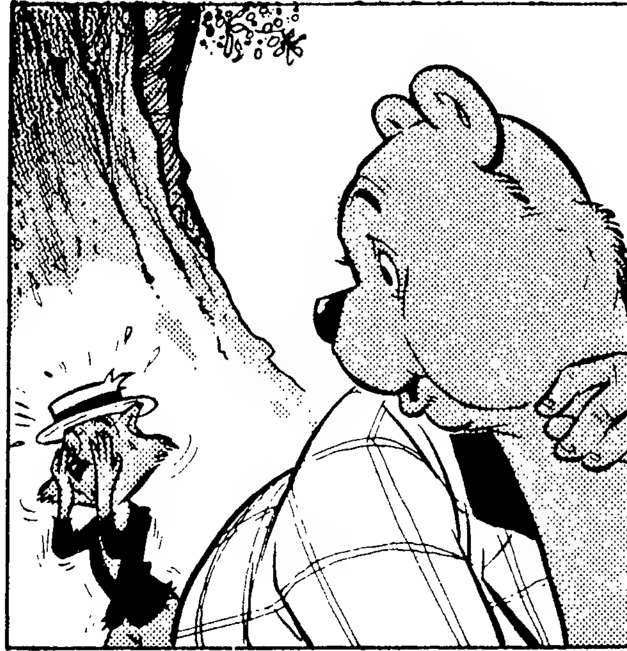
„Daar om die bocht is een afgrond", legde de wandelaar somber uit. „Zodoende." Tom Poes luisterde niet langer. Hij gaf gas en reed snel verder in de aangeduide richting.

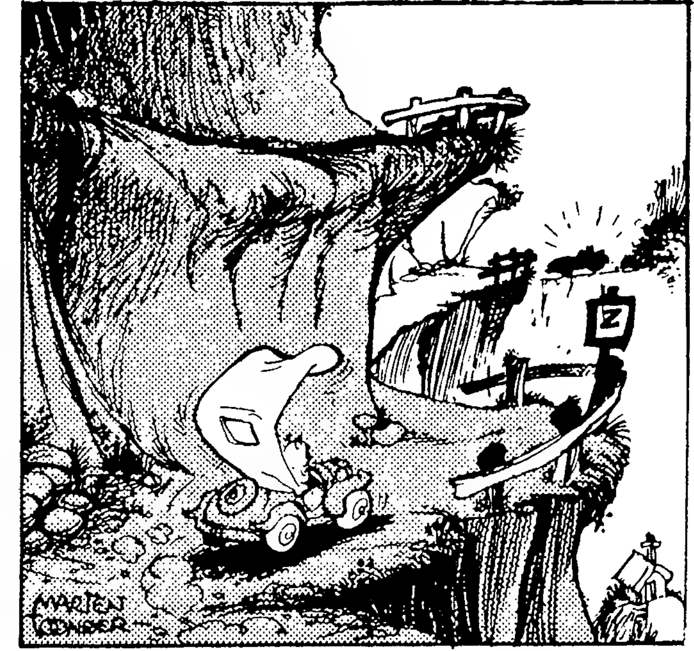
„Zolang die namaakneef aan het stuur zit zal er wel niets gebeuren", dacht hij. „Maar hij zal nu al wel uitgestapt zijn. Het idee van die afgrond bevalt me niet...."

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

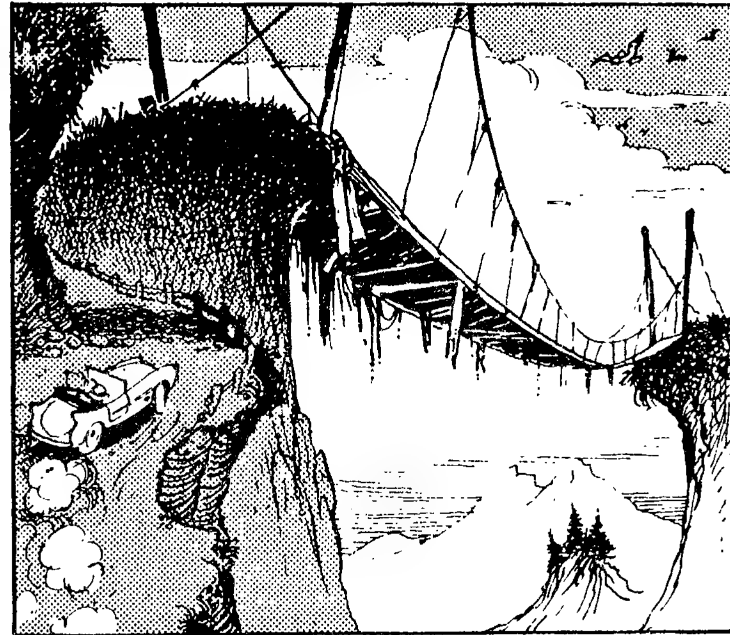

4374 Edelhart van Wezel sloop met uitgestoken handen op de brede achterkant van heer Bommel af.
,,Een enkel zetje'', prevelde hij, terwijl het zweet hem uitbrak. ,,Het is heel gemakkelijk...''
Hij haalde diep adem en boog zich voorover. Doch toen aarzelde hij en trok trillend de handen terug. ,,Ik kan het niet'', fluisterde hij. ,,Dit is te grof voor de wezel in mij... Ach, waarom ben ik toch zo overgevoelig?''
Op dat moment kreeg heer Ollie genoeg van zijn natuuronderzoek. ,,Een aardig bloempje'', zei hij, zich moeilijk oprichtend. ,,Maar ik pluk het niet. Het is zielig voor zo'n plant en hij groeit te laag, als je begrijpt, wat ik bedoel. Niet dat ik bang ben, hoor, maar...''
Nu kreeg hij zijn neef in het oog, die met de handen voor het gelaat achter hem stond.
,,Is er iets?'' vroeg hij verbaasd.
,,Een d..duizeling'', stamelde de ander. ,,Toen ik je zo koelbloedig over die afgrond zag buigen kreeg ik last van hoogtevrees. Ach, de wezel in mij is te sterk; jij bent veel flinker. Het is duidelijk dat jij een regelrechte afstammeling bent, Olivier; wil jij verder chaufferen? Ik ben nu te nerveus.'' Heer Ollie glimlachte.
,,Wij Bommels zijn een stoer ras'', gaf hij toe. ,,Dat komt van de wezel in ons. Ga rustig zitten neef, dan zal ik je veilig naar mijn grafelijke bezittingen rijden, als jij maar zegt waar die liggen.''
Met deze woorden nam hij achter het stuurwiel plaats en startte de motor. De sportwagen scheurde weg met een geluid dat donderend door de bergwanden weerkaatst werd en zodoende ook Tom Poes bereikte.
Maar de Oude Schicht was nog ver weg en de kronkelingen van het bergpad maakten de afstand nog groter.

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

4375 Heer Ollie had dus achter het stuur plaatsgenomen. Aanvankelijk was hij een weinig bedremmeld, want de weg was bochtig en de afgronden waren steil. Maar toen de krachtige motor hem zonder moeite hoger en hoger in het gebergte voerde herwon hij zijn moed.

„Het is toch merkwaardig wat een Bommel allemaal kan," sprak hij de snelheid opvoerend. „Soms denkt men wel eens: dit kan ik niet. Maar wanneer men er dan voor gaat zitten, slaagt men waar anderen falen. Als u tenminste begrijpt, wat ik bedoel."

„Zeker!" riep zijn metgezel uit, „dat is de wezel in u! De Bommel twijfelt en de Wezel slaagt."

„O, zou dàt het zijn?" vroeg heer Ollie verrast.

„Dat is het," bevestigde neef Edelhart. „Ik bewonder u. Uw stoutmoedigheid herinnert mij aan de oude graaf. Dezelfde koele blik, de vast hand, de ijzeren wil..."

Op dat moment remde heer Bommel het voertuig. Bij het ronden van een bocht was er een hangbrug in het zicht gekomen en zelfs voor een ongeschoolde was het duidelijk, dat dit bouwsel op het punt stond ineen te storten.

„Het is héél attent van je om even te stoppen," hernam van Wezel, uitstappend. „Het rijden over deze brug is voor mij te veel, maar jij wilt er natuurlijk overheen."

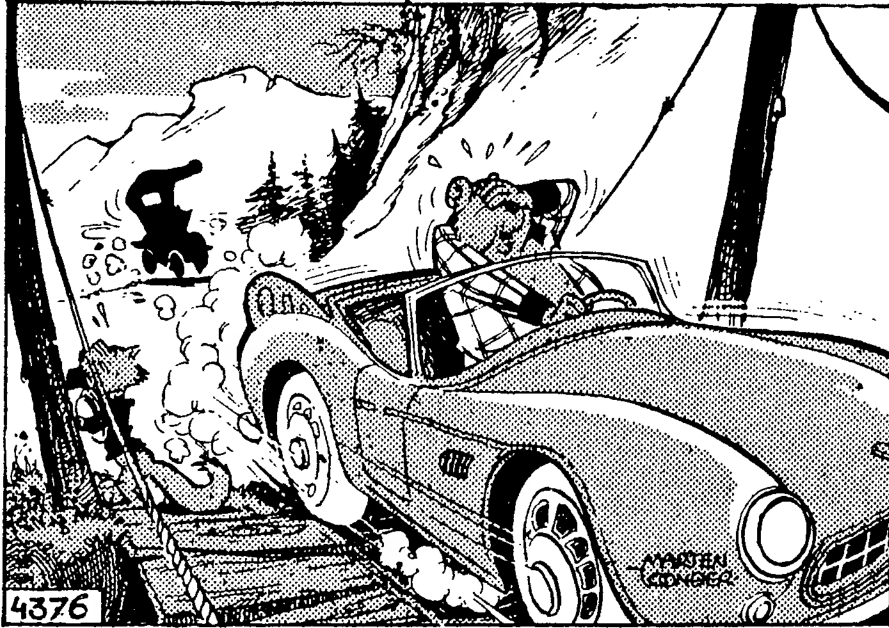
„O, z.zou het?" prevelde heer Ollie verblekend.

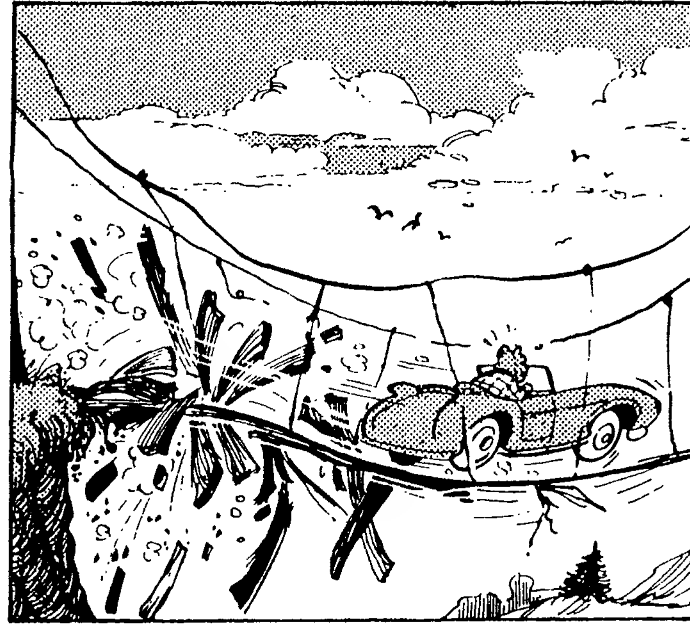
„Natuurlijk! Zo is je aard!" riep de ander vol bewondering uit. „Daar herken ik de rechte stam aan. Ik wil je niet tegenhouden, want ik weet dat je onverzettelijk bent en dat jij slaagt waar anderen falen. Maar ik ben maar een zijtak, dat voel ik nu duidelijk. Ik zal toekijken."

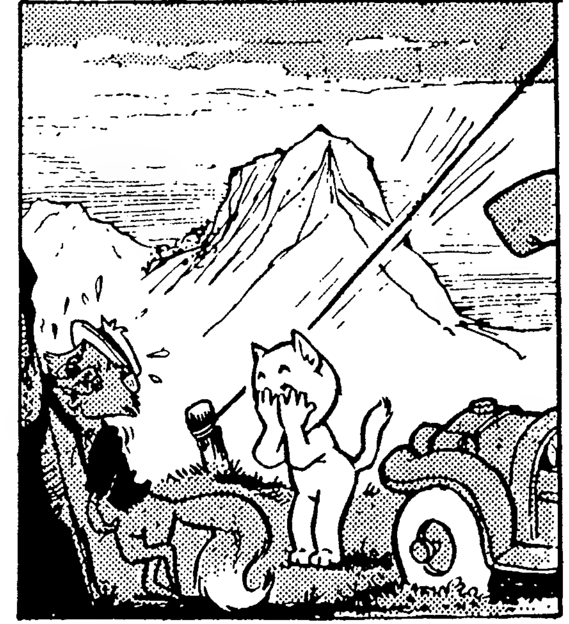
Heer Bommel slikte moeilijk. Hij schakelde bevend in en drukte met kromme tenen op het gaspedaal. Daarbij hield hij de ogen stijf gesloten en daardoor had hij niet in de gaten, dat de Oude Schicht in snelle vaart de bocht omkwam met Tom Poes luid roepend achter het stuur.

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

4376 Toen Tom Poes de bocht rondde zag hij, dat de sportauto langzaam in beweging kwam en schokkend de bouwvallige brug opreed.

Edelhart van Wezel had zich afgewend en verborg het gelaat sidderend in de handen.

„Stop, heer Ollie!", riep Tom Poes nog. Maar het was al te laat. Zelfs wanneer zijn vriend hem boven het loeien van de motor en het kraken van het houtwerk uit had kunnen horen, zou hij niet hebben kunnen stoppen. Want het voertuig was te zwaar voor het wrakke bouwsel; waar het reed knapten de kabels en viel de vloer onder wielen uit.

„Ik b.ben een v.v.verloren heer," stamelde de bestuurder ontredderd.

In zijn grote nood kromde hij de tenen, waardoor het gaspedaal geheel ingedrukt raakte. De automobiel raasde dan ook met zo'n snelheid over de brug, dat de planken er achteraan vlogen; niets dan een gat achterlatend.

Het was een akelig gezicht en ook Tom Poes kon het niet langer aanzien.

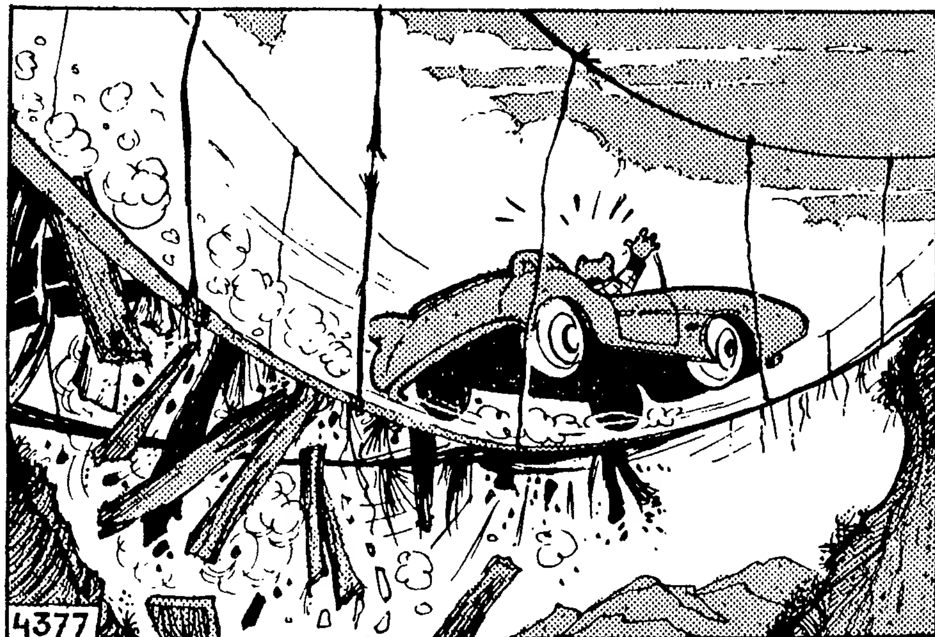
„Dat gaat verkeerd," mompelde hij de ogen sluitend.

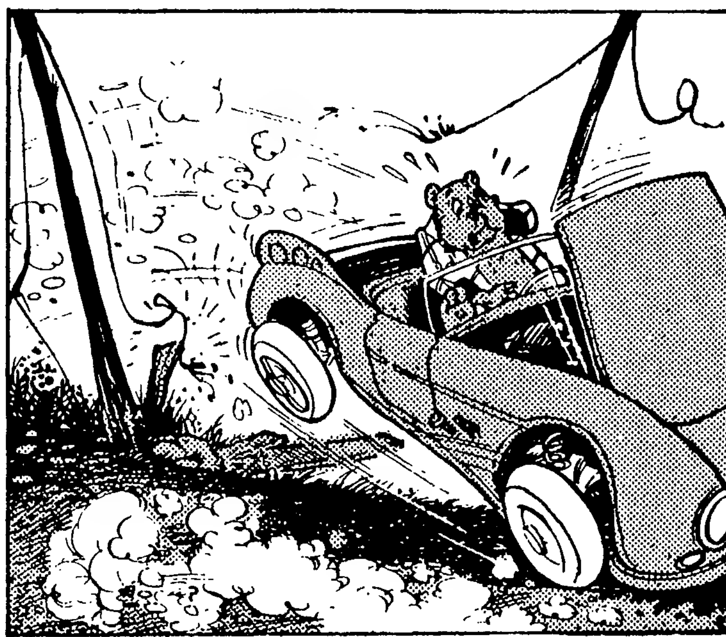
„Arme neef!" jammerde Everhard. „Dit is de overmoed van de wezels! Op deze manier is de hele familie aan zijn einde gekomen: Roekeloosheid, dat is het. Ach, nu ben ik de laatste van mijn geslacht..."

Hij liet zijn klacht wegsterven en luisterde scherp naar het breken en kraken van de hangbrug. Want hij verwachtte nu ieder moment de totale ineenstorting....

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

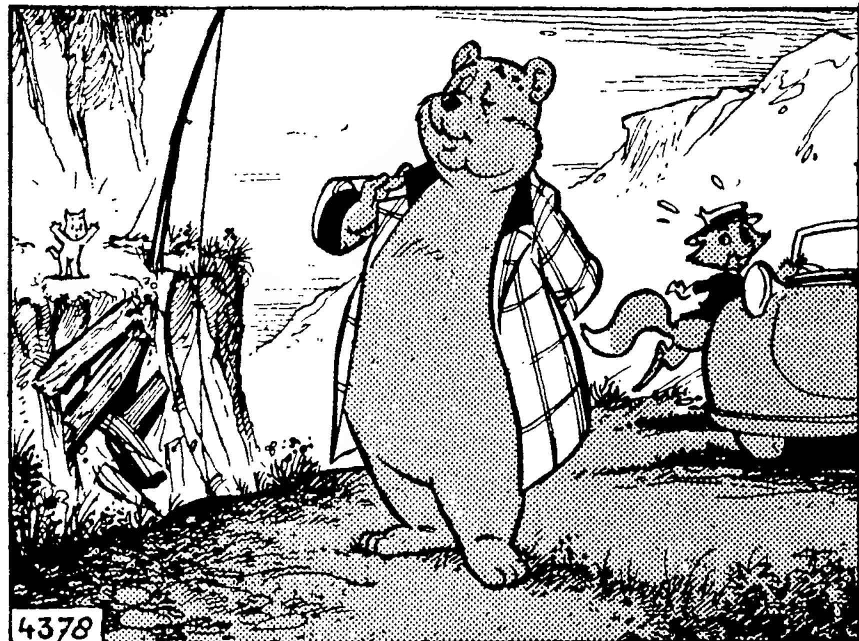

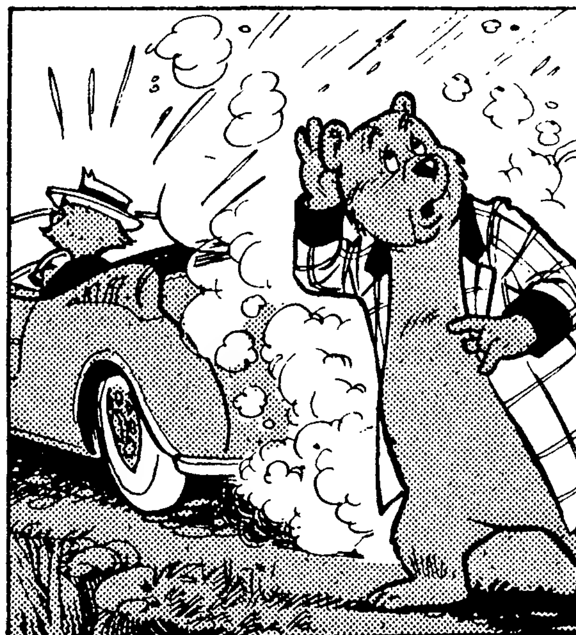

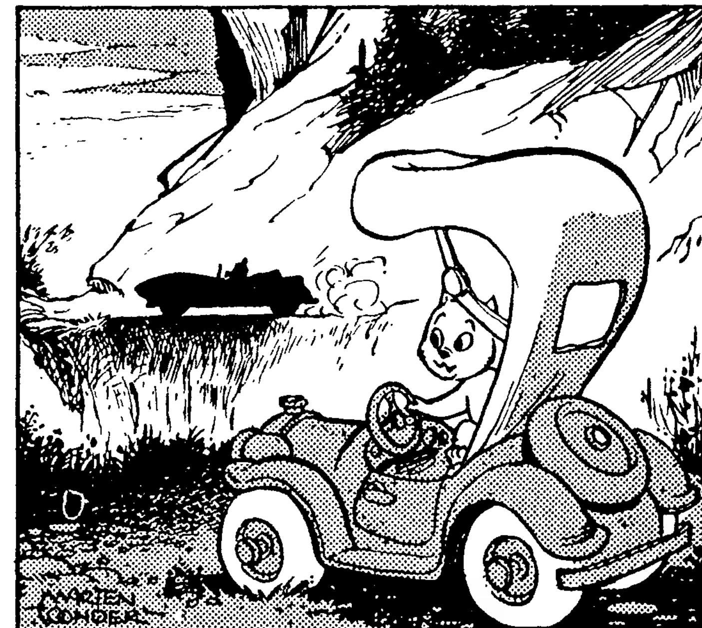
4377 De sportauto raasde met brullende motor over de hangbrug. Waar hij reed braken de planken uit de vloer en knapten de kabels, zodat de samenhang geheel uit het bouwwerk raakte.
Heer Ollie was het gebeuren niet langer meester. Hij had het stuur losgelaten — en terwijl hij het gaspedaal geheel intrapte, drukte hij verkrampt op de toeter.
Deze wijze van rijden redde hem het leven, want door de geweldige snelheid vloog het voertuig meer dan het reed, zodat het tenslotte met een akelige dreun op de andere kant belandde. De motor sloeg af, heer Bommel liet de claxon los — en nu daalde er een diepe stilte over het landschap die slechts verbroken werd door het nadruppelen van vallend houtwerk.
De heer Van Wezel keek ongelovig op. Een ogenblik kwam er een spijtige uitdrukking op zijn gelaat, doch onmiddellijk vormde hij die om tot een glimlach.
„Die dekselse neef!" riep hij uit. „Hij heeft het toch maar weer geflikt! De stoutmoedigheid van de Wezels heeft weer gezegevierd! Olivier, ik ben trots op je!"
Met deze en dergelijke uitroepen stapte hij op de enige staalkabel die van de brug was overgebleven en begaf zich voorzichtig naar de overkant.
Tom Poes keek hem sprakeloos na. De schrik zat hem nog in de benen en bovendien kostte het hem moeite om het gebeuren te verwerken. Maar toen begon hij het te begrijpen.
„Dat is dus de opzet!", mompelde hij vol afschuw. „Die zwerver is te laf om zèlf een aanslag op heer Ollie te plegen en nu brengt hij hem tot roekeloze daden! Maar gelukkig zal ik hem nu kunnen waarschuwen."
Helaas, op dat moment sneed Edelhart aan de andere kant de laatste bint door.
„Dat is veiliger," zei hij.

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

4378 Heer Ollie was uit de sportwagen gestapt. Hij haalde diep adem en strekte de benen om het trillen van zijn knieën tegen te gaan. Daarop wierp hij een blik op de ingestorte hangbrug.

„Het is merkwaardig", zo prevelde hij. „Wat een Bommel allemaal kan wanneer hij een wezel is. Stoutmoedigheid en een ijzeren wil, dat is het!"

„Heer Ollie!", riep Tom Poes aan de overkant. „Ga niet verder! Wacht op me!"

„En kijk," hernam heer Bommel", daar is de jonge vriend ook. Hij is duidelijk onder de indruk,"

"Hij is jaloers, vrees ik", zei Edelhart, een bezorgde blik over de kloof werpend. „Trek je niets van hem aan neef!"

Zo sprekende haastte hij zich naar de auto en startte de motor.

„Heer Ollie!" riep Tom Poes, „die zwerver heeft het op uw leven gemunt! Ga niet verder!"

„Wat zegt hij nu?" vroeg heer Bommel zich af. „Iets over levensmunt! Wat zou hij bedoelen?"

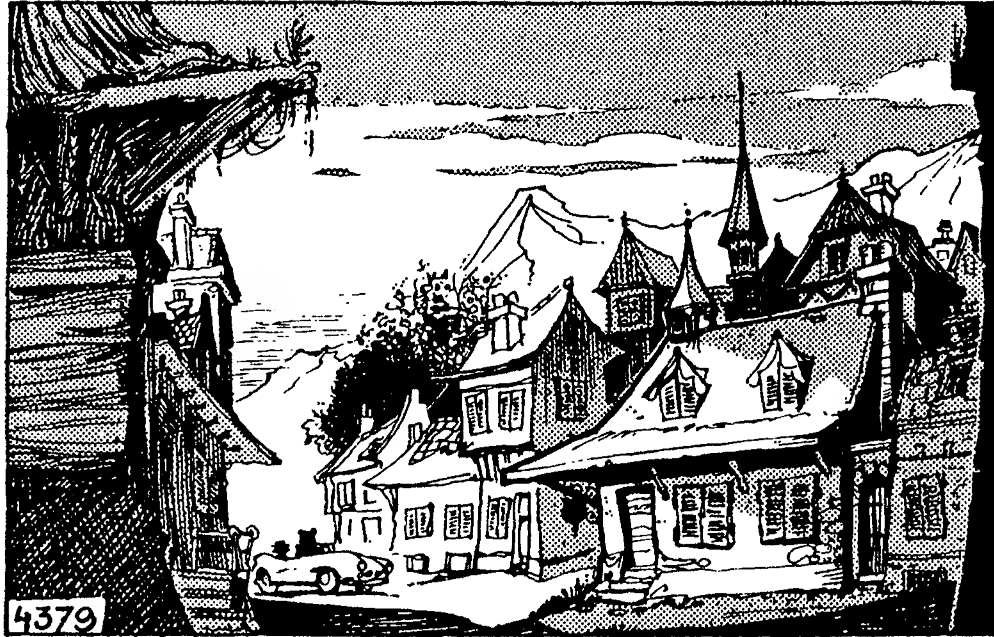
„Onzin!" riep de heer Van Wezel boven het loeien van de motor uit. „Stap in, neef, dan gaan we verder!"

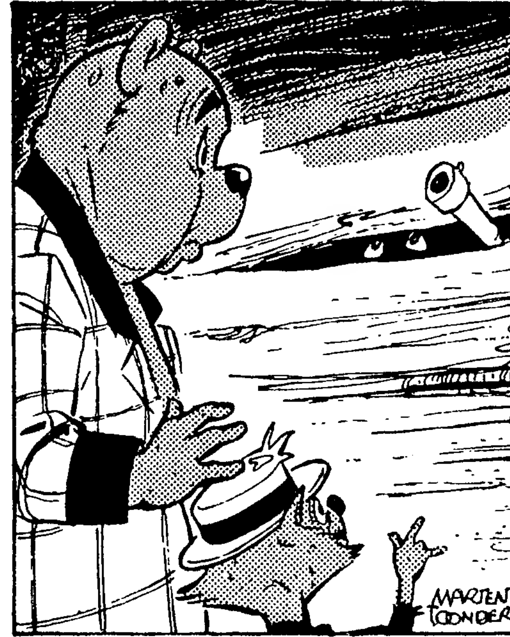
Tom Poes zag vol ontzetting, dat zijn vriend weer achter het stuur plaats nam. Hij schreeuwde nu zo hard hij kon, maar het voertuig aan de overkant maakte zó veel lawaai, dat hij zich niet verstaanbaar kon maken. En omdat Edelhart de laatste kabel had doorgesneden bleef hem niets anders over dan weer in de Oude Schicht te klimmen.

„Ik moet proberen langs een andere weg over de kloof te komen", mompelde hij, ten einde raad.

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

4379 De weg ging nu verder bergaf, zodat heer Bommel de auto zonder veel moeite in de richting van een dorpje kon sturen.

„Het is een lange rit", sprak hij bij het inrijden van een straatje.

„Is het nog ver neef? Liggen mijn grafelijke bezittingen hier in de buurt, als je begrijpt wat ik bedoel?"

„Nog een klein eindje", zei Edelhart wat vaag. „Maar ik begrijp, dat je vermoeid raakt. Misschien kunnen we hier ergens een kopje koffie drinken. Kijk, daar is een herberg!"

„Hm", prevelde heer Ollie. „Die ziet er niet gezellig uit..."

Hij wierp een blik in het rond en nu viel hem op, dat alle huizen van het plaatsje met luiken gesloten waren.

„Het is een verlaten boel", hernam hij wat beklemd. „Z-zou het h-hier wel pluis zijn?"

„Het lijkt me van niet", riep de ander opgeruimd. „Er zit hier iets in de lucht. Avontuur en gevaar, dat gevoel ik. Net iets voor jou, Olivier. Kom mee!"

Zo sprekende stapte hij uit en heer Bommel volgde hem met knikkende knieën.

„N-Net iets voor m-mij", mompelde hij. „M-maar misschien valt het wel mee. Men houdt zijn middagslaapje; dat zal het zijn."

Maar nee, hoor. Toen ze aan de deur van de herberg hadden geklopt werd er een geweer naar buiten gestoken en een geknepen stem vroeg: „Wie is daar?"

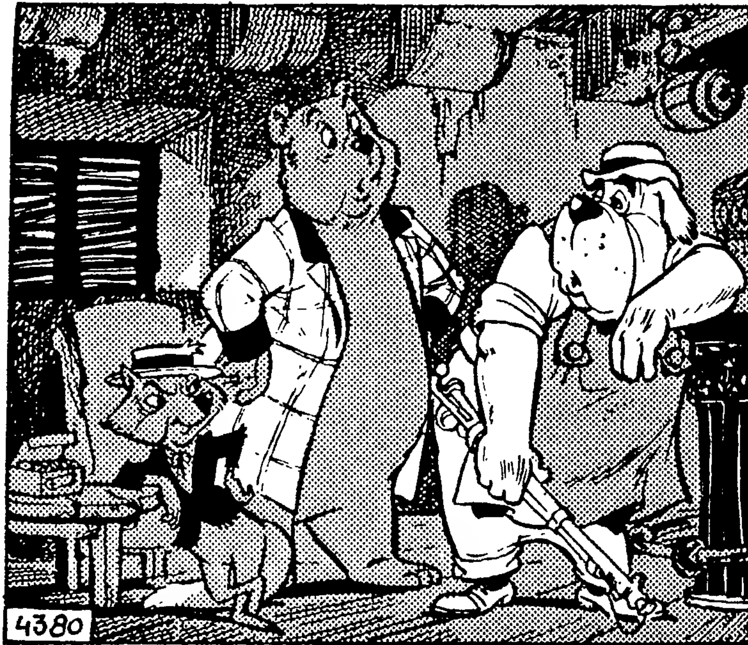
„Gasten", antwoordde de heer Van Wezel. „Goed, aanzienlijk volk, vriend. Doe maar open."

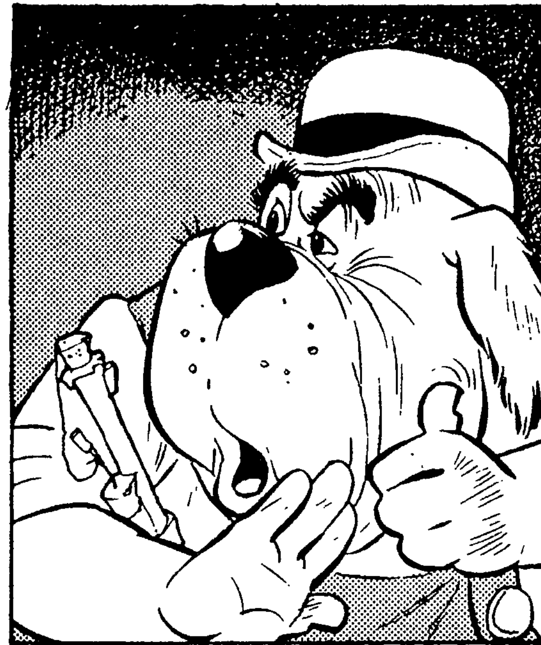
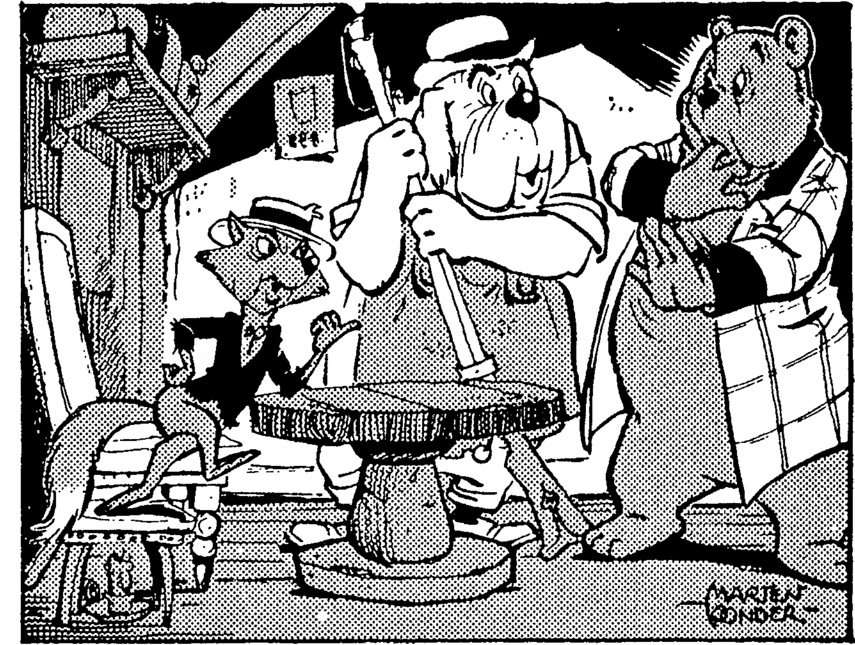
Er werden grendels weggeschoven, de deur knarste en nu konden de bezoekers de gelagkamer binnentreden.

„Vlug!" fluisterde de waard, „dan kan ik weer sluiten!"

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

4380 Heer Bommel en Edelhart van Wezel traden de gelagkamer binnen en wierpen een verbaasde blik in het rond. Alle luiken waren gesloten en in het schemerige vertrek was er weinig te bespeuren van de gezelligheid, die een uitspanning behoort te bieden.

„Wat is hier aan de hand?" vroeg heer Ollie beklemd. „Is er ziekte of zo!"

„Het is veel erger!" zei de waard, een bange zucht slakend. „Rode Rippert is in de buurt!"

„R.Rode R.Rippert?" herhaalde heer Bommel... „Wie is dat?" De herbergier kreunde. „Rippert, de rover!", mompelde hij. „Hij is uit de bergen gekomen en huist nu in het woud; aan de rand van de gemeente. En zolang hij daar zit is het niet veilig op straat, heren. Een groter woesteling hebt u nooit gezien!"

Edelhart onderdrukte een rilling.

„Niets voor de wezel in mij", sprak hij zacht voor zich heen.

„Ach, hoe haat ik lijfelijk geweld..."

„Wat zegt u?" vroeg de hotelondernemer.

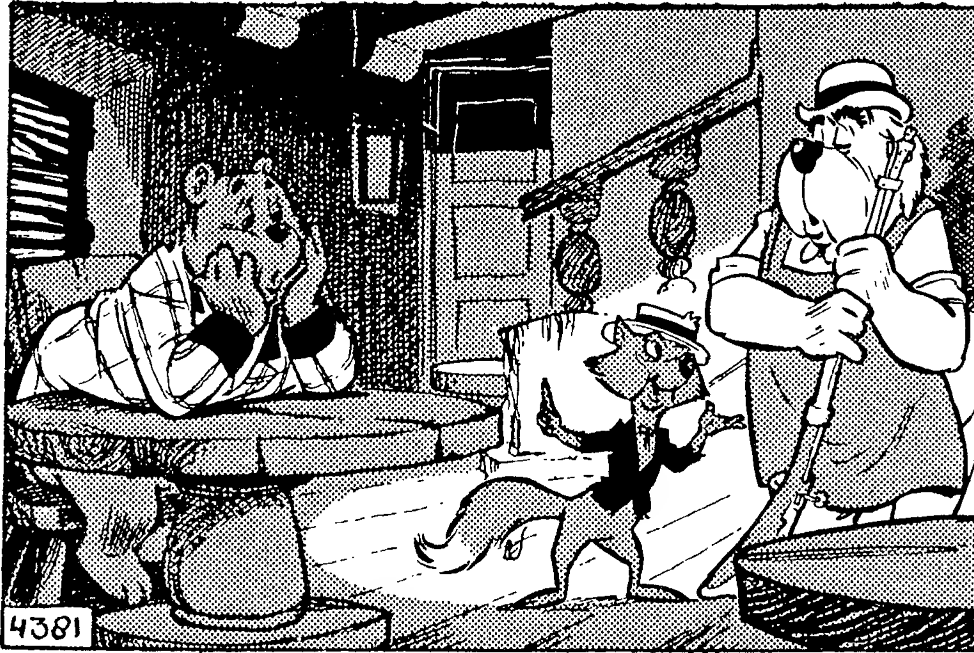
„Ik zeg dat dit nu net een geval is voor mijn neef hier", zei de ander, zich snel vermanend. „Hij is de telg van een stoutmoedig en kloek geslacht. Zijn ijzeren wil en zijn stalen vuist zijn beroemd en hij is de schrik van rovers en bruten. Ik weet zeker, dat hij er meteen op af wil gaan, niet waar Olivier?"

„Ik... eh... hmpf..." stamelde heer Bommel.

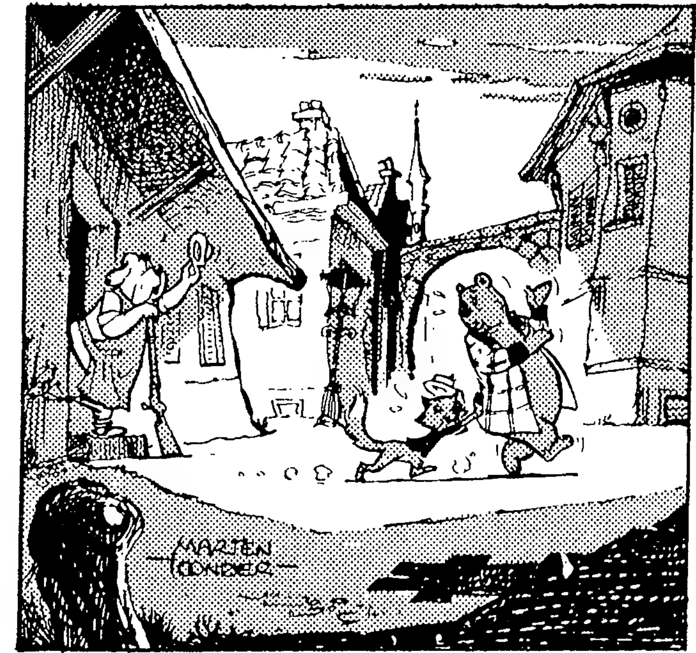
„Ach ja; dat is de wezel in je", hernam zijn bloedverwant. „Ik wil je niet tegenhouden, hoor. Het is mooi van je, dat je dit dorp wilt bevrijden van een ellendeling."

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

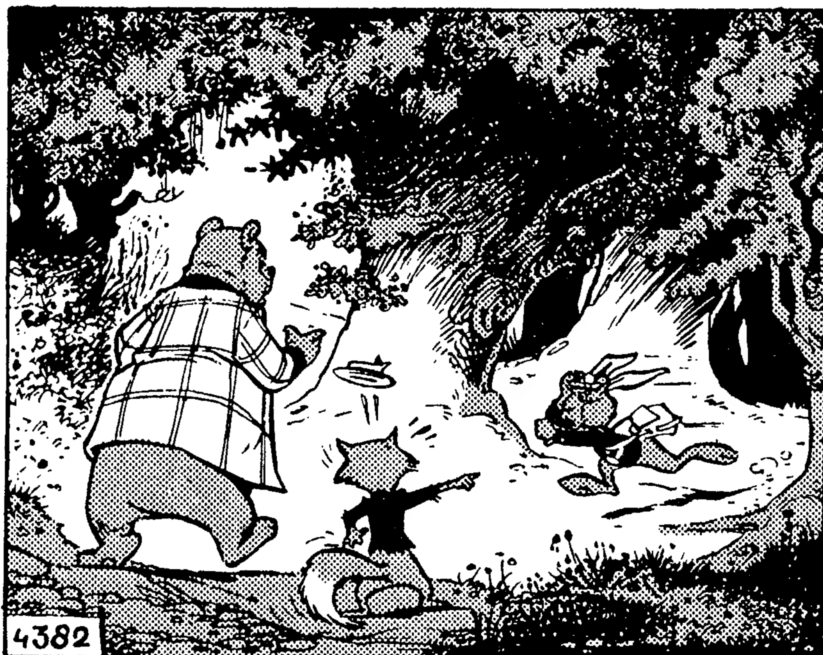

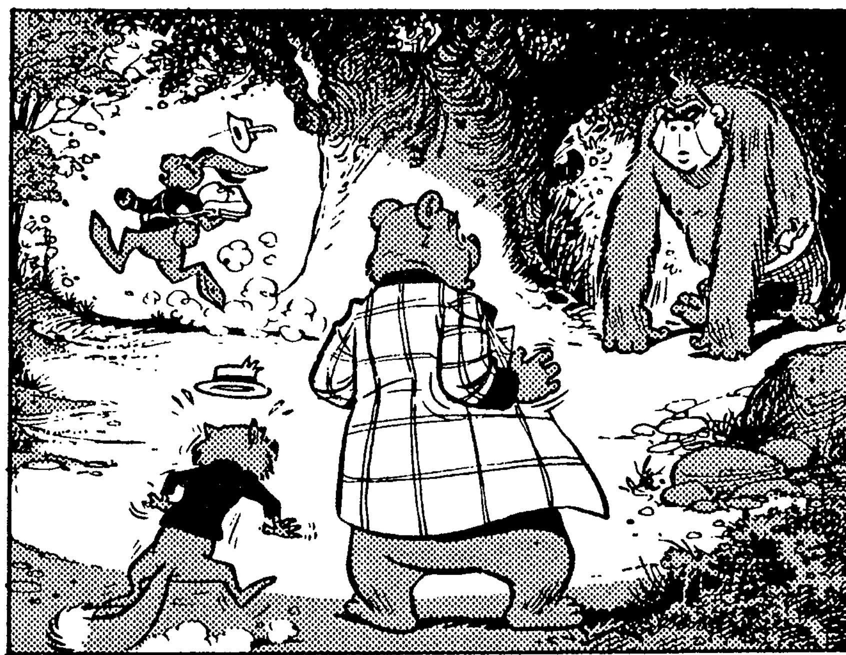

4381 Edelhart van Wezel schilderde het karakter van heer Bommel in brede trekken. Hij prees zijn dapperheid en zijn scherp verstand en bij zijn enorme spierkracht stond hij geruime tijd stil.
Vreemd genoeg schenen deze woorden heer Ollie in het geheel geen genoegen te doen. Hij zat met de handen onder het hoofd aan een tafeltje en keek steeds bedrukter. De waard echter leefde op. „Nou, maar dat is mooi!" riep hij tenslotte uit. „Eindelijk eens iemand die het tegen Rode Rippert zal durven opnemen. Het werd tijd, hoor! We zitten lelijk in de vernietiging sinds de veldwachter gevlucht is."
„W-waarom is d-die gevlucht?" vroeg heer Ollie moeilijk.
„Rode Rippert heeft hem nagezeten," legde de herbergier uit. „Met een bijl. Tien kilometer ver. En alleen maar omdat de veldwachter hem vriendelijk vroeg om de piano terug te brengen."
„Welke pi-piano?" hield heer Bommel aan.
„De piano van de burgemeester," zei de waard. „Die heeft de schurk op een morgen meegenomen".
„Een kras staaltje," prevelde neef Edelhart. Hij wierp een bezorgde blik op de ingezakte gestalte van heer Ollie en begaf zich naar diens tafeltje.
„Genoeg gebabbeld," vervolgde hij. „Kom neef, je wilt aan het werk, dat voel ik. We mogen je niet langer ophouden."
„O, maar ik zit hier b-best," stamelde heer Bommel. „Laten we ons n-niet overhaasten, als je b-begrijpt wat ik b-bedoel."
„Haha," lachte de ander. „altijd rustig en kalm. Je bent een ijskouwe, hoor. Maar van binnen brand je van verlangen om de bruut te lijf te gaan — ik kèn je."
Zo sprekende trok hij heer Ollie van zijn stoel en duwde hem de straat op. Nagewuifd door de waard begaven ze zich op deze wijze boswaarts.

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

4382 Heer Bommel liet zich met zware voeten meetrekken. Hij was verdiept in neerdrukkende gedachten en het gebabbel van zijn neef drong slechts vaag tot hem door.

„Precies de oude graaf," riep van Wezel uit. „Recht op het gevaar af met vaste tred en koel verstand. Ik bewonder je, neef!"

„O," zei heer Ollie. „O ja? Ik bedoel... eh... ja, ja...!"

Hij haalde diep adem en dwong zich met grote geestkracht tot een fiere houding.

Op dat moment klonk er echter zo'n akelige kreet uit het woud, dat hij weer instortte en met uitpuilende ogen naar de boswachter staarde, die het bospad af kwam rennen. Het was duidelijk, dat deze figuur in grote nood verkeerde en het angstzweet brak heer Bommel uit.

„W-wat is er?" riep hij met overslaande stem.

„Vlucht!" schreeuwde de boswachter onder het voortgaan. „Maak dat je wegkomt! Rode Rippert komt er aan!"

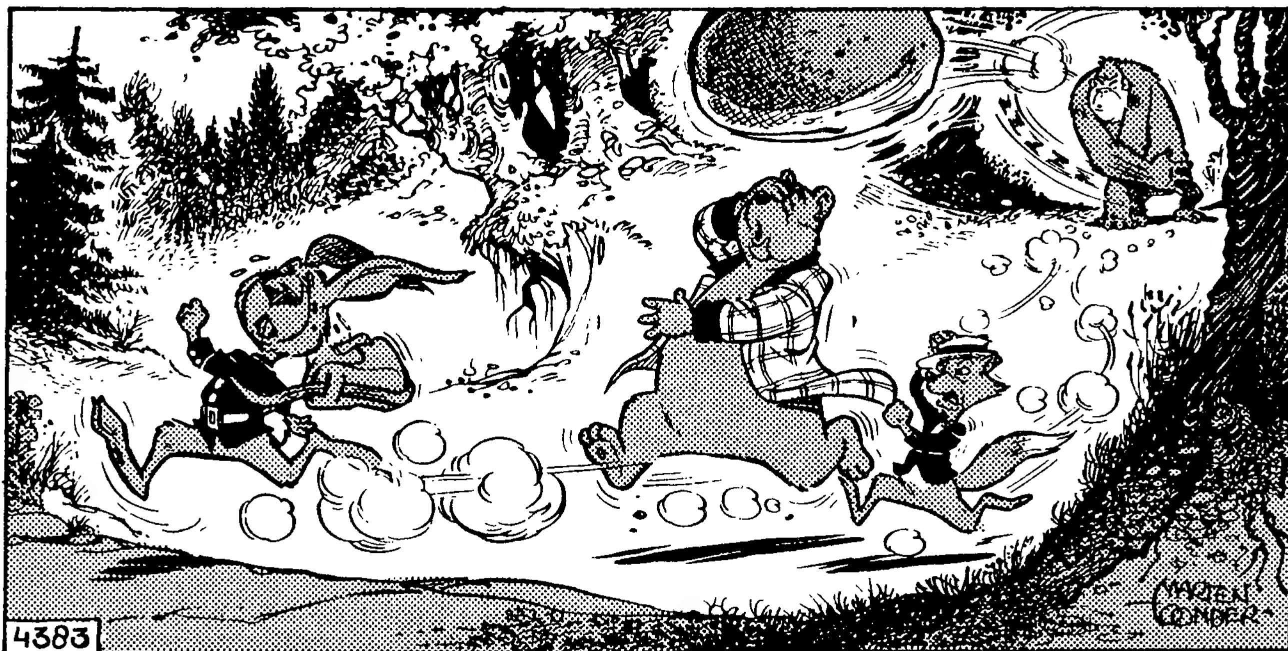
Met deze woorden verdween hij in het kreupelhout. Er heerste even een drukkende stilte, die slechts verbroken werd door het klapperen van heer Ollies tanden.

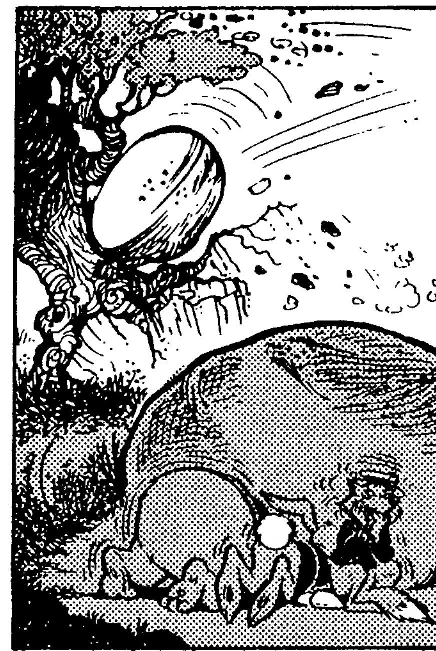
Daarop werden er enige bomen krakend van elkaar gedrukt en uit het struweel trad een woeste, bovenmaatste gestalte tevoorschijn.

Op het zien van de beide neven hield hij de pas in en gromde dreigend. Daarop greep hij een rotsblok dat aan de kant van de weg lag en begon dat boven het hoofd te tillen.

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

4383 Edelhart van Wezel begreep bij de eerste oogopslag, dat hij Rode Rippert voor zich had. Met afgrijzen keek hij naar het rotsblok, dat de bruut boven het hoofd drilde; daarop wendde hij zich om en rende achter de vluchtende boswachter aan. Heer Bommel volgde hem zonder bedenken.

,,Blijf staan, neef!'' piepte Edelhart. ,,Houd hem tegen!''
,,Hij g-gaat g-gooien!'' jammerde heer Ollie.
En ja hoor! Voordat zijn neef hem op de heldenmoed en de kracht van de oude graaf had kunnen wijzen suisde het grote stuk steen reeds in hun richting. De vluchtelingen doken in doodsangst en wierpen zich terzijde, zodat de rots dreunend tegen een boom terecht kwam. De kracht van de worp was verschrikkelijk; dat bleek toen de woudreus splinterend ter aarde stortte.
,,Hoe stuitend!'' prevelde van Wezel met bevende lippen. ,,D-doe toch iets, neef!''
Heer Ollie gehoorzaamde onmiddellijk. Hij sprong op en holde met grote snelheid achter de boswachter aan die al weer verder gevlucht was.
Neef Edelhart begreep, dat de tijd niet gunstig was voor zijn plannen en ook hij zette het op een lopen.
,,Ik heb deze Rippert onderschat vrees ik,'' mompelde hij onder het voortgaan. ,,Tegen zoveel ruw geweld is ook de oude graaf niet opgewassen. De Wezel in Olivier is te sterk — en in mij ook. Mijn wezelkennis is te kort geschoten....''

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

4384 Na lange tijd door het woud gedraafd te hebben zakten de vluchtelingen tenslotte uitgeput en ademloos op de bemoste bodem neer.

Alles bleef stil. De blaadjes ritselden en de muggen zoemden, maar niets wees op de nabijheid van Rode Rippert.

„Wij zijn ontkomen!" hijgde de boswachter tenslotte. „Het was een dubbeltje op zijn kant... maar we hebben het gehaald."

„Het w-was v-vreselijk", stamelde heer Ollie, zijn voorhoofd bettend.

„Is hij altijd zo? Die Rippert bedoel ik?"

„Meestal", zei de boswachter neerslachtig. „Hij heeft een beestachtig humeur. Ik had hem nu alleen maar gevraagd om wat minder luid piano te spelen. Héél beleefd en keurig netjes, hoor! Maar ik moest wel, want al het wild vlucht als die schurk zijn helse muziek maakt. Nu, toen werd hij boos."

Heer Bommel stak zijn zakdoek weg en stond op.

„Kom", zei hij met een schichtige blik in de ogen. „Alles is nu rustig. Ik... eh... ik stel voor om héél voorzichtig..."

„Juist!" riep neef Edelhart uit. „Je wilt teruggaan, dat voel ik! Je wilt een einde maken aan het schrikbewind van deze ellendeling, hè? Wat een moed! Ik bewonder je!"

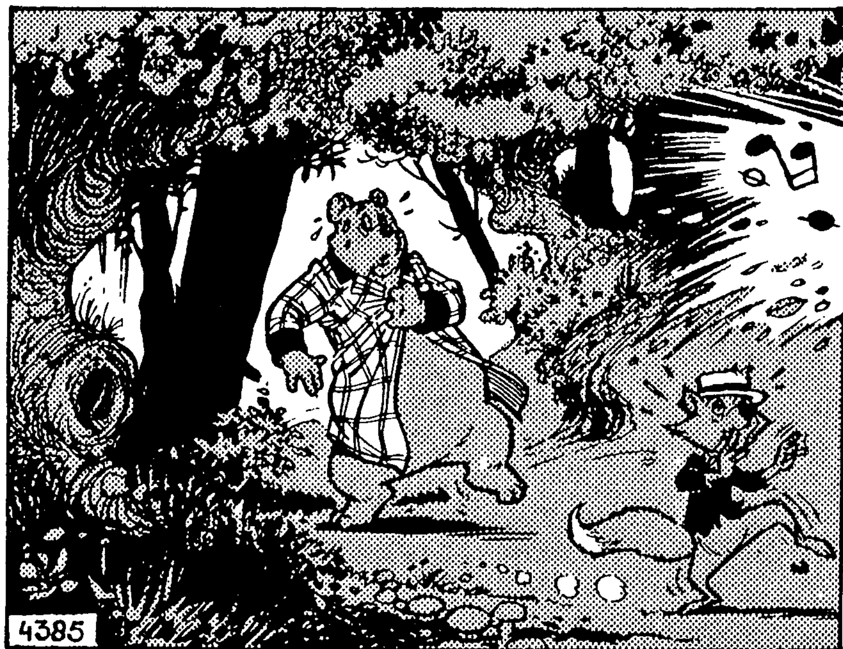
„Hm..." prevelde heer Ollie ineen zakkend, „eigenlijk wilde ik... eh... teruggaan naar het dorp. Ik bedoel... eh..."

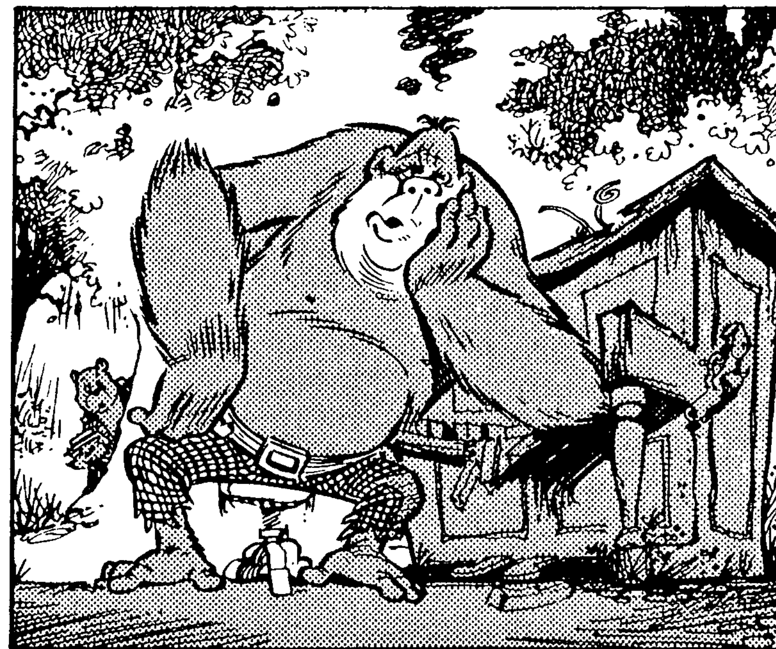
„Ach, dat wil je voor mij!" riep de ander begrijpend. „Je weet, dat ik jouw kracht niet heb en nu wil je mij ontzien. Je bent edelmoedig neef! Maar dat hoeft niet, hoor! Ik wil je niet in de weg staan bij je heldendaden. Kom, ga voorop. Ik volg je!"

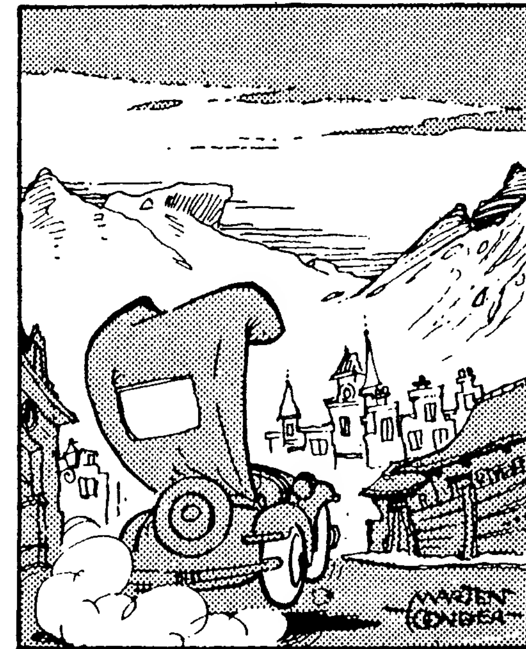
Zo sprekende begon hij heer Bommel voort te duwen in de richting vanwaar ze gekomen waren en de boswachter keek hen vol bewondering na.

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

4385 Aanvankelijk bewoog heer Ollie zich met trillende knieën voort. Neef Edelhart duwde hem met zachte drang over het bospad terwijl hij opgewekt over grote daden van het geslacht van Wezel babbelde.

„De kracht van onze familie is vreselijk," zo sprak hij. „Zachtmoedig en minzaam voor de zwakke, maar verschrikkelijk tegenover de onrechtvaardige. Zo zijn wij, neef."

„O...ja?" prevelde heer Bommel. „Ja, ja, bedoel ik."

„Daarom is het een geluk," vervolgde de ander, „dat jij hier in de buurt bent en vastberaden optrekt tegen de gruwelijke praktijken van de Rode Rippert. Dit is een kolfje naar jouw hand!"

„Z-zou het?" vroeg heer Ollie met stille stem. Hij kuchte en hernam toen wat krachtiger: „Hm, misschien wel. Als iemand iets doen kan, ben ik het wel, dat is duidelijk...."

Op dat moment steeg er uit het woud donderend pianospel op dat luid tegen de bomen weerkaatst werd.

„W-wat is d-dat?" fluisterde hij, de pas inhoudend.

„Rode Rippert!" lispelde van Wezel. „Hij speelt op het instrument, dat hij van de burgemeester gestolen heeft!"

En ja hoor! Bij het ronden van een bocht viel hun oog op de rover die na een laatste dreunend accoord somber op zijn in elkaar gemepte piano leunde.,

„Het moment is gunstig," prevelde Edelhart. „Er op af, Olivier!"

Terwijl heer Bommel het angstzweet uitbrak kwam, niet ver van daar, Tom Poes het dorpje binnenrijden.

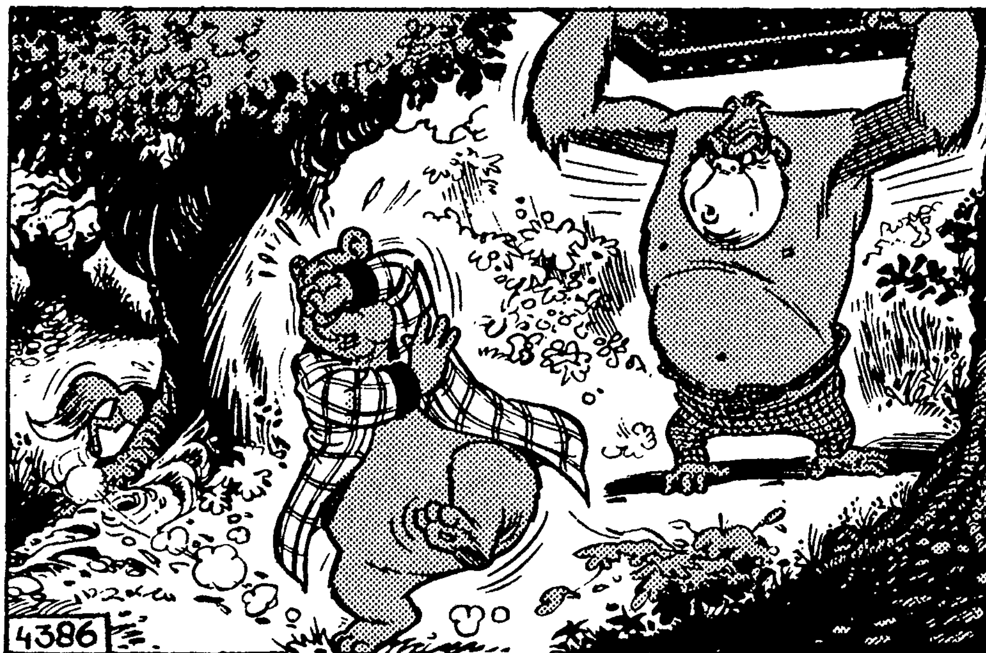
„De wielsporen leidden hierheen," sprak hij tot zichzelf. „Als ik een beetje geluk heb, is heer Ollie hier in de buurt..."

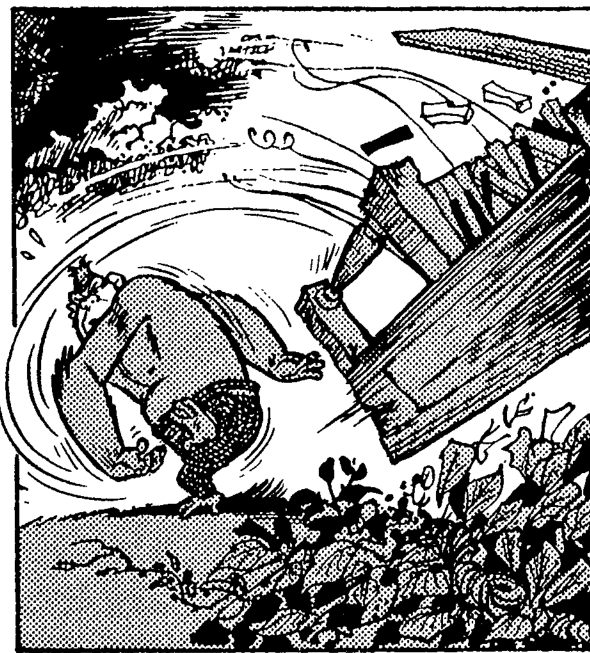
Hij remde om beter rond te kunnen kijken en nu trof hem de verlatenheid van het plaatsje.

„Het is hier niet pluis," dacht hij beklemd. „Er dreigt gevaar!"

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

4386 Rode Rippert staarde somber naar de snaren die schommelend uit de piano omhoog staken. De echo's van zijn spel rommelden nog steeds door het woud en stierven langzaam weg zonder hem genot te schenken.

Integendeel. Een diepe neerslachtigheid maakte zich van hem meester, zodat hij het instrument na enig dubben opnam en het korzelig in een boom wierp. Nu was dat toevallig dezelfde boom waarachter heer Bommel zich gereed maakte om tevoorschijn te treden. Ontzet sloeg de held de handelingen van de woesteling gade. Hij was niet in staat zich te bewegen, zodat hij geheel verkrampt temidden van neerstortend houtwerk en losspringend snarenspel bleef staan. Edelhart was vlugger. Met een hoge kreet dook hij in een nabijzijnd konijnenhol.

„Help!'' kon men hem vanuit de aarde horen roepen. „Ach, hoe haat ik lijfelijk geweld. De wezel in mij is te sterk.''

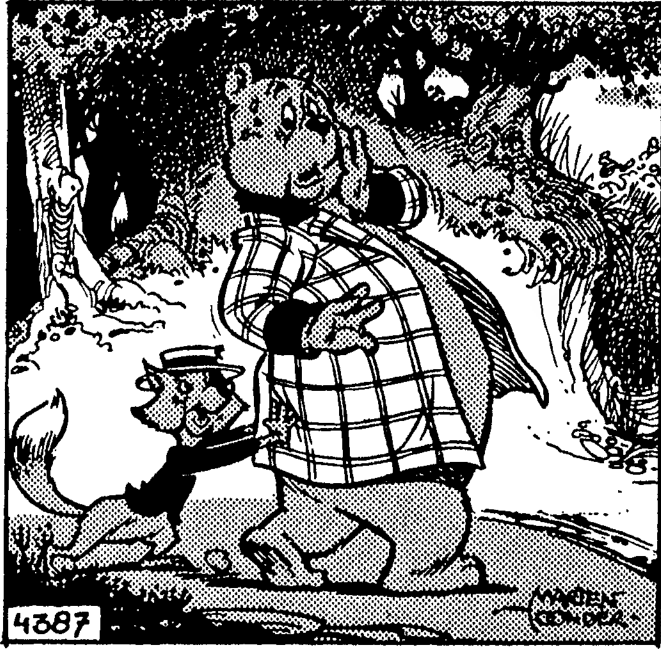
Heer Bommel had de handen voor het gezicht geslagen en staarde tussen zijn vingers en allerlei piano-onderdelen door naar zijn neef. Aanvankelijk was hij jaloers op diens schuilplaats doch plotseling trof hem het onwaardige in de houding van de ander.

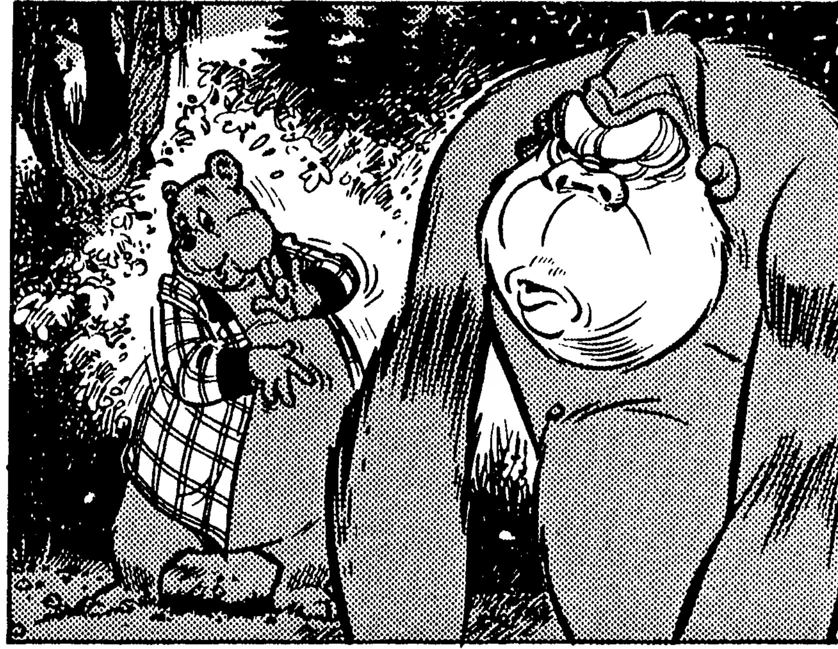
„Het is vreselijk, wat deze Rippert doet,'' zo sprak hij tot zichzelf.

„Maar een Bommel kan niet uit een konijnenhol steken als een kurk uit een fles. Daarvoor is de wezel in mij te sterk, ik moet tonen dat de oude graaf in mijn aderen klopt....''

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

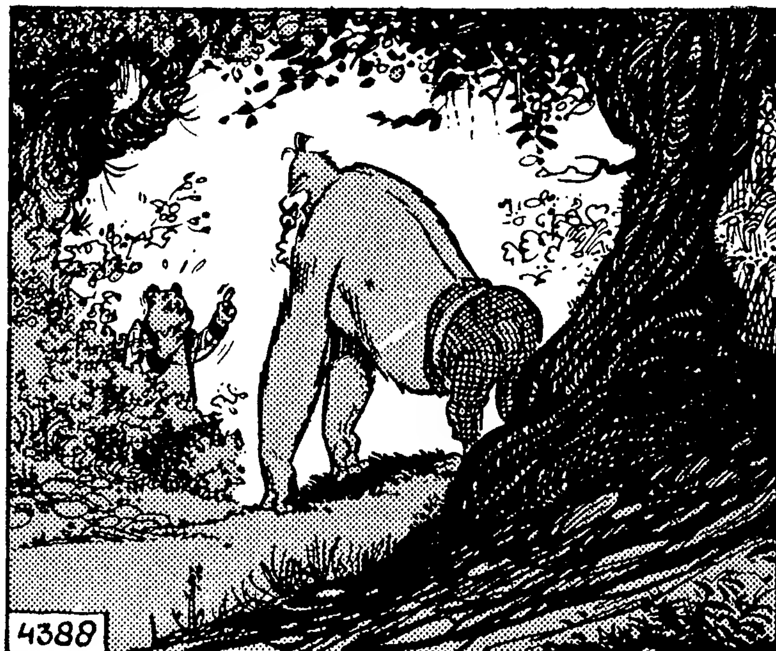

4387 Na enige ogenblikken trok Edelhart zich terug uit het konijnenhol en kwam bleek, doch vastberaden in het daglicht.
„K-kom, Olivier", prevelde hij. „Het ogenblik is gunstig om je heldenkracht te tonen."
„Z-zou het?" stamelde heer Bommel. Hij wierp een schuwe blik op Rode Rippert die gemelijk een rotsblokje tussen zijn vingers verpoeierde. Het was duidelijk dat de woesteling in een onrustige, geprikkelde stemming verkeerde — en het geknars van zijn bezigheid sneed heer Ollie door de ziel. Ach, hoe gaarne zou hij onopvallend heen zijn gegaan.
Maar zijn neef gaf hem hiertoe geen gelegenheid.
„Ik begrijpt niet, hoe je durft", fluisterde het ventje, terwijl hij heer Bommel met zachte drang uit het kreupelhout duwde.
De held trad zodoende onbeschermd op de open plek waar de rover zich ophield.
„Wat zou ik je graag helpen!" lispelde Edelhart. „Maar het gaat boven mijn krachten — bovendien zou ik je maar in de weg staan.
In je eigen belang is het nodig, dat je dit alléén opknapt, neef!"
Na deze woorden sprong hij terug in het struweel en beklom met grote haast een hoge boom.
Beneden hem steeg een gorgelend gegrom op, dat de tak waarop hij zat deed trillen. Hij begreep, dat Rippert zijn bezoeker had opgemerkt — en huiverend wendde hij zich af.
„Hoe haat ik dit lijfelijk geweld", mompelde hij. „Maar ik zal even door de zure appel heen moeten bijten. Meer dan een paar minuten zal het niet duren en daarna zal ik mij rustig aan het regelen van de erfenis kunnen wijden."

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

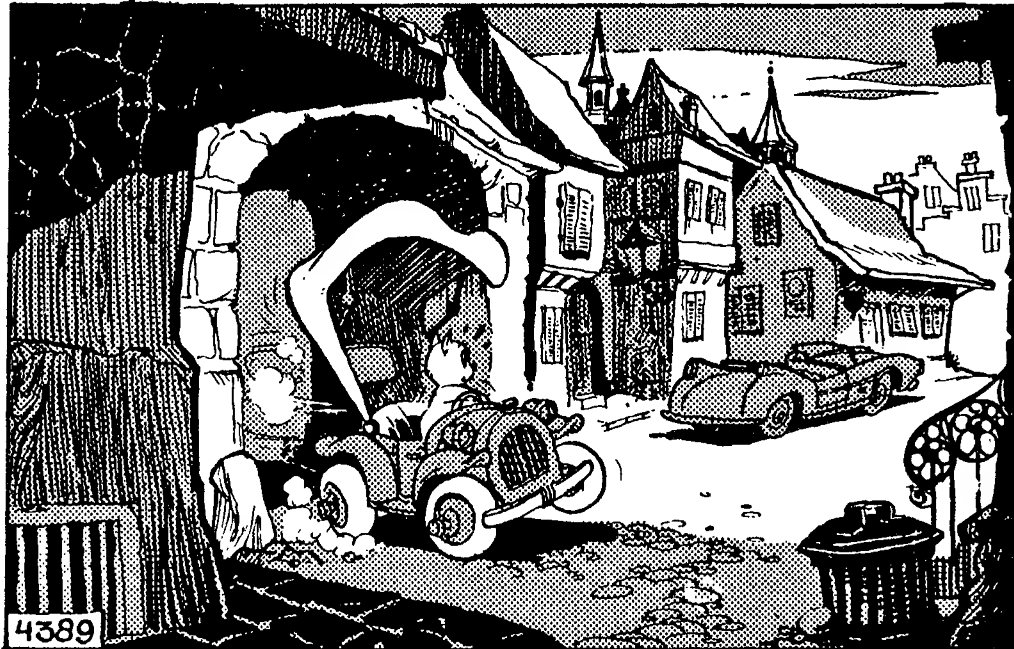

4388 Rode Rippert had zich omgewend en stond nu oog in oog met heer Bommel, die sidderend uit een struikje oprees.
Het gelaat van de woesteling was akelig verwrongen en uit zijn borstkas steeg een loeiend gegrom op, dat op ontstemming duidde.
„G-goede mid-middag!" stamelde heer Ollie, die voelde dat er iets van hem verwacht werd. Hij slikte moeilijk en maakte zich los van de takken.
„D-dit gaat n-niet, heer R-Ril-Rilpert," hernam hij. „Uw g-gedrag bevalt mij n-niet...."
De bruut verstrakte en omdat hij ook zijn dreigend gebrom staakte vond heer Bommel de kracht om verder te gaan.
„Er m-moet een einde k-komen aan uw streken", zei hij. „D-daarom ben ik hier. De kr.kr...eh...kracht van een Bom-Bommel is v-vreselijk, als hij een Wezel is — als u begrijpt wat ik bedoel...."
Verder kwam de held niet, want de Rode Rippert trok met een eenvoudige beweging een boom uit de grond en hief die boven het hoofd.
„Het is zo ver", fluisterde Edelhart, die vanaf zijn boomtak het gebeuren gadesloeg. „Een paar minuten slechts, dan is het voorbij. Maar zelfs die korte tijd is te veel; ik ben te gevoelig en te zacht. Ach, ik kan het komende geweld niet verdragen; de wezel in mij is te sterk....
En huiverend verborg hij het gelaat achter zijn hoed.

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

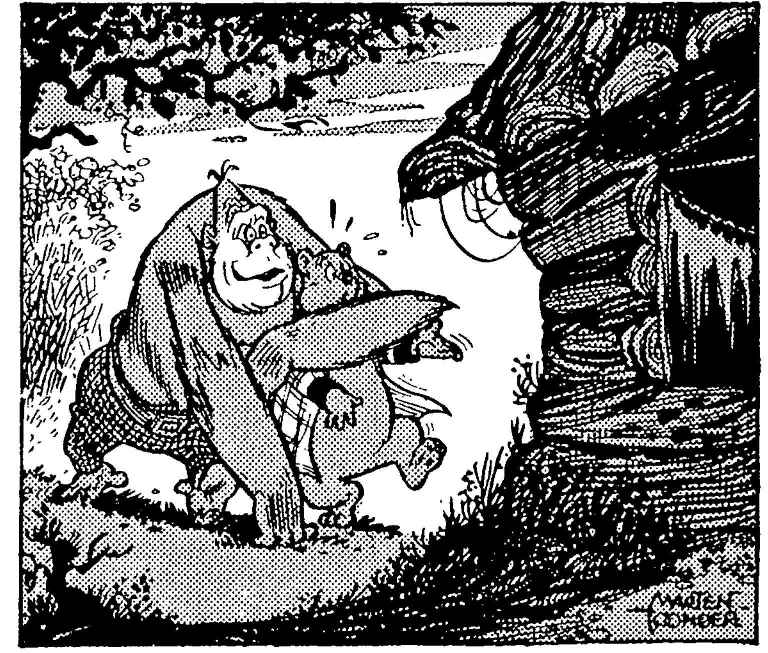
4389 Terwijl heer Bommel doende was het heldenbloed van de wezels door zijn aderen te laten bruisen, reed Tom Poes het dorpje binnen.
„Alles is hier uitgestorven", dacht hij. „Er hangt gevaar in de lucht en ik heb het gevoel, dat heer Ollie in moeilijkheden verkeert. Maar waar is hij?"
Op dat moment zag hij de roomkleurige sportauto van Edelhart voor een gesloten herberg staan, zodat hij begreep dat hij op het goede spoor was. Met een tevreden uitroep stuurde hij de Oude Schicht langs de kant en sprong eruit. Maar zijn geklop op de deur van de uitspanning had niet veel gevolgen. Er verscheen slechts een geweerloop door een kier in het hout en een overspannen stem vroeg: „Wie is daar?"
„Goed volk", zei Tom Poes kalmerend. „Ik zoek een heer in een ruitjes-jas; een zekere heer Bommel."
„Die? Die is in het bos!" hernam de stem..... Hij is bezig Rode Rippert, de woeste rover, te verjagen.... en daarom kan ik u niet binnenlaten!"
„Dat begrijp ik niet", zei Tom Poes bevreemd.
„U kent Rippert niet!" riep de ander huilerig. „Hij zal erg uit zijn humeur raken door het gedoe van uw vriend. En wanneer hij die meneer Bommel vernietigd heeft zal hij naar het dorp komen om zijn slechte stemming uit te vieren. Ga liever weg, jonge heer; het kan nu ieder ogenblik gebeuren!"
Het zag ernaar uit, dat de vreesachtige herbergier gelijk had. Rode Rippert stond met de gekenterde boom te zwaaien, terwijl een diep, dreigend gegrom uit zijn borstkas welde. Het was duidelijk, dat hij in een verschrikkelijk humeur verkeerde en dat heer Ollie's toekomst weinig waarde had....

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

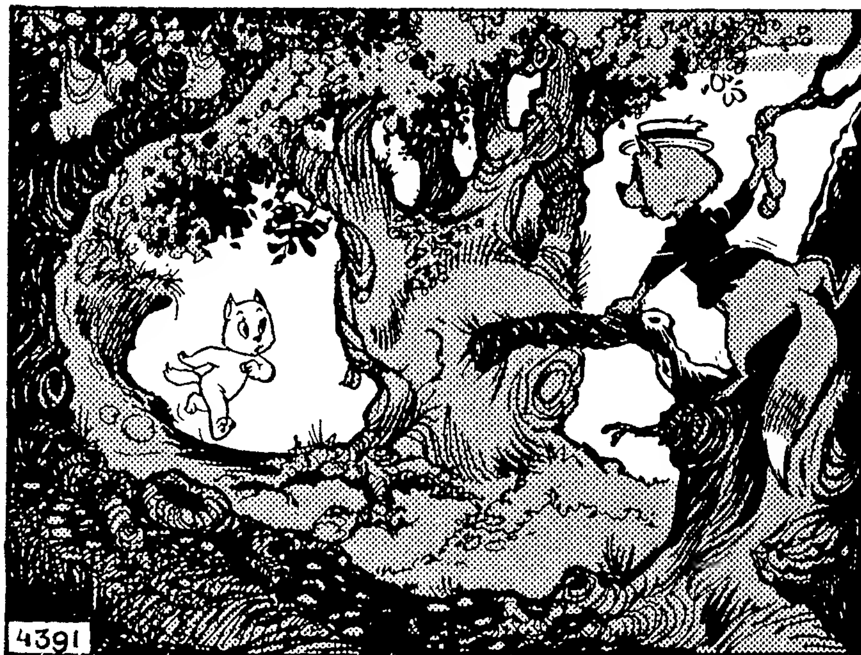

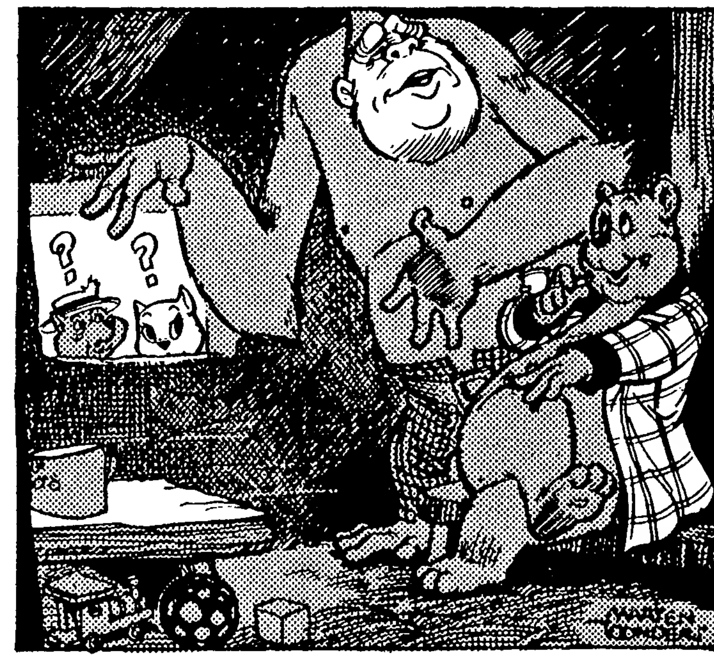
4390 Met een dierlijk gebrul hief Rode Rippert de boom boven het hoofd en heer Bommel voelde de heldenmoed der Van Wezels in zijn voeten zinken.
„N-niet d-doen", riep hij in grote nood. „Ikkkan g-geen g-geweld verdragen...."
„Huh?" gromde de woesteling. Hij liet de woudreus wat zinken en staarde door het lommer naar de bevende figuur tegenover hem.
„Ikkik.... ik houd niet van v-vechten", verklaarde heer Ollie schreiend.
„Ik ben eh.... te teerhartig, ik b-ben héél gevoelig, ik ben eigenlijk een dichter! Ik kik...."
„Een dichter?...." vroeg de ander fluisterend. Er trok een zachte uitdrukking over zijn verweerd gelaat en hij liet de boom dreunend op de grond zakken. „Een dichter!" herhaalde hij bevend. „Ach, neem me niet kwalijk, dat ik mij even liet gaan — u weet niet, hoe al het onbegrip om mij heen soms op mijn gemoed werkt. En ik wist niet, dat ik een gelijk gestemde tegenover mij had."
„W-wat bedoelt u.... als u begrijpt w-wat ik bedoel?" stamelde heer Bommel in uiterste verwarring.
„Mag ik u wat voorlezen?" vroeg Rippert blozend. „Ik heb nog niemand mijn werk durven tonen, want ik ben zo gevoelig op dat gebied — zo kwetsbaar. Maar iemand, die ook dichter is, zal het begrijpen en mij ontzien...."
Met deze woorden sloeg hij zijn arm om heer Ollie's schouders en voerde hem met zachte drang in de richting van een ruwe hut.

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

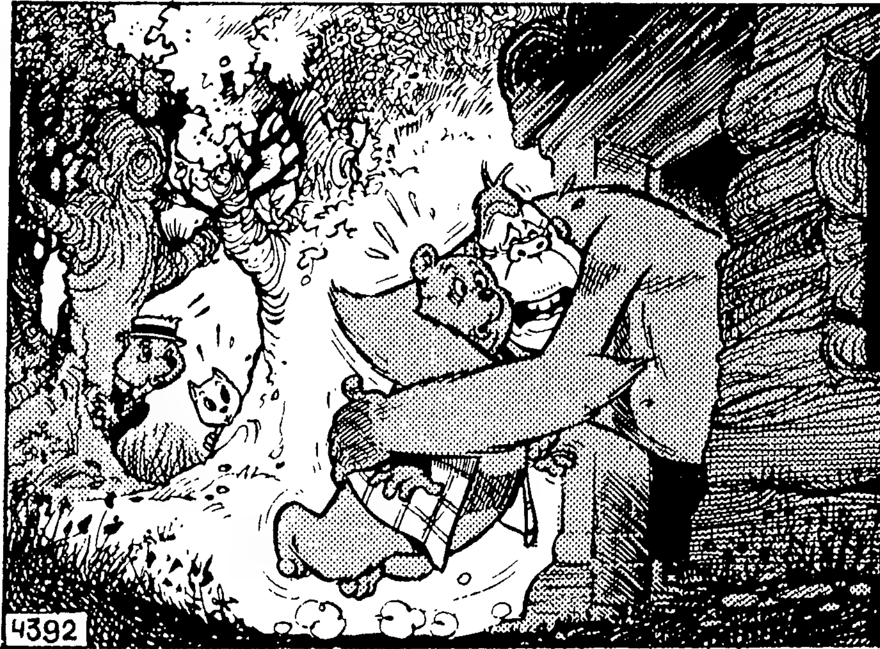

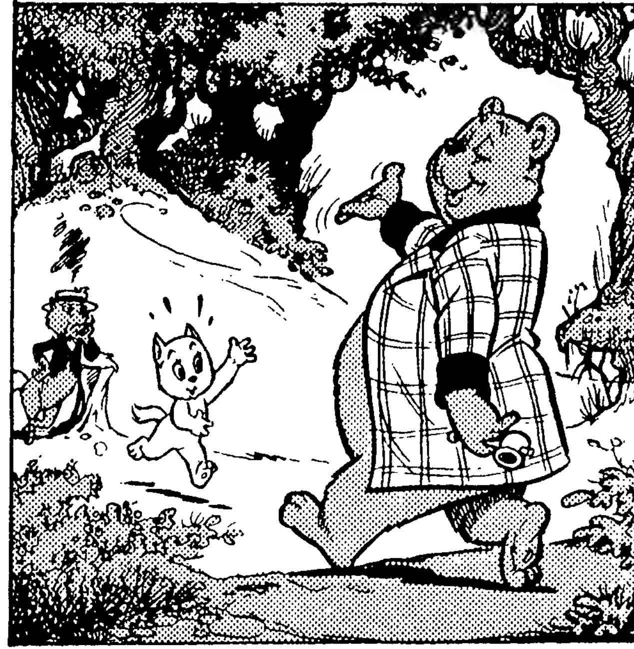
4391 Toen Tom Poes gehoord had, dat heer Bommel bezig was een woeste rover onschadelijk te maken sloeg de schrik hem om het hart.
Zonder op verdere uitleg te wachten keerde hij zich om en rende naar het woud.
„Dat is weer het werk van die Wezel," dacht hij al dravend. „Nu probeert hij om heer Ollie door een ander uit de weg te laten ruimen, zodat hij Bommelstein kan erven, de schurk! Maar ik hoop, dat ik dit keer op tijd ben!" Op dat moment viel zijn blik op Edelhart, die zich bleek uit een boom liet zakken.
„Helaas," hoorde hij het ventje mompelen, „de wezel in Rode Rippert is te sterk - ik heb nog veel te leren".
„Is die Rippert nu ook al een wezel?" vroeg Tom Poes kwaad. „Wat bedoel je eigenlijk? En waar is heer Ollie?"
„De wezel schuilt in ieder van ons," prevelde de ander moedeloos. „Men kan daar gebruik van maken wanneer men wezelkennis bezit. Maar ik ben slechts een beginneling...."
Toen schrok hij op.
„Neem me niet kwalijk, ventje," hernam hij. „Ik liet me even gaan. Uw vriend is bij Rippert, de woeste Rover. En als u wilt weten, wat wezelkennis is moet u daar maar eens door het raam kijken."
Nu dat deed Tom Poes natuurlijk. Hij sloop naar de boshut en toen hij door het venster gluurde trof een onverwacht toneeltje zijn oog.

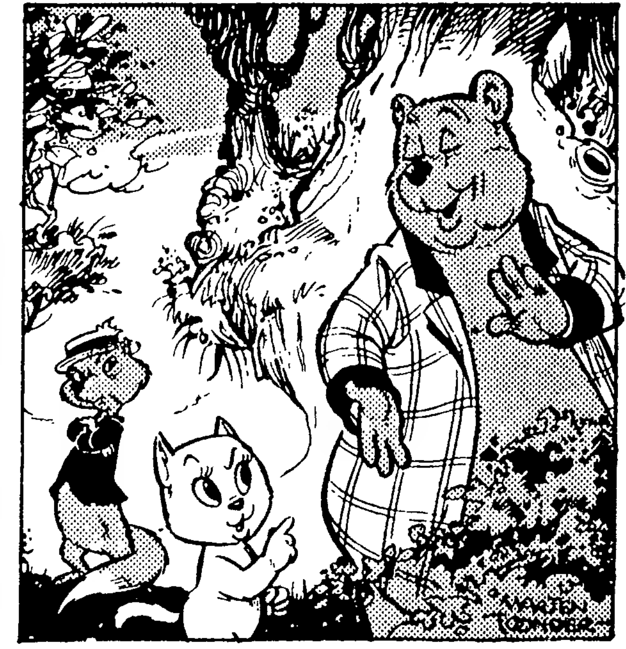
Heer Bommel zat glimlachend op een bank en luisterde met grote aandacht naar zijn gastheer. Deze had een hand op het hart gelegd en sprak:
„En als ik hoor - het voog'len koor - met teer gefluit- dan roep ik luid - dan zing ik blij: Joechhei!"
Neef Edelhart zuchtte: „U ziet het," zei hij droevig, „de wezel schuilt in ons allen."

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

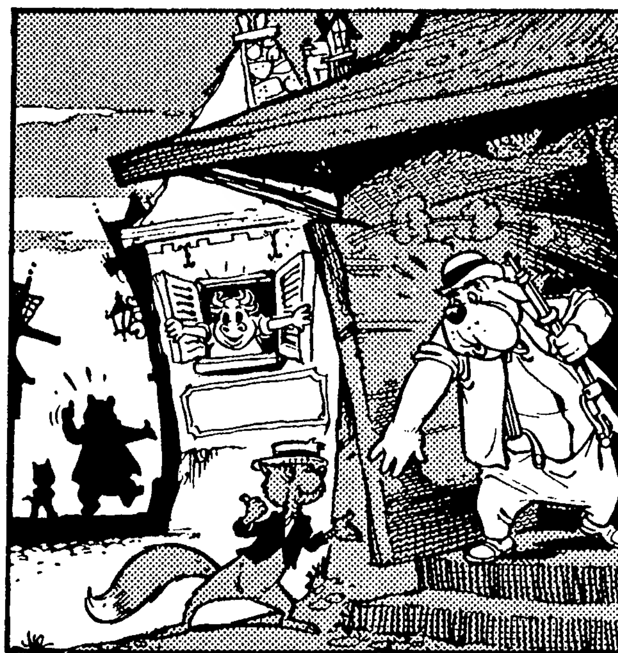
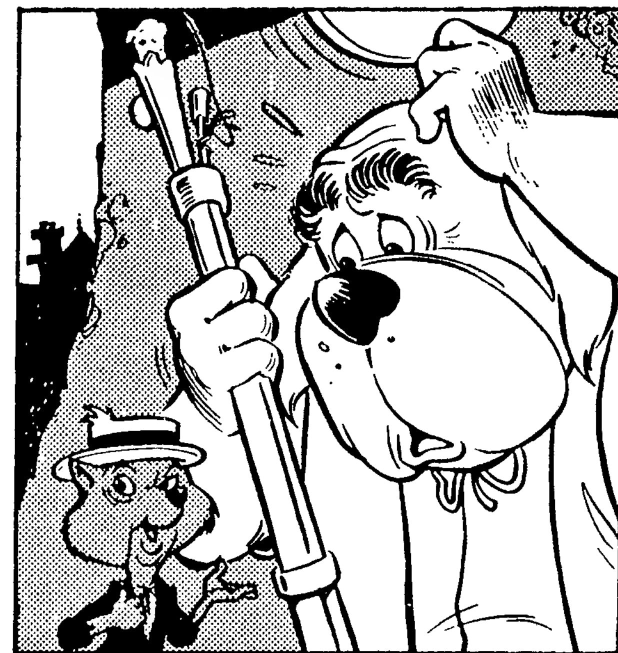

4392 Niet lang daarna werd de deur van het rovershol geopend en heer Bommel trad naar buiten.
„Dus u weet het, heer Rippert!" sprak hij. „Vogelkoor en niet voog'len koor. Dat is ouderwets. Deze tijd vraagt nu eenmaal om een vierkante aanpak in de dichtkunst. Recht uit het hart en er niet omheen gedraaid".
Nu kon men ook de ruige gedaante van de dichter waarnemen die zich naar buiten boog om afscheid te nemen.
„Heb dank, meester", riep hij uit. „Ik zal er aan denken. En eh...." Hij aarzelde even en voegde er toen op zachter toon aan toe:
„Zeg tegen de boswachter, dat het me spijt. Zijn domme, gevoelloze opmerkingen over mijn pianospel, prikkelden mij. U, als dichter zult dat kunnen begrijpen. Maar ik wil net zo worden als u; ik wil leren meer geduld te hebben met de grove massa."
Daarop wierp hij de deur verlegen dicht en heer Ollie betrad het bospad.
„Zo, jonge vriend", sprak hij toen Tom Poes haastig op hem toeliep, „ben jij daar weer? Dat is gezellig. Nu kunnen we met z'n drietjes verder gaan naar mijn grafelijke bezittingen."
„Die bestaan niet!" riep Tom Poes. „Ik kom u waarschuwen! Begrijpt u dan nog niet, dat u in gevaar verkeert zolang u met die zogenaamde neef rondtrekt?"
Heer Ollie verstrakte.
„Waarschuwen?" herhaalde hij fronsend. „Waarvoor? Een Bommel die een wezel is, kent geen angst en geen gevaar. En ik duld niet, dat je op die manier over mijn familie spreekt. Edelhart is een héél fijn iemand, die het beste uit mij weet te halen!"

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

4393 „Dat was een aardige ontmoeting, zei heer Ollie terwijl hij met Tom Poes terugwandelde naar het dorp.

„Ik hoop, dat je goed hebt opgelet, jonge vriend. Je hebt kunnen leren hoe men de blanke pit uit een ruwe bolster moet halen. Vriendelijkheid en fijn begrip, daar gaat het om in het leven. Deze Rippert was als was in mijn handen, heb je dat gezien? Maar daar heb ik geen misbruik van gemaakt; integendeel! Ik heb hem achtergelaten met mooie gedachten. Neem daar een voorbeeld aan, Tom Poes! Tracht wat licht te verspreiden en schei uit met dat zwartgallige gepraat".

Tom Poes zei niets. Aanvankelijk had hij getracht om heer Bommel te waarschuwen voor het gevaar waarin hij verkeerde, maar nu zweeg hij.

Toch was Edelhart van Wezel er niet gerust op.

„Dat vervelende, witte ventje dreigt roet in het eten te gooien," prevelde hij. „Straks begint hij weer met zijn verdachtmakingen en dan vindt hij misschien een open oor. Ik moet hem voor zijn."

Met deze gedachte repte hij zich voor de anderen uit naar de herberg en klopte aan.

„Doe maar open, waard!" riep hij luid. „Rode Rippert is verslagen!"

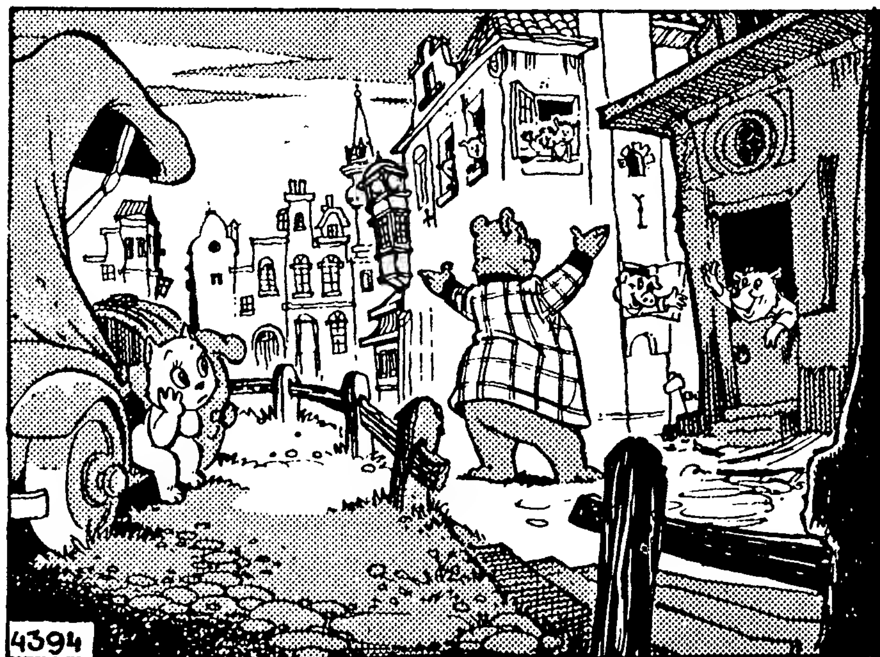
Op het geluid van zijn stem gingen overal de luiken open en de herbergier trad opgewonden te voorschijn.

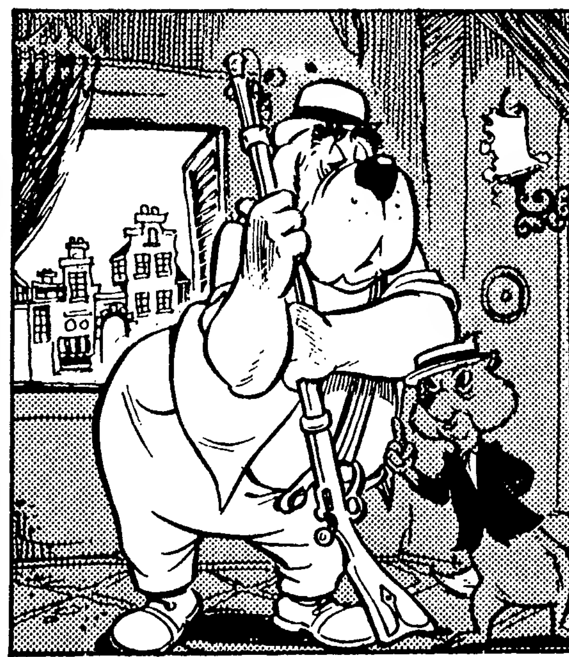
„Wàt zegt u?" vroeg hij ongelovig. „Verslagen? Hoe dan?"

„Heel gewoon," hernam de ander. „Mijn neef, de graaf, heeft de woesteling een les gegeven, die hem heugen zal. De kracht van een wezel is ontzettend en dit was maar een peuleschilletje. Zijn er soms nog meer gevaren in de buurt die hij bestrijden kan?"

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

4394 Toen Heer Bommel en Tom Poes het dorp betraden heerste daar een feeststemming. Overal waren de luiken geopend en op het moment dat heer Ollie in het zicht kwam ging er een luid gejuich op.

„Alleraardigst!" sprak de held getroffen. „Zo zie je, jonge vriend; iemand met wezelbloed in de aderen kan het ver brengen!" En na deze woorden trad hij voorwaarts om de hulde in ontvangst te nemen.

Tom Poes echter ging moedeloos op de treeplank van de Oude Schicht zitten.

„Ik sta hier voor gek", mompelde hij. „Heer Bommel heeft geen hulp nodig, dat blijkt wel. Misschien zie ik alles veel te zwart. Maar dat wezelbloed bevalt me toch niet, net zo min als neef Edelhart."

„Het is het wezelbloed," sprak op dat moment neef Edelhart tot de herbergier. „Iemand die dat in zich heeft, staat nergens voor. Is er soms nog een gevaar in de buurt, dat bestreden moet worden? Spreek vrij uit!"

„Een gevaar?" prevelde de waard. „Och, bij de grens heb je natuurlijk het fort Gruwelsteen. Maar dat hoort bij de internationale toestand en ik praat niet graag over politiek."

„Gelijk heb je, mijn vriend!" riep de ander uit. „Laten we daar over zwijgen!"

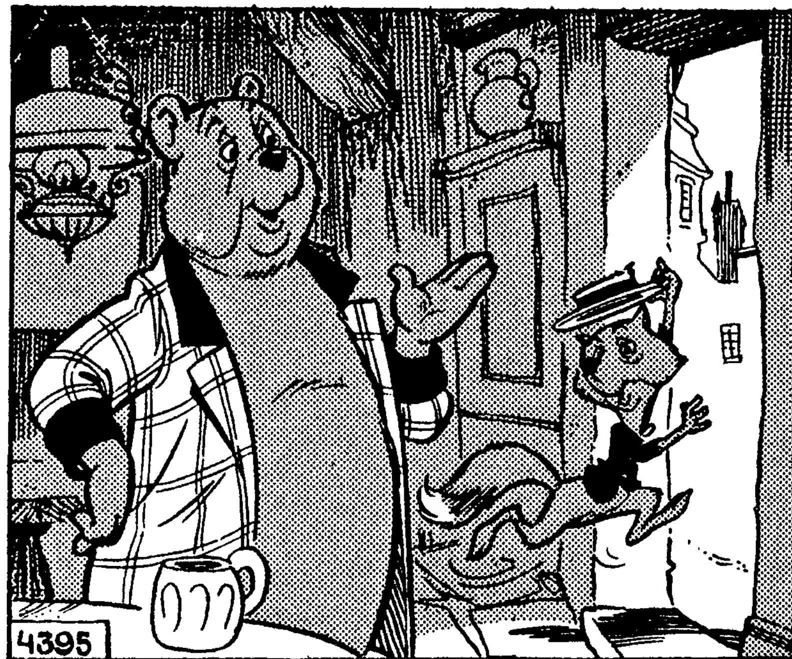
Hij maakte besmuikt een aantekening en vervolgde toen op gedempte toon:

„Nu we het toevallig over gevaren hebben, moet ik je toch even waarschuwen voor een eigenaardigheid van heer Bommel, de graaf van Wezel..."

Daarop begon hij te fluisteren. Wat hij precies zei, weet ik dan ook niet, maar de herbergier verbleekte zienderogen en toen heer Ollie opgeruimd binnentrad, schrok hij vreselijk....

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

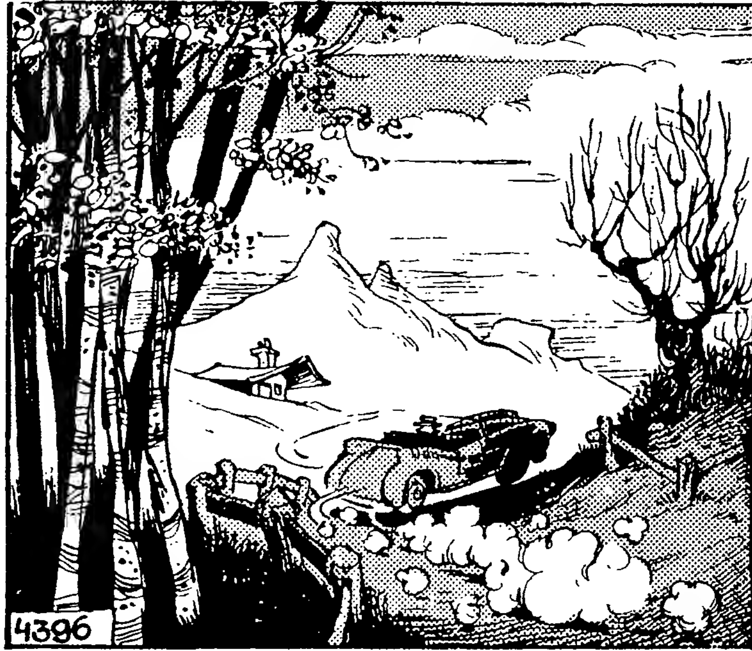

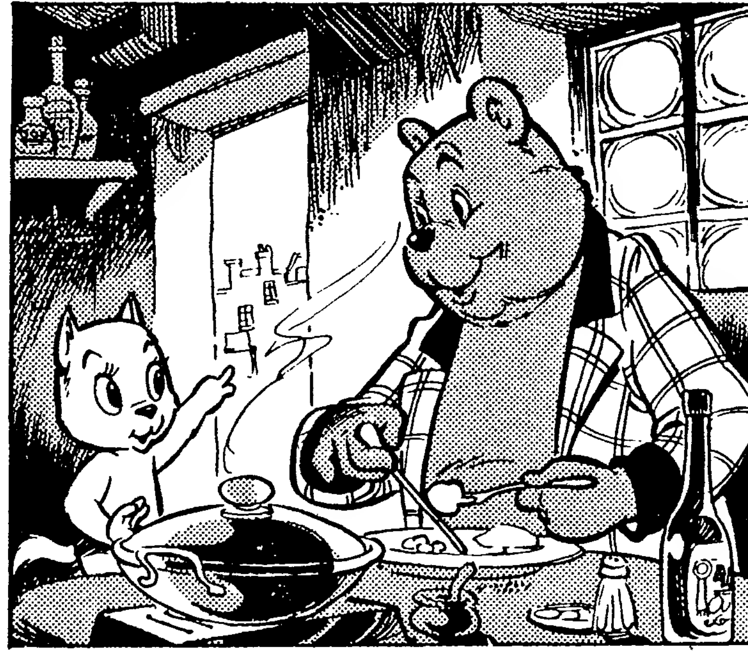
4395 Heer Bommel trad de herberg binnen, te midden van het gejuich der dorpelingen. Hij was daar zó van vervuld, dat de achterbakse houding van Edelhart, die met de waard stond te fluisteren, hem niet opviel.
„Wat een aardige ontvangst", sprak hij tevreden. „Hier weet men tenminste wat een heer toekomt; Tom Poes kan er een voorbeeld aan nemen. Die zeurt er maar over, dat ik in gevaar verkeer. En weet je wat hij zei, neef? Hij beweerde, dat de grafelijke landerijen niet bestaan!"
De heer van Wezel sprong op.
„Dat gaat ver!", riep hij uit. „Maar ik zal een einde maken aan zijn lasterpraat, Olivier. Ik ga alles voor je komst in het stamslot gereed maken. Wacht hier op me!"
Met deze woorden snelde hij de deur uit en sprong in de roomkleurige auto. Tom Poes, die gemelijk voor de herberg rondhing, zag hem temidden van rook- en benzinedampen wegrijden en zijn gezicht betrok nog meer.
„Die heeft een nieuwe schurkenstreek bedacht", mompelde hij. „Het is duidelijk, dat hij heer Ollie uit de weg wil hebben voordat die over de grafelijke landerijen begint te zeuren. Maar nu hij even uit de buurt is, zal ik misschien kunnen bewijzen dat die bezittingen niet bestaan. Als heer Bommel nu maar wil luisteren!"

Heer Ollie zag er echter niet naar uit, dat hij belangstelling voor verdachtmakingen had. Men kon hem voor het open raam van de herberg waarnemen, waar hij zich tegoed deed aan de spijzen en de drank, die de waard hem had opgediend.
„Het is mooi om een Wezel te zijn", zo prevelde hij. „Wat jammer, dat mijn goede vader het niet mee kan maken wanneer ik mijn intocht in het stamslot houd".

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

4396 De roomkleurige sportwagen reed met grote snelheid over de weg. „Dat akelige witte ventje!", mompelde Edelhart bitter. „Er is niet veel wezelkennis voor nodig om te zien, dat hij tot de bemoeials behoort. Hij is van het soort, dat steeds waarschuwt en dat bewijzen wil zien. Maar ik zal zorgen dat de bewijzen voor het opscheppen liggen...."

„Als ik u was, zou ik toch eerst bewijzen willen hebben", zei Tom Poes. Hij was de herberg binnengegaan en stond nu naast heer Bommel, die het zich goed liet smaken.

„Hm?", vroeg heer Ollie, niet onvriendelijk. „Wat bedoel je, jonge vriend?"

„De grafelijke bezittingen bestaan niet", verklaarde Tom Poes. „Die mooie papieren van neef Edelhart zijn namaak".

„Oho!", riep heer Bommel uit. „Ze zijn echt! Ik kan het weten, want ze zitten in mijn binnenzak en ze ritselen".

„Papier is geduldig", hernam Tom Poes. „Als die landerijen echt bestaan moet de waard er van weten. Vraag hem er naar!"

Heer Ollie fronste de wenkbrauwen. Het was duidelijk, dat hij onaangenaam getroffen was door zó veel wantrouwen. Doch al spoedig glimlachte hij weer.

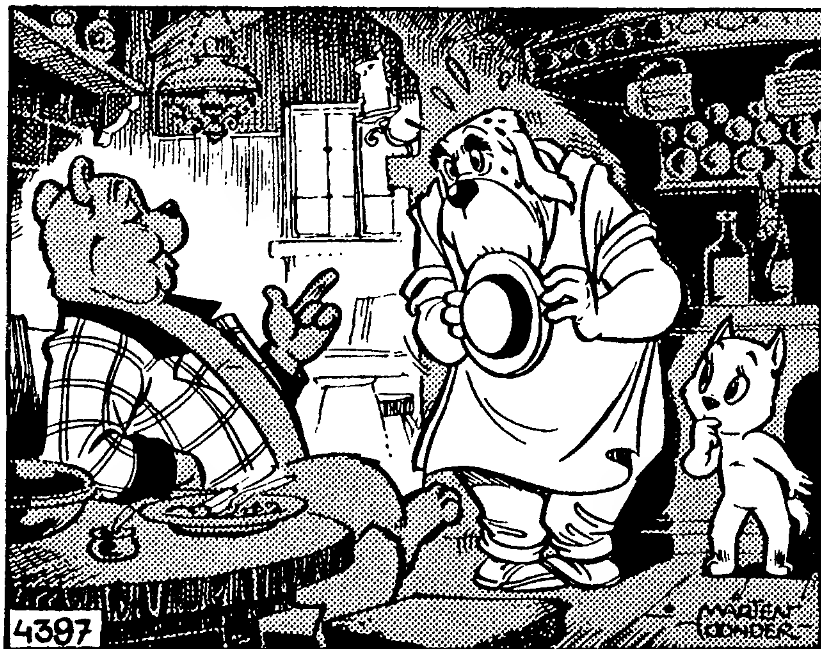
„Goed", zei hij. „Ik zal de herbergier eens naar mijn landerijen vragen. Niet omdat ik twijfel, maar omdat ik een einde wil maken aan je verdachtmakingen."

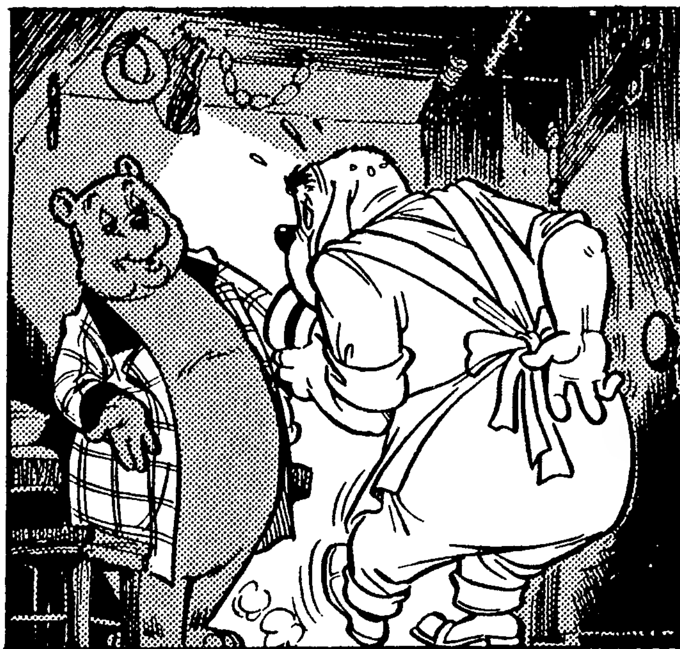
Met deze woorden wendde hij zich om en wenkte de waard, die zich bij de tapkast ophield. Het was akelig om te zien hoe de struise ondernemer verbleekte.

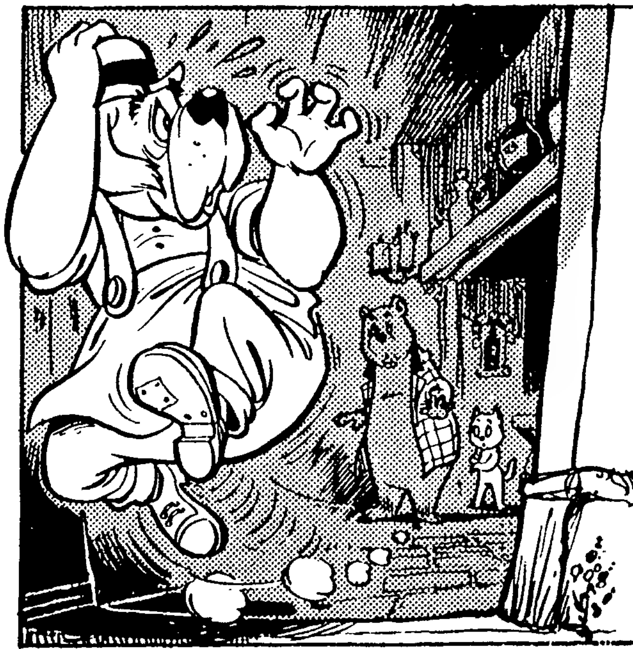
„Ik k-kom, edele heer", stamelde hij vreesachtig.

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

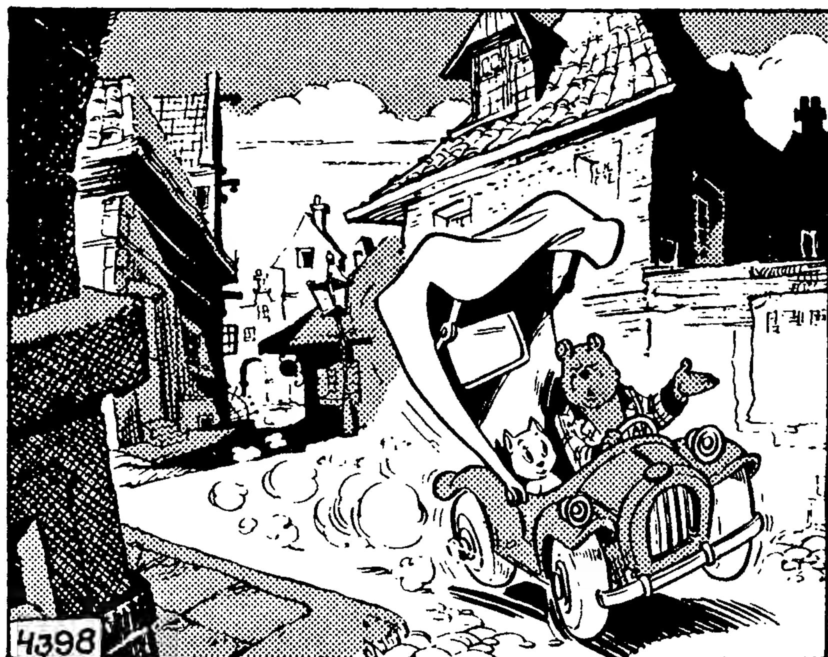

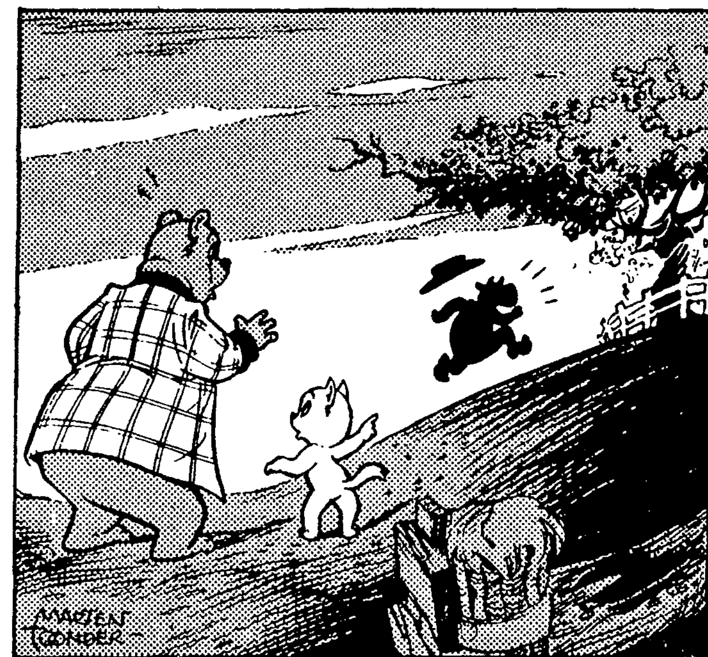
4397 De waard drukte zich de hoed vaster op het hoofd en naderde vreesachtig het tafeltje.
„W-wat is er, edele heer?", vroeg hij handenwringend. „Het eten is toch wel naar uw genoegen, hoop ik?"
„Ja zeker", zei heer Ollie vriendelijk. „Maar ik wilde je iets vragen. Heb je wel eens van de familie van Wezel gehoord?"
„J-jawel, edele heer," stamelde de herbergier.
„Mooi", hernam heer Bommel. „Heeft die familie hier in de buurt veel bezittingen? Landerijen en zo?"
„Z-zeker, z-zeker!", bevestigde de ander buigend. „Land en bezittingen en alles, edele heer!"
Heer Ollie wierp een triomfantelijke blik op Tom Poes, die verbaasd toeluisterde.
„Goed", voer hij toen voort. „En alles, zei je. Hoort deze herberg er soms ook bij?"
De ondernemer begon zó te beven, dat hij zich aan de tafelrand moest vasthouden.
„Eh..., ja, jazeker... edele heer", prevelde hij schor.
Heer Bommel keek hem verbaasd aan. Het begon tot hem door te dringen, dat de ander zich niet op zijn gemak gevoelde en daarom trok hij zijn gelaat in een zachte plooi.
„Komaan", sprak hij op aangename toon. „Wees niet bevreesd. Al dat bezit is mij toegevallen en ik zal een vriendelijke en liefhebbende meester zijn." Maar deze mededeling verminderde de vreemde angst van de waard niet. Integendeel. Hij hapte naar adem, keerde zich om en snelde de gelagkamer uit, terwijl hij kruiperig de hoed afnam.
„Vreemd", zei heer Ollie. „Ontzag en eerbied zijn mooie eigenschappen; maar deze eenvoudige herbergier overdrijft. Overigens is het bewijs nu wel geleverd, vind je ook niet, jonge vriend?"
„Hm", zei Tom Poes. „Ja..., maar toch..."

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

4398 De opvallende angst van de herbergier had heer Bommel enigszins verontrust. Daarom ging hij dan ook direct in op een voorstel van Tom Poes om eens een bezoek aan zijn bezittingen te brengen.
„Ze bestaan echt, dat is nu wel zeker", sprak hij, terwijl hij in de Oude Schicht plaatsnam. „Maar mijn fijn gevoel zegt me, dat er iets eigenaardigs aan de hand is."

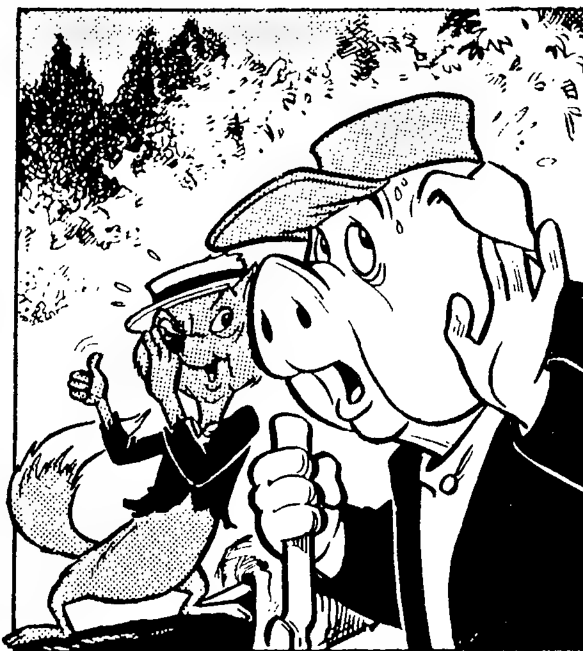
„Hm", zei Tom Poes.
„Goed, goed", hernam heer Ollie geprikkeld. „Ik weet wat je zeggen wilt. We gaan al."
Met deze woorden reed hij een weg op die uit het dorp leidde en al spoedig viel zijn blik op een landbouwer die op zijn akker doende was.
„Goede middag!", riep hij, zijn voertuig remmend. „Is dit land van de graaf van Wezel?"

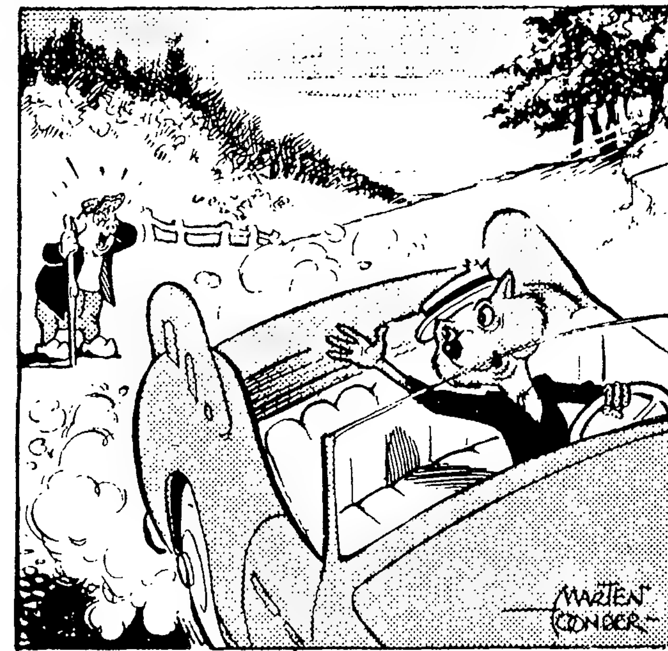
De boer keek schrikkend op. Hij wierp een blik op heer Bommels geruite gestalte en knikte stom.
„Mooi", hernam de ondervrager. „Wees maar niet bang, hoor! Ik ben de nieuwe eigenaar."
„J-jawel", stamelde de landman verblekend.
„Heeft de oude graaf je soms slecht behandeld?", vervolgde heer Ollie op vertrouwelijke toon. „Spreek vrijuit, goede vriend."
„J-jawel", herhaalde de ander. Zelfs op deze afstand was het zichtbaar, dat zijn knieën knikten en dat de ogen hem door het hoofd rolden en dat verdroot de grondbezitter.
„Zo", voer deze voort. „Dat wil ik dan wel eens uitzoeken. Hoe heet je?"
„J-jawel..., j-jazeker!", riep de landbouwer met overslaande stem. Daarop keerde hij zich om en ging er als de wind vandoor....

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

4399 Het zal oplettende lezertjes zijn opgevallen, dat de bevolking van het graafschap een vreesachtige indruk maakte. Om de oorzaak van deze vreemde beklemming te vinden hoeven wij slechts de gangen van Edelhart van Wezel na te gaan die, gezeten in zijn roomkleurige sportwagen van akker tot akker reed. Hier zien wij hem bijvoorbeeld met gierende remmen halt houden bij de aanplant van de landbouwer P. Weegbree.

„Ik kom je waarschuwen!", riep hij, jachtig uit het voertuig springend.

„Huh?", mompelde de pachter. Hij liet de beschouwing van zijn gewas in de steek en trad op het hek toe.

„Heb je wel eens van Rode Rippert gehoord?", vroeg Edelhart op gesmoorde toon.

„Jawel", zei de boer schrikkend. „Maar die is weggejaagd, heb ik gehoord."

„Juist!", gaf de ander toe. „Hij is verslagen door een vreemdeling in een ruitjesjas; een woeste geweldenaar, die zó sterk is, dat hij Rippert opgevouwen in zijn jas heeft gestoken!"

„Daar sta ik van te kijken", zei Weegbree verblekend.

„Deze vreemdeling", voer van Wezel voort, „lijdt aan een eigenaardige kwaal. Hij denkt, dat alles van hem is, en hij wordt razend als iemand hem tegenspreekt."

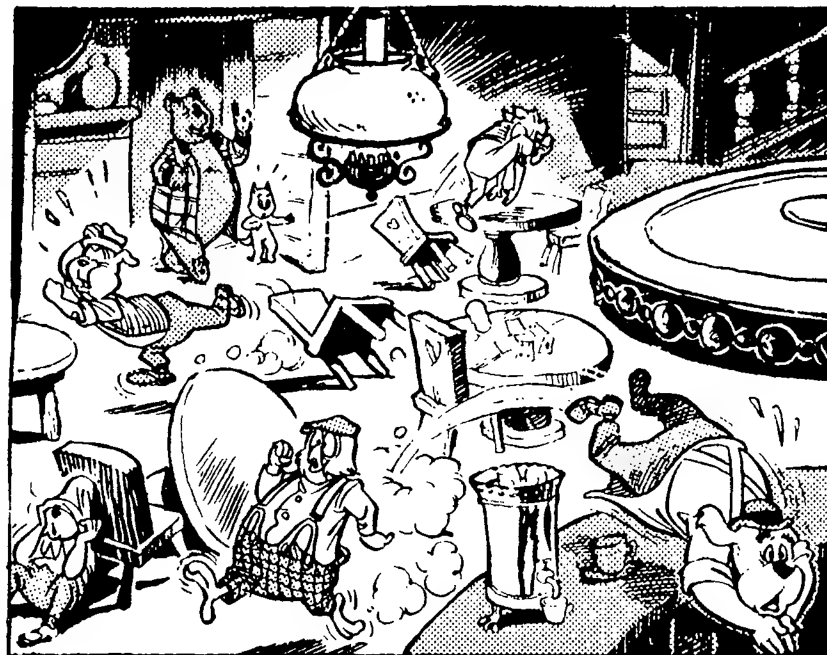
„Ach, dat is nog erger dan Rode Rippert", klaagde de landman.

„Welnee", hernam de bezoeker. „Als je maar ja zegt op al zijn beweringen doet hij geen kwaad. Maar wanneer je tegen hem in gaat breekt de verschrikkelijke kracht los waarvoor ik je kom waarschuwen. Denk er dus om. En laat je niet misleiden door zijn goedmoedig uiterlijk; hij ziet er uit als een vriendelijke dikzak, zie je? Kom, nu moet ik verder om nog anderen te waarschuwen." En met deze woorden raasde hij reeds weer voort...

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

4400 Tegen de avond keerden heer Bommel en Tom Poes naar de herberg terug. Ze waren vermoeid door de vele indrukken, die ze hadden opgedaan en heer Ollie reed stevig door om spoedig thuis te raken.

„Een goede maaltijd zal smaken", zo sprak hij. „Het landvolk was beleefd en voorkomend, daar niet van. Maar het is moeilijk om met die eenvoudige lieden tot een gesprek te komen, als je begrijpt wat ik bedoel."

„Hm", zei Tom Poes.

„Op alles zeggen ze ja", vervolgde heer Ollie. „En dàn is het zelfs voor een Bommel moeilijk om dieper te boren. Ik kreeg de indruk, dat ze door de oude graaf streng zijn aangepakt. Daar houd ik niet van. Mijn eerste daad zal zijn om een prettige, minzame sfeer te scheppen."

Zo sprekende verliet hij zijn voertuig en trad de herberg binnen.

„Goede avond", riep hij luid. „Het ruikt lekker, heer waard! Klapstuk, wed ik. Daar heb ik nu net trek in...."

Hij zweeg verrast. Bij zijn binnentreden veranderde de eerst zo vredige gelagkamer plotseling in een chaos vol vallende meubelen en wegvluchtende gasten. De herbergier sprong met een duik achter zijn tapkast waar hij met rollende ogen boven het houtwerk uitkeek.

„J-jawel, edele heer!", stamelde hij.

„Wat zullen we nu hebben?", vroeg heer Ollie. „Blijf toch zitten, goede lieden. Klaverjast rustig voort. Ik ben helemaal niet gesteld op overdreven beleefdheid."

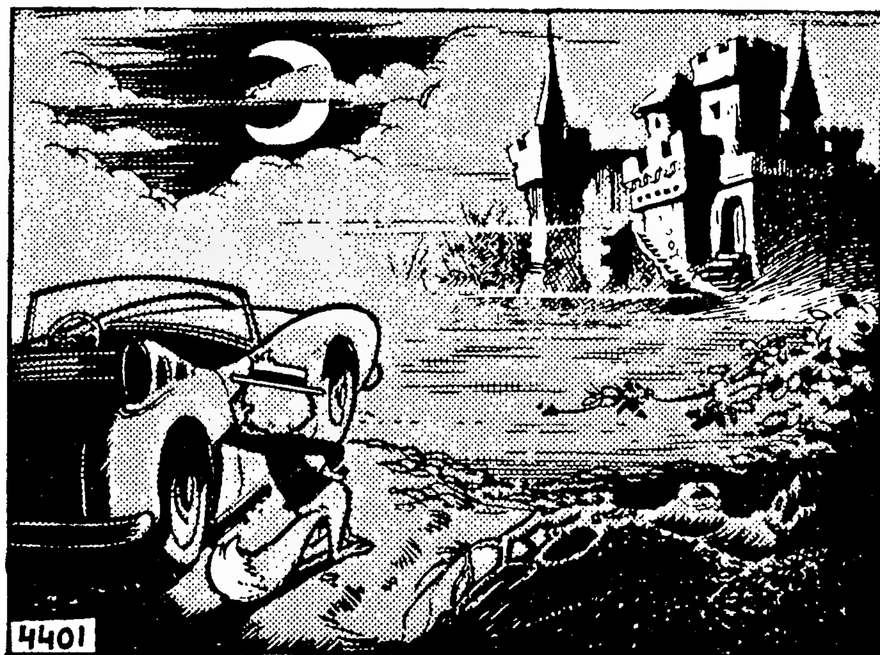
„J-jawel, jazeker", mompelden de gasten vreesachtig boven het meubilair tevoorschijn komend. „Er is geen reden voor vrees", voer heer Bommel voort.

„Mijn landerijen zijn groter dan ik gedacht had — en het gewas staat er keurig bij. Maar nu moet er een einde aan deze bedremmelde stemming komen. Ik geef een rondje, maar dan moeten jullie niet alleen maar ja zeggen. Spreek vrij uit."

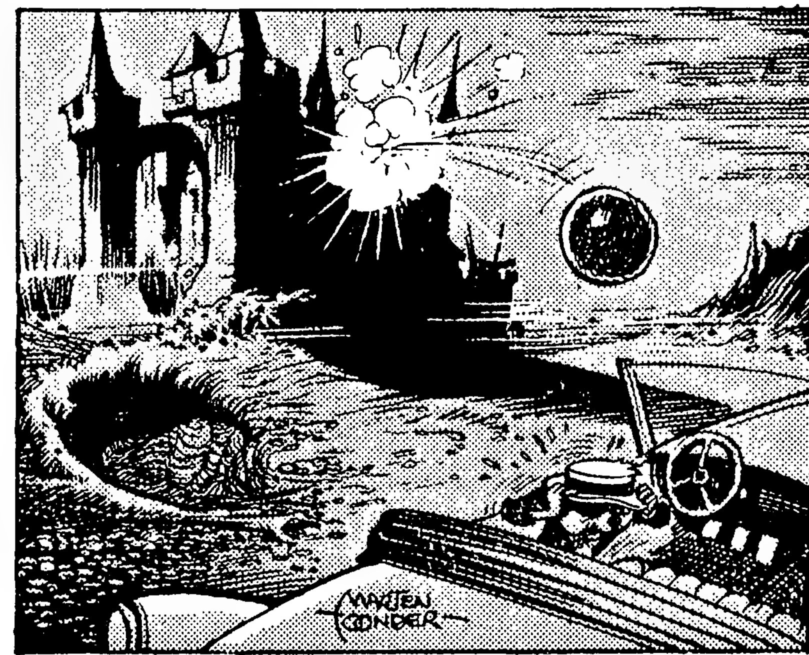
„Ja, ja, jawel", zeiden de gasten. „Jazeker".

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

4401 Toen de avond viel had Edelhart van Wezel het einde van de landerijen bereikt; de weg ging over in een hobbelig pad, dat naar een oud vervallen bouwwerk scheen te leiden.

Het ventje stapte uit zijn automobiel en staarde peinzend naar de maanverlichte vlakte voor hem.

„Het was een drukke dag", zo prevelde hij. „Maar gelukkig is de wezel in dit landvolk sterk ontwikkeld. Neef Olivier zal bij navraag niets dan eigendommen tegenkomen. Nu moet ik nog een stamslot vinden — en kijk, daar ligt het! Dit moet, volgens de beschrijving van de waard, het fort Gruwelsteen zijn....." Hij zweeg en keek geruime tijd dubbend naar het zwarte gebouw. De avondnevels kronkelden stil om de oude muren, maar op de tinnen bewoog zich niets.

„Toch was daar een gevaar, volgens de herbergier", hernam Edelhart.

„Welk gevaar is dat? Ik moet dat onderzoeken, zodat neef Olivier het morgen doeltreffend kan ondergaan..."

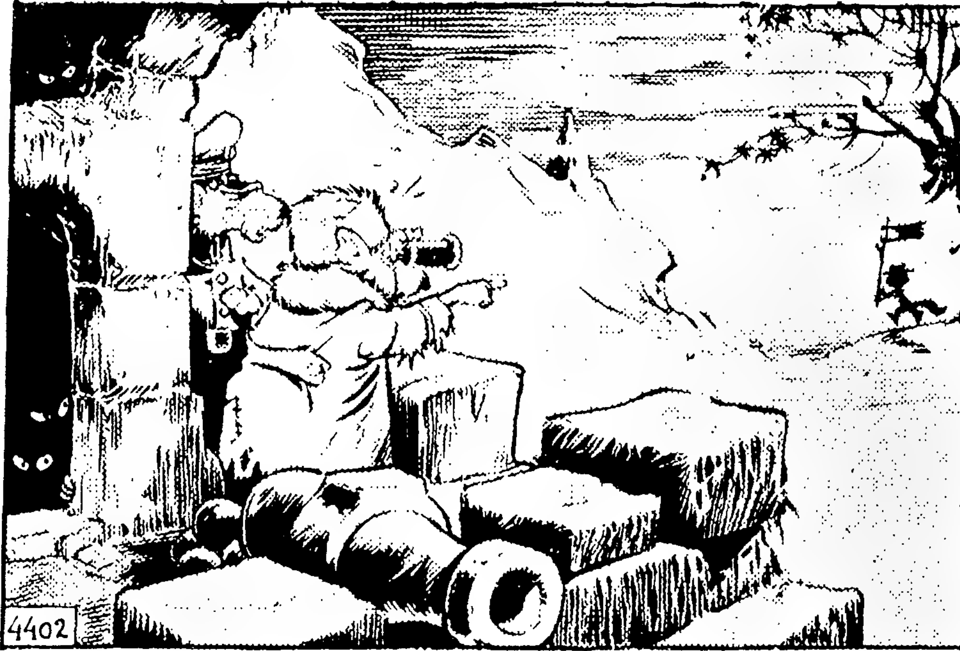
Met deze gedachte klom hij weer in zijn voertuig en stuurde het de vlakte in. De weg bleek geheel verwaarloosd te zijn, zodat de wagen zich schokkend en springend voortbewoog. Ook overigens lag er een akelige atmosfeer over het landschap, zodat het van Wezel vreemd te moede werd.

„Een verlaten streek", mompelde hij. „Hier heeft in geen jaren iemand gelopen, dat voel ik. Maar wat is nu het gevaar?" Op dat moment flikkerde er op het fort een licht, dat werd gevolgd door een daverende knal. De tengere bestuurder liet het stuurwiel los en dook, dodelijk geschrokken, ineen, terwijl hij zich de hoed over de oren trok.

„Dat was te verwachten!", jammerde hij. „Ze schieten!"

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

4402 Over de borstwering van het fort leunden twee militairen. Ze waren gehuld in rafelige uniformen en de hoogste in rang bewoog zich geruisloos voort op gelapte pantoffels. Zijn naam was Gorm van Mallenkletter en dat hij slechts overste was kwam omdat hij tot een vergeten groep behoorde. Want hij was in zijn tijd een geducht krijgsman, die het ver had kunnen brengen. Doch nu boog hij zich traag en lusteloos over de kantelen en richtte zijn veldkijker op een bewegende stip in de verte.

„Vent komt hierheen", mompelde hij. „Zwaait met iets. We moesten er nog maar een schot aan wagen, Kaanknipper."

„Wacht even, overste", zei de adjudant dringend. „Uw orders waren om iedere onderhandelaar te woord te staan."

„O, is dat zo?" hernam zijn meerdere vermoeid. „Hm, orders zijn orders, adjudant!" „Tot uw orders", zei de heer Kaanknipper, saluerend.

„Overigens", vervolgde de overste, door zijn kijkglas loerend, „is dit een rare. Zwaait zwarte vlag. Wat betekent dat?"

„Dat betekent, dat hij geen wit overhemd heeft om mee te zwaaien", zei de adjudant. „Hij heeft zijn jasje aan een tak gebonden, ziet u wel?"

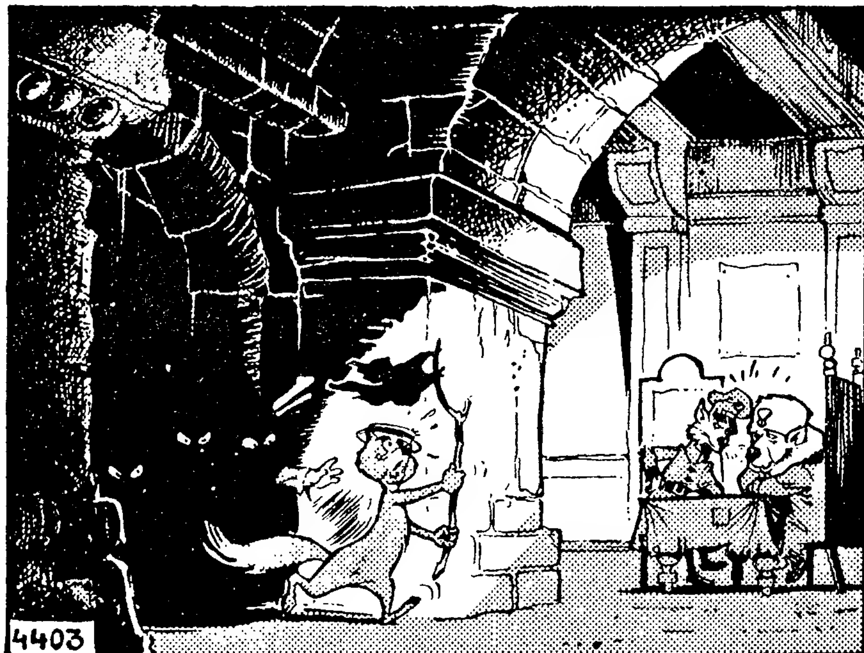
De overste Van Mallenkletter liet zijn kijker zakken en blikte de ander getroffen aan.

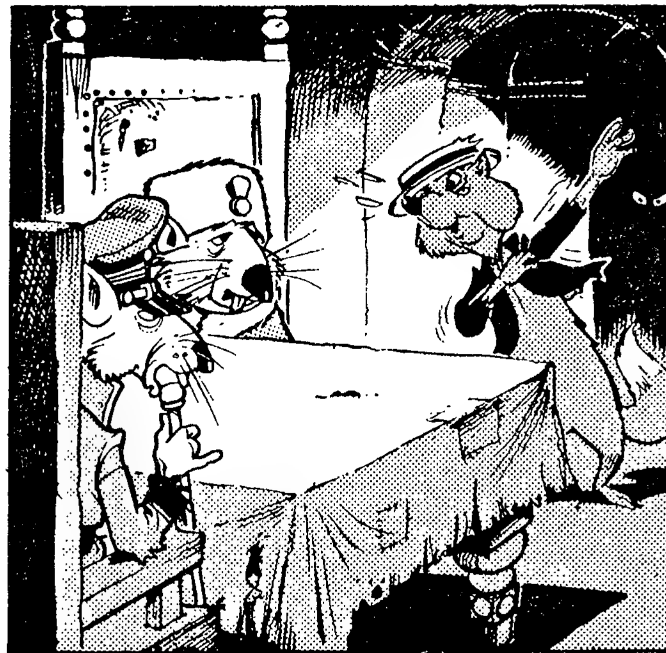
„Geen wit overhemd?" herhaalde hij peinzend. „Dat geeft te denken! Hm. Vent moet een bondgenoot zijn. Laat hem binnen; zal hem te woord staan".

„Tot uw orders", riep de adjudant en hij snelde heen.

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

4403 Zo werd Edelhart van Wezel dus binnengelaten in het fort en voor de overste geleid. Deze zat naast zijn adjudant aan een ruw houten tafel en staarde lusteloos naar zijn bezoeker.

„Warempel", sprak hij. „Vent heeft geen wit overhemd. Een bondgenoot, wed ik".

„Zeker, generaal!", riep Edelhart met gemaakte opgewektheid uit. „Natuurlijk een bondgenoot!"

„Ik ben geen generaal", zei de heer Van Mallenkletter wrevelig. „Ik ben een luitenant-kolonel. Men heeft mijn bevordering vergeten sinds ik hier de toegangsweg naar het buitenland bewaak."

„Ach, wat naar!", prevelde de ander meewarig. „Dat moet een vergissing zijn". Hij begon zijn jasje aan te trekken en terwijl hij dat deed verdiepte hij zich haastig in zijn wezelkennis. Nu, die liet hem niet in de steek.

„Sterker nog", hernam hij. „Het is een vergissing. Ik ben hierheen gestuurd om u te melden, dat u wordt afgelost."

„Dat kan niet", sprak nu de adjudant. „Dit fort is vergeten. Deze corridor trouwens ook."

„Waarom zitten jullie hier dan nog?", vroeg de bezoeker bevreemd.

„Orders", zei de adjudant droogjes. „Maar wie ben jij, meneertje? Wat kom je doen, huh?"

De heer van Wezel had nu zijn zelfvertrouwen geheel herwonnen en hij schraapte gewichtig zijn keel.

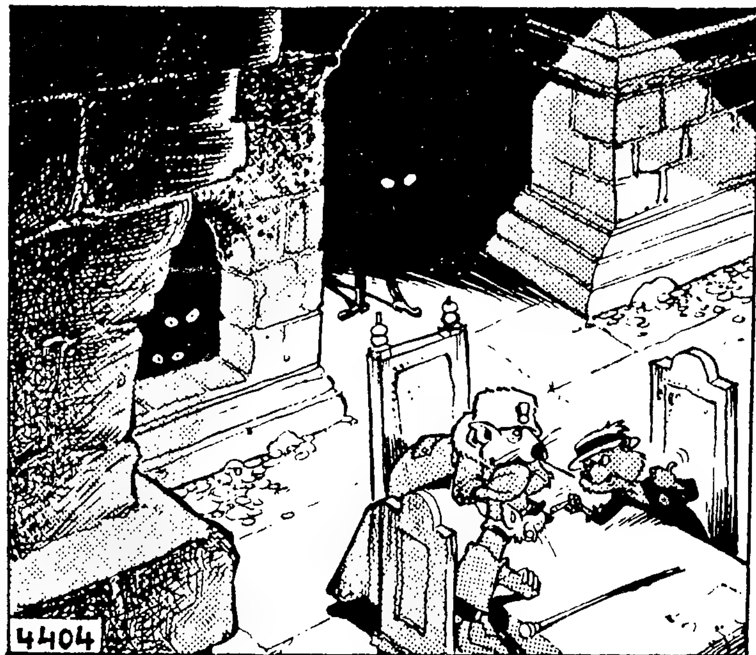
„Ik ben een afgezant van de regering", zo sprak hij. „Dit fort is niet vergeten; integendeel. Men bewondert uw trouwe plichtsbetrachting — en men is u dankbaar voor de vervulling van uw gewichtige taak. Eh.... kan ik u even onder vier ogen spreken, luitenant?"

„Zeg maar overste", bromde de officier. „En onder vier ogen spreken kan niet!" Hij wees nurks achter zich in de duisternis waar vele loerende ogen zichtbaar waren.

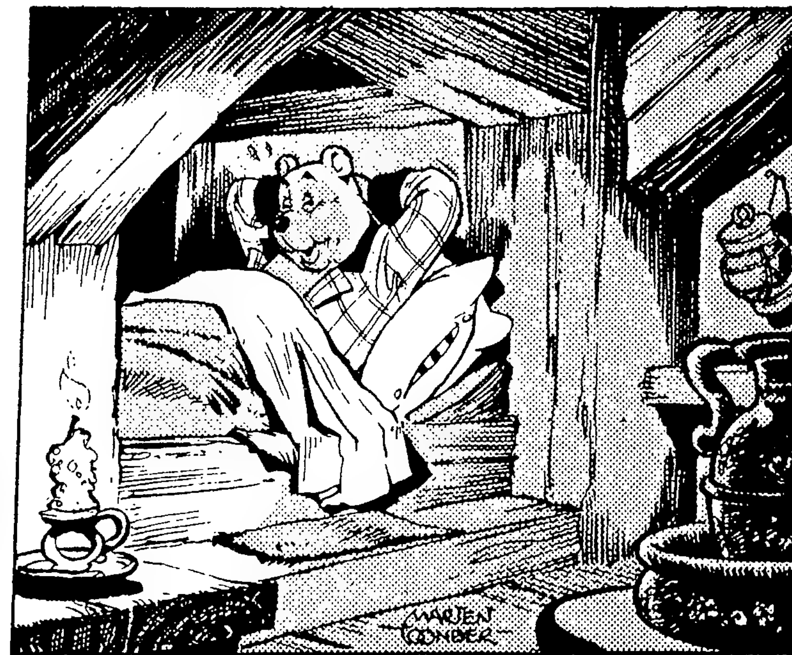
„Het is tegen de orders", verduidelijkte de adjudant. „Zeg wat je te zeggen hebt. Wat is dat met die aflossing?"

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

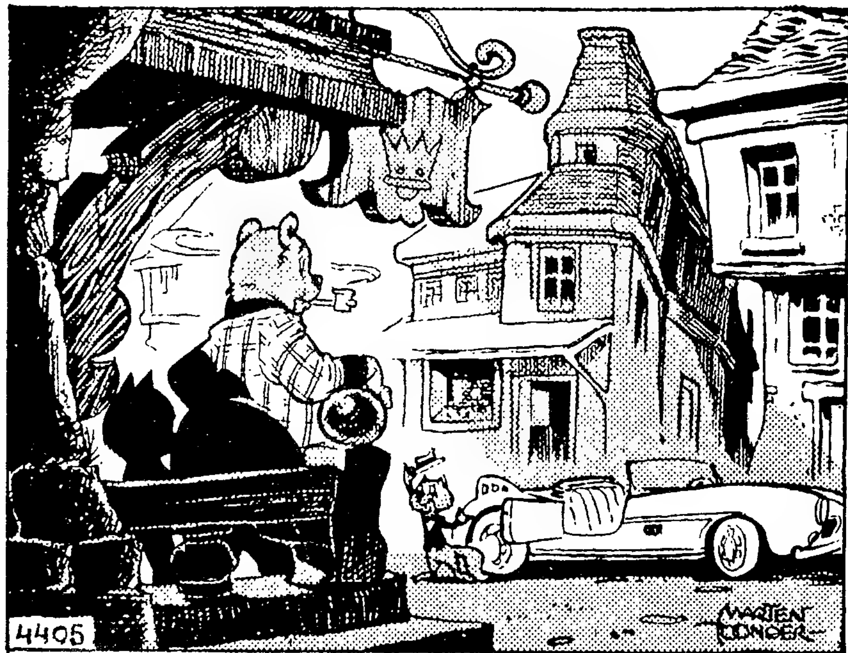

4404 Edelhart boog zich over de tafel en liet zijn stem dalen.
,,De regering'', zo sprak hij, ,,heeft besloten om de kolonel hier af te lossen en hem te bevorderen tot generaal honoris causa. Maar de vijand heeft daar lucht van gekregen.''
,,Welke vijand?'', vroeg de adjudant.
,,Dat doet er niet toe'', zei de overste korzelig. ,,Ze zijn allemaal gelijk. Laat meneer even uitpraten, Kaanknipper''.
,,De vijand'', hernam de bezoeker haastig, ,,stuurt een gevaarlijke spion naar dit belangrijke fort. Hij noemt zich Bommel, graaf van Wezel en hij zal zich uitgeven voor de vervanger van kolonel van Mallenkletter''.
,,Dat is nu jammer'', zei de overste achteruitleunend. ,,Ik dacht even, dat ik echt afgelost zou worden''.
,,Kom, kom, overste'', sprak de adjudant afkeurend. ,,Plicht is plicht en orders zijn orders. Wat doen we met die spion? Krachtig aanpakken, stel ik voor''.
,,Juist!'', riep neef Edelhart uit. ,,Dat is wat de regering verwacht! Krachtig aanpakken! Korte metten maken! Die spion is een gevaar voor dit waardevolle fort en voor deze gewichtige toegangsweg.''
,,Waardevolle fort?'', prevelde de officier terwijl hij een lusteloze blik over de vervallen muren liet glijden. Toen haalde hij de schouders op. ,,Goed'', besloot hij zuchtend, ,,we zullen korte metten met deze Bommel maken''.
Op dat moment zat heer Ollie slapeloos in zijn bed en staarde glimlachend voor zich uit.
,,Morgen zal ik mijn intocht houden in het stamslot der van Wezels'', lispelde hij. ,,Dat zal een hoogtepunt in mijn roemrijke loopbaan worden! Ach, als mijn goede vader dit mee had kunnen maken!''

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

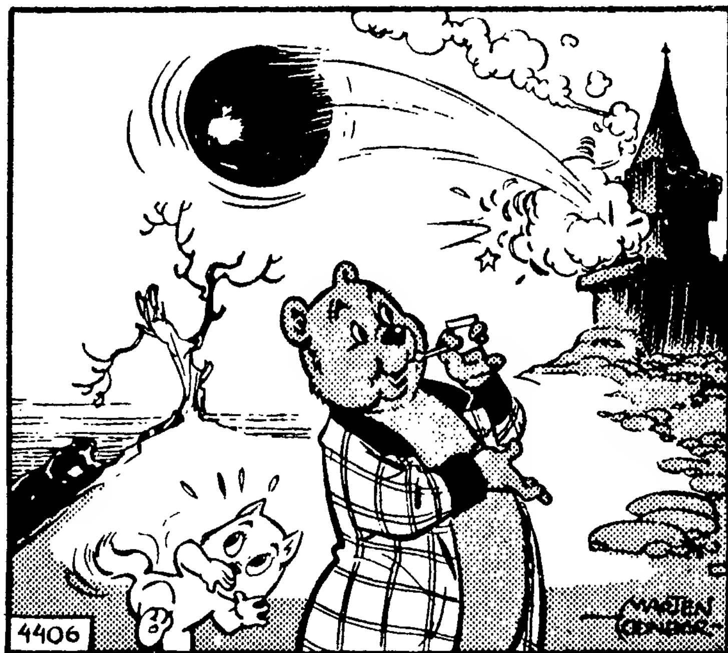

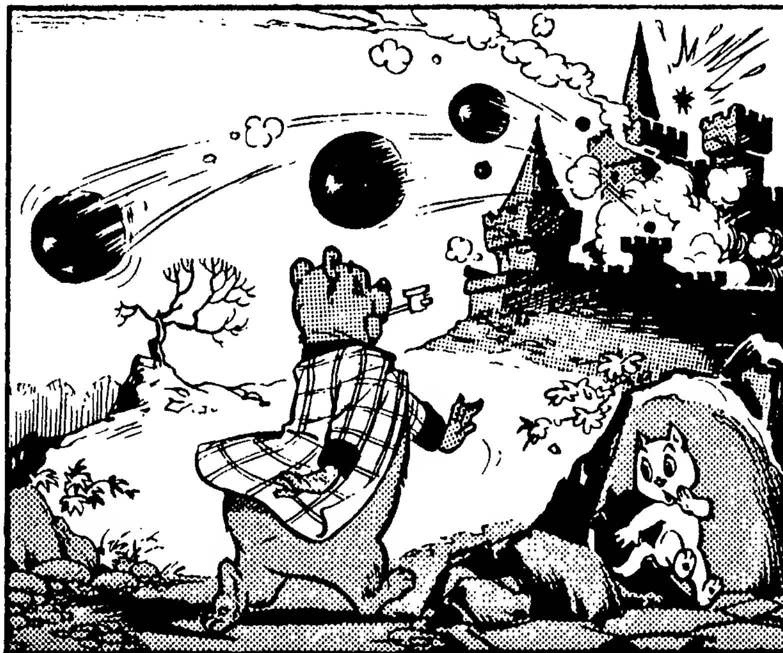

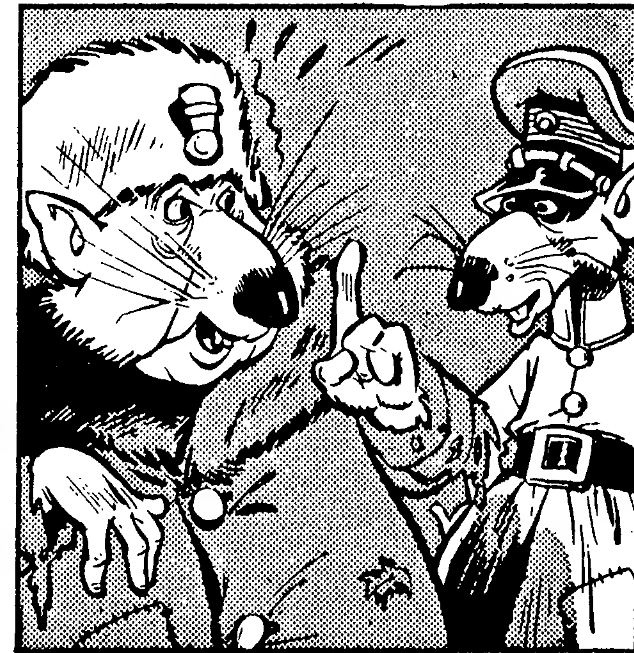
4405 Toen heer Ollie en Tom Poes de volgende ochtend uit de herberg kwamen stond de roomkleurige sportauto voor de deur te glanzen. Edelhart hield het portier open en lichtte hoffelijk de hoed.
„Goede morgen, neef", zo groette hij. „Stap in, dan zal ik je naar het stamslot rijden. Alles is daar voor je komst in gereedheid gebracht — je zult met saluutschoten verwelkomd worden."
Heer Bommel glimlachte stralend.
„Zie je, Tom Poes", sprak hij, „alles is in orde. De landerijen, het kasteel der Van Wezels en alles!"
„Hm", zei Tom Poes. „Het lijkt in orde, maar ik ben er niet gerust op. De lieden in deze omgeving zijn mij te angstig."
„Dat is de wezel, die in ieder van hen schuilt", zei neef Edelhart haastig. „Ik zou u daar veel leerzaams over kunnen vertellen, maar daar u mijn wezelkennis mist zou u mij niet kunnen volgen. Deze maatschappij is op angst gebouwd, vriendje! Mag ik u nu verzoeken in de bagageruimte plaats te nemen? De graaf moet ruim zitten; dat staat beter."
Tom Poes gehoorzaamde met tegenzin; heer Ollie zette zich breed naast de tengere bestuurder en daar ging het. Hobbelend en ronkend raasde het voertuig de vergeten weg op die naar het fort Gruwelsteen leidde. Doch zodra het sombere bouwwerk in zicht kwam, remde de heer Van Wezel.
„Daar ligt uw familiegoed", sprak hij. „Wees zo goed uit te stappen, neef. De eer van de ontvangst komt jou toe; ik zal onopvallend volgen."
Heer Bommel kreeg geen tijd om rustig naar het stamslot te kijken. Zijn bloedverwant werkte hem met zachte drang de wagen uit — en toen er op de vesting een knal klonk kromp hij angstig in elkaar. Maar heer Ollie niet.
„Het eerste welkomstschot", zei hij tevreden.

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

4406 Heer Bommel stapte uit de auto en begaf zich met waardige tred naar het fort, dat zich dreigend tegen de lucht aftekende. Van de tinnen klonk een tweede knal en een wolk kruitdamp steeg op in de stille lucht.

„Aardig, die saluutschoten", zei hij tevreden. „Die heb ik op Bommelstein altijd gemist, wat jij, jonge vriend?"

Tom Poes gaf geen antwoord. Hij keek bezorgd naar een zwart projectiel, dat fluitend over hun hoofden vloog.

„Het is een eigenaardig gevoel", hernam heer Ollie. „Altijd ben ik eenzaam door het leven gegaan en nu ben ik op weg naar mijn familie, die mij met feestgedruis inhaalt. Hoor je wel?"

Tom Poes hoorde het. Op de vesting was een heel salvo losgebarsten. De heuvels weergalmden van de kanonschoten en de kogels huilden door de lucht die door kruitdamp bewolkt werd.

„Pas op!", riep hij, zich achter een rots terugtrekkend. „Ze schieten met scherp! Blijf hier, heer Ollie!"

Zijn kreten werden echter overstemd door het kanongebulder, zodat de nieuwe graaf Van Wezel onbewust van het gevaar voortstapte.

„Eigenlijk gek", vervolgde deze tot zichzelf. „Ik weet niet eens welke familieleden ik zal aantreffen. Dat had ik toch even aan neef Edelhart moeten vragen. Wie zou daar nu op de toren staan wuiven?"

De figuur waar heer Ollie op doelde was de overste Van Mallenkletter.

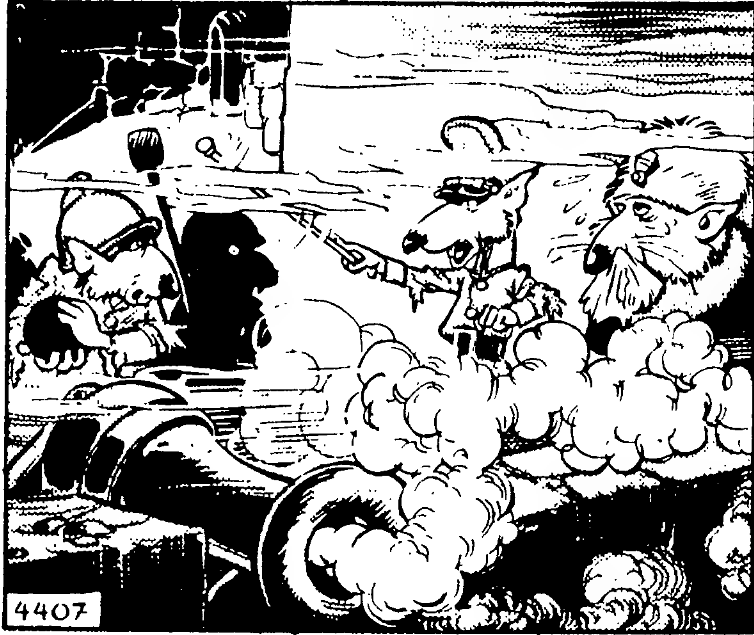
De krijgsman wuifde echter niet, doch stond zijn adjudant te wenken.

„Vent heeft durf", sprak hij. „Is vast geen spion. Zou best mijn vervanger kunnen zijn, Kaanknipper! Wat denk je?"

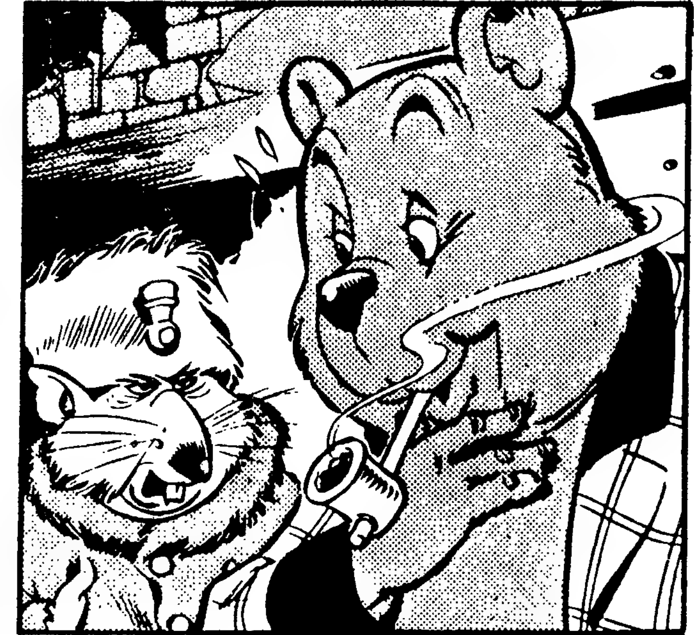
„Ik denk niet", zei de adjudant korzelig, „ik voer uw orders uit. En als we moderne wapens hadden gehad zouden we die burger al lang geraakt hebben."

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

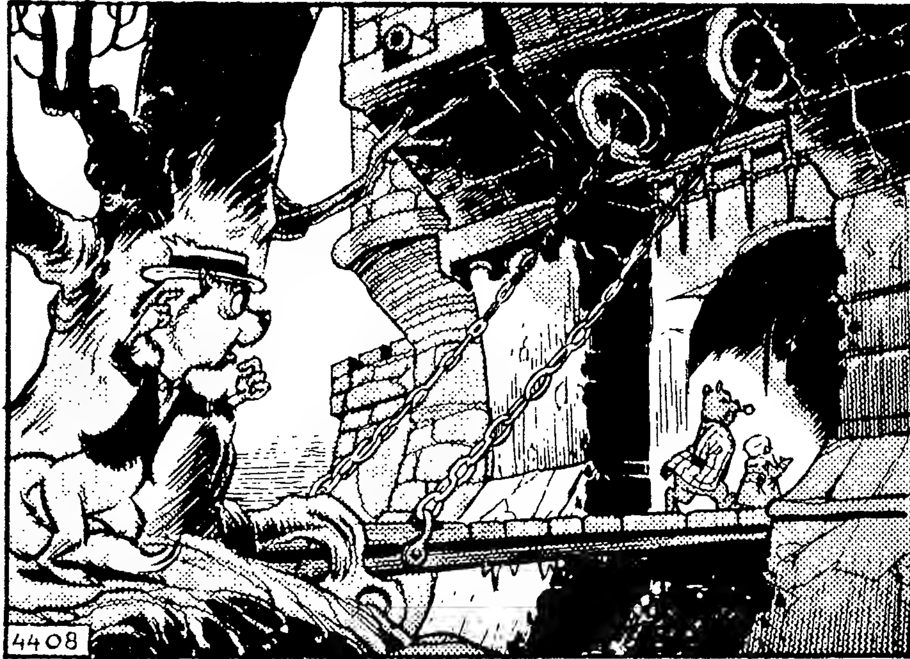

4407 De overste Van Mallenkletter staarde met knipperende oogjes door de kruitdamp en bracht een gescheurde neusdoek tevoorschijn.
„Schei uit met deze smeerboel, Kaanknipper", zei hij verveeld. „We hebben onze plicht nu wel gedaan. En stel je voor, dat die vent werkelijk mijn vervanger is! Het zou toch zonde zijn om zo'n kans te verspelen!"
De adjudant trok de wenkbrauwen op. Het was duidelijk dat hij de slappe houding van zijn meerdere afkeurde maar hij wilde hem de kans op aflossing niet geheel ontnemen. Daarom gaf hij bevel om het vuren te staken en nu repte de commandant zich naar de poort om zijn bezoeker te woord te staan.
Deze stond op de inmiddels neergelaten brug met een vriendelijke glimlach om de lippen.
„Dat was alleraardigst, die saluutschoten", sprak hij. „Ik ben werkelijk getroffen!"
De krijgsman keek verbaasd op.
„Getroffen?", herhaalde hij. „Hm, onze wapens zijn verouderd, dat geef ik toe. Het valt niet mee om er nog iemand mee te treffen."
Heer Ollie lachte smakelijk.
„Een leuk grapje", hernam hij. „Daar houd ik van: we zullen het wel kunnen vinden, samen. Je bent zeker de hofmeester van dit slot?"
„Ik ben de overste Van Mallenkletter", zei de ander koeltjes.
„Ook goed", gaf heer Bommel toe, „overste of ober of butler; het is mij om het even. Je krijgt een nieuwe livrei, goede vriend. Maar dat komt later, als ik weer thuis ben. Leidt mij nu binnen als de nieuwe meester hier."
Het gelaat van de officier werd loerend.
„Dat gaat zo maar niet", gromde hij. „Ik zou eerst wel eens papieren willen zien. Kunt u bewijzen wie u bent?"

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

4408 Terwijl heer Ollie zonder begrip en omgeven door misverstanden het fort betrad, sloeg neef Edelhart hem vanaf een heuveltje gade. Uit angst voor het kanongebulder had hij de oren dicht en de blik afgewend gehouden. Maar nu staarde hij ongelovig naar de fiere gedaante van zijn bloedverwant.

„Helaas'', zo mompelde hij teleurgesteld. „Hij is niet getroffen. Ik begin te geloven, dat ik mij vergist heb in neef Olivier; de wezel in hem is niet zo sterk als ik meende. Daarom leeft hij nog steeds en daarom kan ik fluiten naar de erfenis. Wat nu te doen? Zal ik het opgeven?''

Hij zuchtte diep en keek mistroostig naar de sombere muren van de vesting.

„Ik heb nog één kans'', peinsde hij. „Zo'n fort wordt bewoond door figuren die zó bang zijn, dat ze zich omgeven met wapens en dienstorders. Volgens mijn wezelkennis bestaat er nog een mogelijkheid, dat ze neef Olivier door angst uit de weg zullen ruimen. Als die soldaten nu maar wezelachtig genoeg zijn om te geloven, dat hij een spion is...''

Op dat moment werd hij lichtjes op de schouder getikt, zodat hij met een gesmoorde kreet omkeek. Achter hem stond de gedaante van meester Zedekia Zwederkoorn.

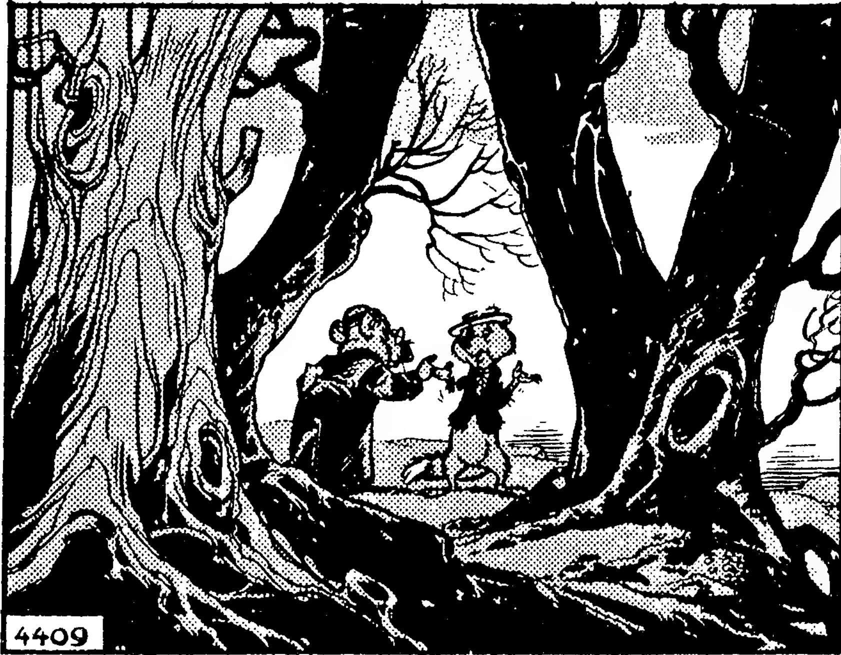
„Zo, daar heb ik u'', sprak de rechtsgeleerde koeltjes. „Hoe staan de zaken, mijn vriend? Hebt ge de erfenis reeds binnen?''

„N-nog n-niet'', stamelde Edelhart. „Er is een beetje oponthoud, vrees ik. De wezel in mij is te sterk — en de wezel in Bommel is niet sterk genoeg. Maar hij zit nu midden tussen de wezels in — en nu zal het snel afgelopen zijn.''

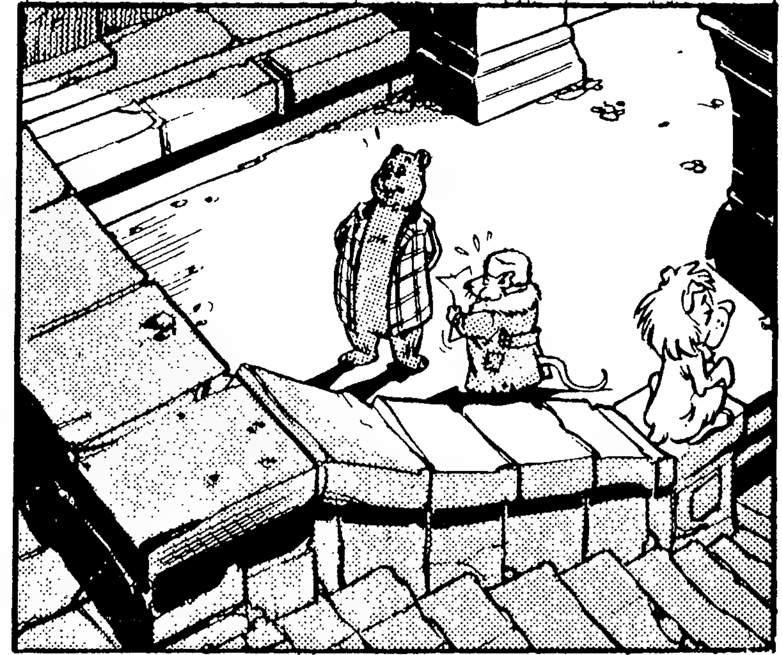
„Uw gepraat over wezels verveelt mij'', hernam de ander. „Ik wil nu wel eens geld zien voor mijn bemoeiingen.''

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

4409 „Betalen?", riep Edelhart van Wezel bitter uit. „Ik zit hier tot over de hals in een grote zaak op internationaal niveau — en u valt mij lastig over een onbeduidend bedragje! Het is geen wonder, dat de beschaving ten onder gaat..."

„De beschaving gaat aan wezels ten onder", verbeterde de rechtsgeleerde. „Daarom wil ik geld zien; dat is het enige wat nog telt."

„Een ogenblikje geduld nog", smeekte de ander handenwringend. „Daar op het fort is men bezig de zaak te regelen, als mijn wezelkennis mij niet bedriegt. Men zal daar vlug genoeg doorhebben, dat de papieren die u gemaakt hebt vals prulwerk zijn — en dan staat neef Olivier als spion te kijk!" Deze opmerking kwetste meester Zwederkoorn.

„Oho!", sprak hij gekrenkt, „de documenten die ik heb uitgeschreven waren vakwerk! De zegels, de lakken, mitsgaders de handtekeningen waren zo goed als echt; daar sta ik voor in."

Nu, dat vond de overste Van Mallenkletter ook. Hij staarde diep onder de indruk naar de papieren, die heer Ollie uit zijn binnenzak had gehaald en bevoelde het lakwerk.

„Donders", prevelde hij, „zo'n zegel is geen namaak. Dat ziet men direct als geoefend krijgsman. En u bent dus de nazaat van de graaf Van Wezel, die hier genoemd wordt? Dat is geen losse flodder, meneer! Mijn respect! En nu wordt u hier dus commandant."

„Commandant?", vroeg de heer Bommel bevreemd.

„Och, het ligt er maar aan hoe u het noemt. Ik kom bezit nemen van het kasteel en de landerijen en zo. Ik ga zo'n beetje het graafwerk doen, als u begrijpt, wat ik bedoel."

„Voor mijn part", vervolgde de officier. „Ik voor mij zie meer in de artillerie. Maar u bent dus de echte vervanger en geen spion; daar gaat het mij maar om."

„Vervanger?", herhaalde heer Bommel verward. Hij begon te vermoeden, dat hier ergens sprake was van een misverstand en het zweet brak hem uit...

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

4410 Heer Ollie begon te vermoeden, dat er ergens een vergissing in het spel moest zijn. Met een groeiende beklemming liet hij de blik over de verweerde muren glijden en voor de eerste keer werd zijn gevoelige neus getroffen door de geur van kruitdamp.

„Er is iets vreemds met dit stamslot", sprak hij tot zichzelf. „En waarom praat deze hofmeester over commandanten en spionnen?"

Hij wilde navraag doen, maar op dat moment naderde de adjudant en de overste haastte zich hem voor te stellen.

„Dit is heer Bommel, graaf Van Wezel", zei hij. „Hij komt mij aflossen, Kaanknipper!"

„Tot uw orders", zei de adjudant saluerend. „Heeft de heer Bommel krijgservaring?"

„Nee, dat niet", stamelde heer Ollie bedremmeld. „Ik ben indertijd afgekeurd voor de dienst. Ik bedoel... mijn goede vader heeft gezorgd, dat... Maar waarom vraagt u dat, als u begrijpt wat ik bedoel?"

„Geen krijgservaring", hernam de ander. „Een burgercommissaris dus. Des te beter."

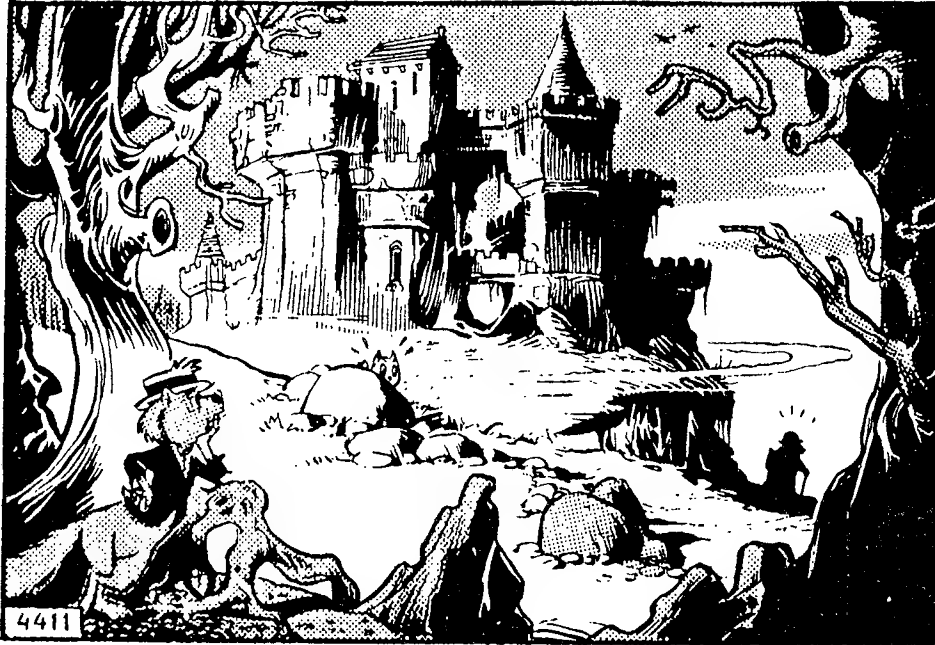
De overste glimlachte.

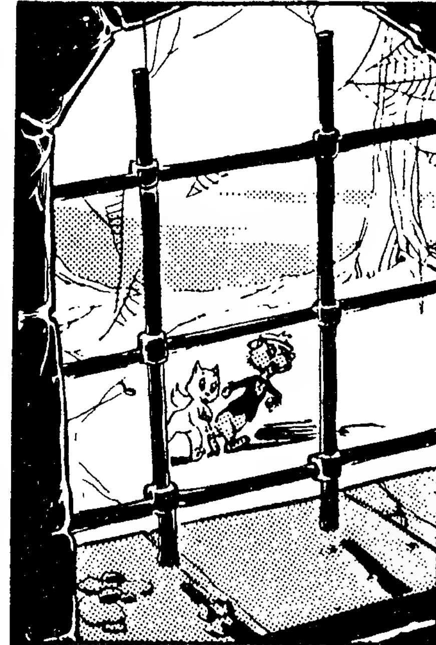
„De adjudant is een echte dienstklopper", fluisterde hij. „U zult een hele steun aan hem hebben. Zullen we nu aan tafel gaan? Het is etenstijd en Kaanknipper heeft een hekel aan laatkomers."

„Het is etenstijd", sprak op dat moment meester Zwederkoorn. „Ik ga naar de dorpsherberg, Wezel, daar kan je me dus vinden. Ik geef je tot morgenochtend om de buit binnen te krijgen. Daarna sla ik onverbiddelijk toe. Het recht moet zijn loop hebben." Na deze woorden liep hij heen, Edelhart in grote zorgen achterlatend. Geen van beide heren had in de gaten, dat Tom Poes hun gesprek achter een boom had afgeluisterd.

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

4411 Gedurende enige tijd volgde Edelhart de verdwijnende rechtsgeleerde met een bekommerde blik. Daarop richtte hij het oog op de vesting, trok de rafels van zijn kostuum recht en betrad met knikkende knieën de vlakte.

„Wie a zegt, moet b zeggen", prevelde hij. „Maar ik zal al mijn wezelkennis nodig hebben — en meer dan dat. Want ik begin te vrezen, dat neef Olivier geen echte wezel in zich heeft..."

Op dat moment trad Tom Poes van achter een steen te voorschijn, zodat hij danig schrok.

„W-waar kom jij vandaan?", zo stamelde hij. „W-wees toch voorzichtig! Misschien gaan ze weer s-schieten?"

„Waarom zouden ze gaan schieten?", vroeg Tom Poes. „Heer Bommel is al binnen en die zal wel zorgen, dat we netjes ontvangen worden. Wat doe je bangelijk?"

„Het is de wezel in mij", fluisterde Edelhart.

„Onzin", zei Tom Poes. „Heer Bommel is een echte Van Wezel en niet jij, dat zie ik nu wel in. In het begin twijfelde ik. Maar toen ik zag hoe hij die kogelregen trotseerde dacht ik: Precies de oude graaf; zonder vrees op het gevaar af!"

„Dacht je dat?", vroeg de ander met een schichtige blik.

„Ja", zei Tom Poes. „Het spijt me, dat ik je niet vertrouwd heb, hoor. De zaak is in orde, dat is duidelijk."

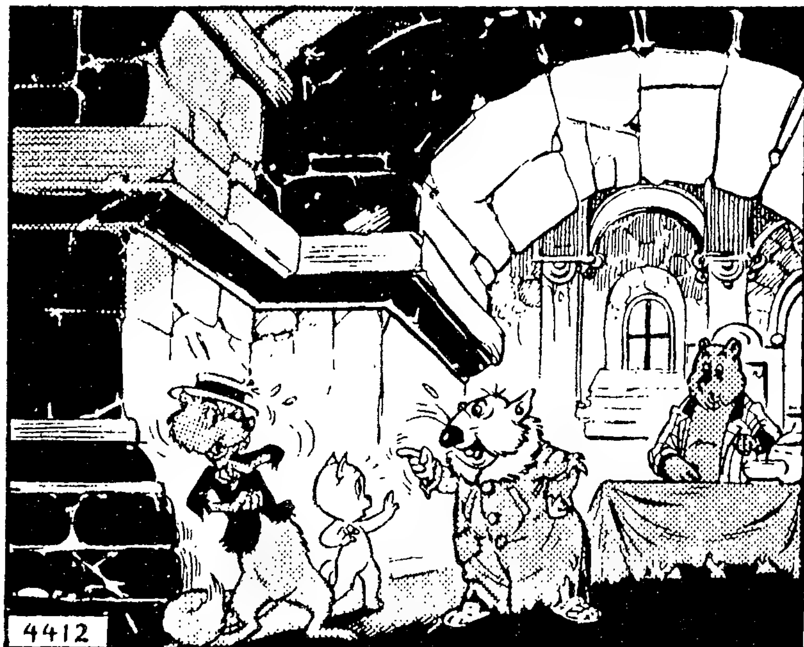
De ander zweeg. Hij begreep niet, waar hij dit plotselinge vertrouwen aan te danken had, maar het gaf hem toch weer een beetje moed.

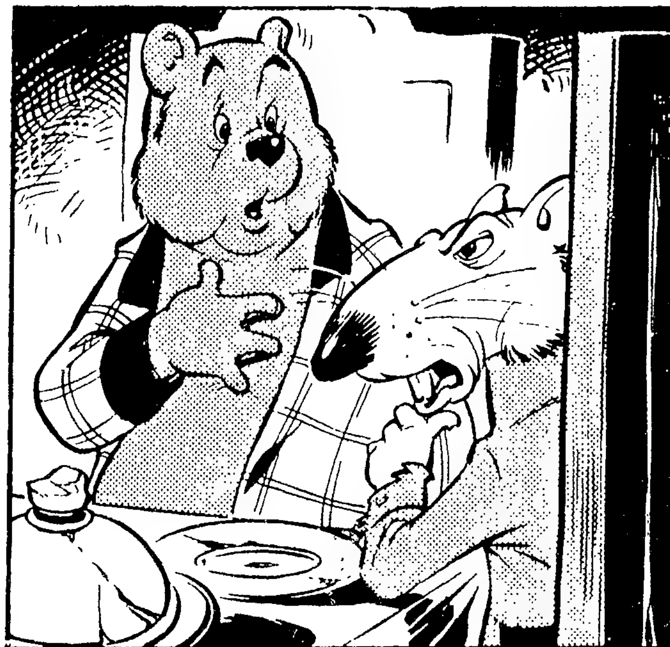
Nu, die had hij ook wel nodig. Want op het fort werden zij rechtstreeks naar de eetzaal van de commandant gevoerd en daar werden ze niet vriendelijk ontvangen.

„Zo!", riep de overste Van Mallenkletter uit. „Daar is de vent die mij kwam waarschuwen! Waarom heb je gezegd, dat deze heer geen echte Van Wezel was? Huh?"

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

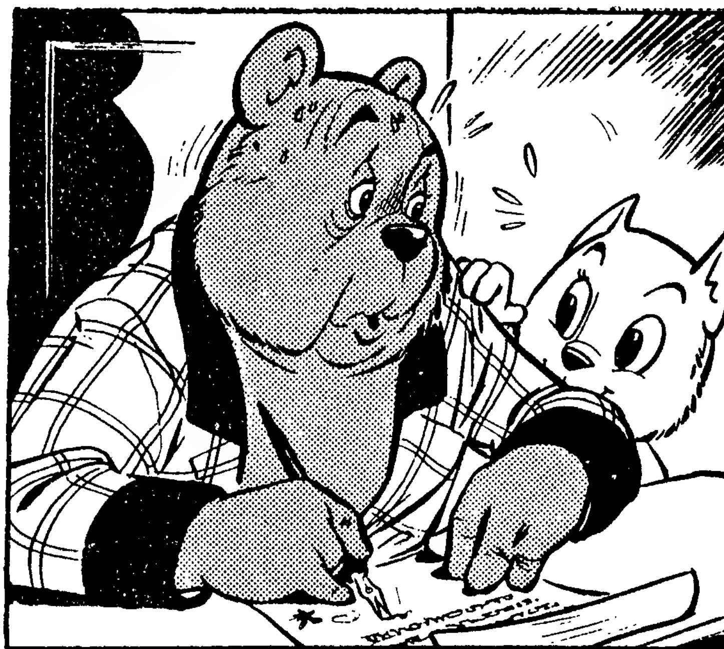
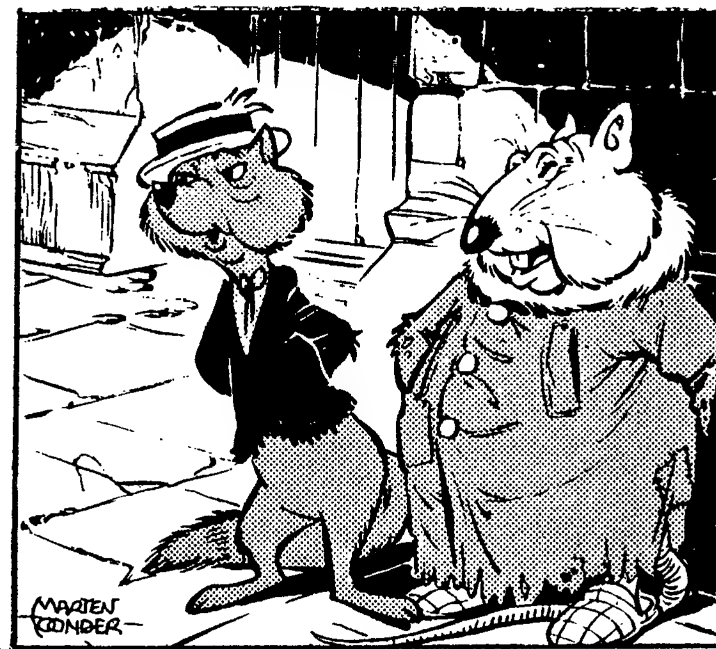
4412 De overste wierp zijn eetgerei weg en stond op.
„Waarom heb je gezegd, dat deze heer een spion is?", vroeg hij dreigend. „Iedereen kan zien, dat hij mijn vervanger is — en een echte Van Wezel is hij ook. Zijn papieren liegen er niet om. Nou?! Wat zeg je?"
Edelhart deinsde angstig achteruit en het zweet brak hem uit.
„Het is een... eh... een vergissing!", stamelde hij. „Ik be-bedoelde deze heer niet."
„Zo", snauwde de commandant. „Een dikke vent in een ruitjesjas, zei je. Of niet soms? Een spion, die zich Bommel noemt. Zei hij dat niet, Kaanknipper?"
„Tot uw orders", gaf de adjudant toe. Doch nu mengde heer Bommel zich in het gesprek.
„Wat betekent dit?", vroeg hij verbaasd. „Heb je gezegd dat ik een spion ben, neef? Waarom?"
„Het is een vergissing", zei Tom Poes sussend. „Dat hoort u toch?" Maar in heer Ollie was een lichte achterdocht ontwaakt en er trok een denkrimpel over zijn voorhoofd.
„Ik begrijp dit niet", verklaarde hij. „Waarom zou iemand over spionnen praten op het stamslot der Van Wezels? Trouwens, dit hele kasteel is eigenaardig, als iemand begrijpt, wat ik bedoel. Waar is mijn familie? En wie is deze ober?"
„Laten we nu niet langer zeuren", zei Tom Poes haastig. „Het was immers een misverstand? En waarom zou Edelhart zijn bloedeigen neef in gevaar willen brengen?"

„Dat is waar", zei heer Bommel na enig dubben.
De heer Van Wezel herademde enigszins, maar toch bleef hij zich beklemd voelen.
„Ik kan deze Tom Poes niet volgen", sprak hij tot zichzelf. „Volgens mijn wezelkennis is hij geen bondgenoot, maar is mijn wezelkennis eigenlijk wel goed?"

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

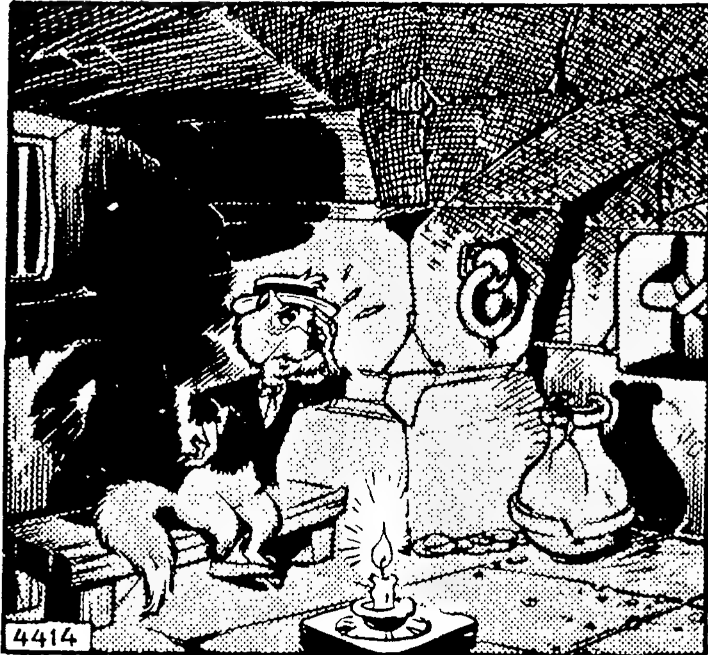

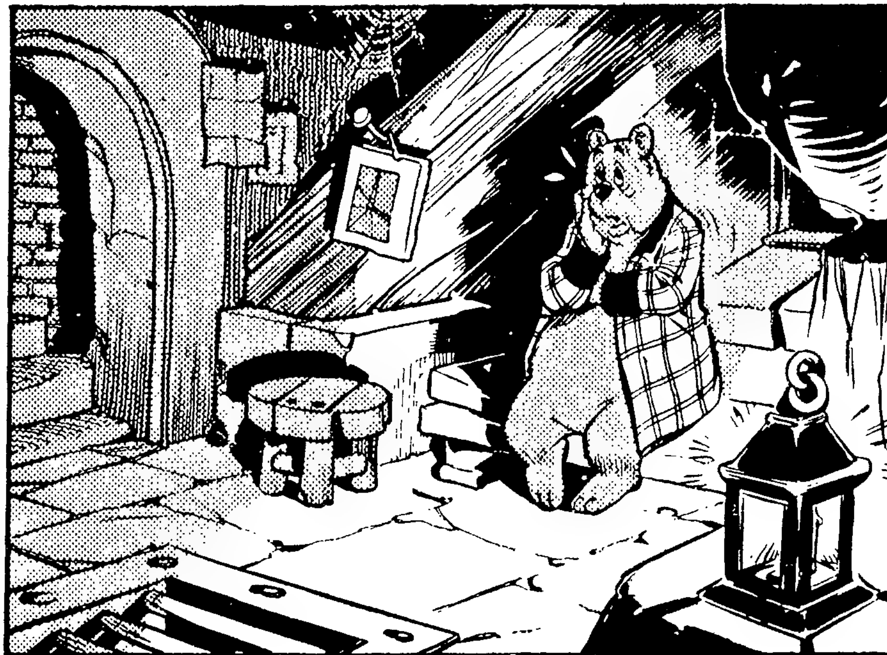

4413 „Genoeg gepraat over spionnen", zei de overste. „We hoeven de internationale spanning niet te vergroten; het gaat hier tenslotte over mijn vervanger."
„Vervanger?", vroeg heer Ollie. „Bent u soms ook een Van Wezel? Hoe zit dit eigenlijk?"
„Ik ben een Van Mallenkletter", hernam de overste. „En ik draag deze vesting aan u over. Regel dat even, Kaanknipper."
„Tot uw orders", zei de adjudant. Hij haalde een papier voor de dag en legde dat op de tafel.
„Dit is een belangrijke post", verklaarde hij. „Hier wordt een vitale weg naar het buitenland bewaakt — en wie hier dienst doet, mag het fort niet verlaten. Daar moet u voor tekenen!"
Heer Ollie aarzelde en keek zorgelijke rond.
„De vesting niet verlaten, als ik begrijp wat u bedoelt?", vroeg hij met kleine stem. „Wat bedoelt u? Is dit stamslot dan een vesting? En waarom niet verlaten?"
„Wat geeft dat nu?", vroeg Tom Poes. „Stamslot of kasteel of vesting, dat is allemaal hetzelfde. En zo'n belangrijke post, die niet verlaten mag worden is net iets voor een echte graaf Van Wezel. Teken nu maar, heer Ollie!"
Heer Bommel nam besluiteloos de pen op en beschreef een bevende krul in de lucht.
„Nee, nee", riep Tom Poes haastig. „Niet uw oude handtekening! Als graaf Van Wezel neemt u de zaak over en zo moet u ondertekenen ook."
Heer Ollie gehoorzaamde zuchtend en de overste glimlachte.
„Precies mijn adjudant, dat ventje", fluisterde hij tot Edelhart. „Een echte dienstklopper. Maar daar ben ik nu van af."
De ander ging niet op deze scherts in. Hij stond zich vergeefs af te vragen waar Tom Poes eigenlijk heen wilde.

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

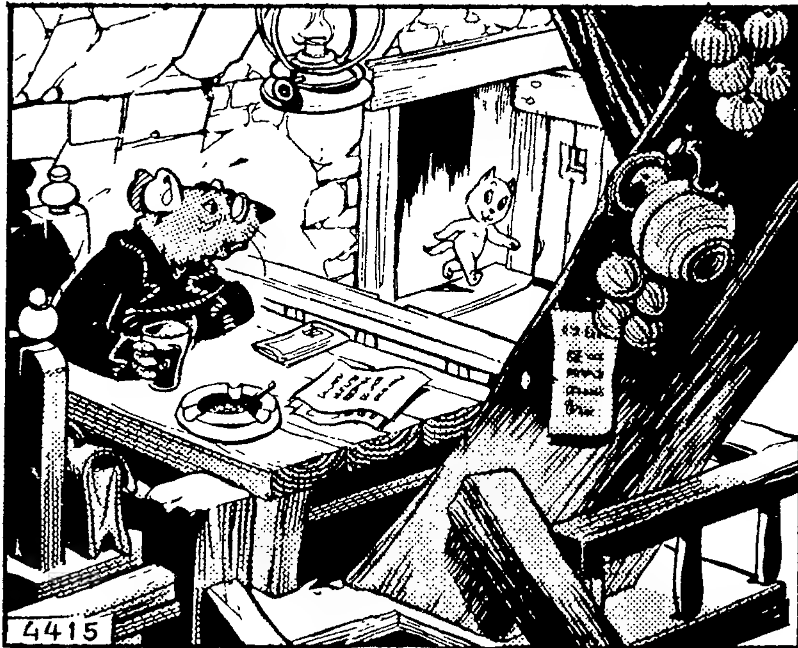

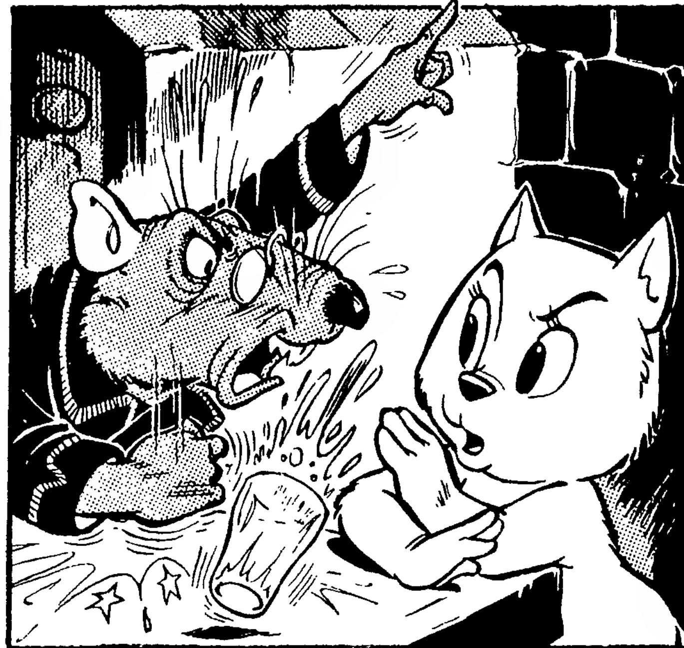

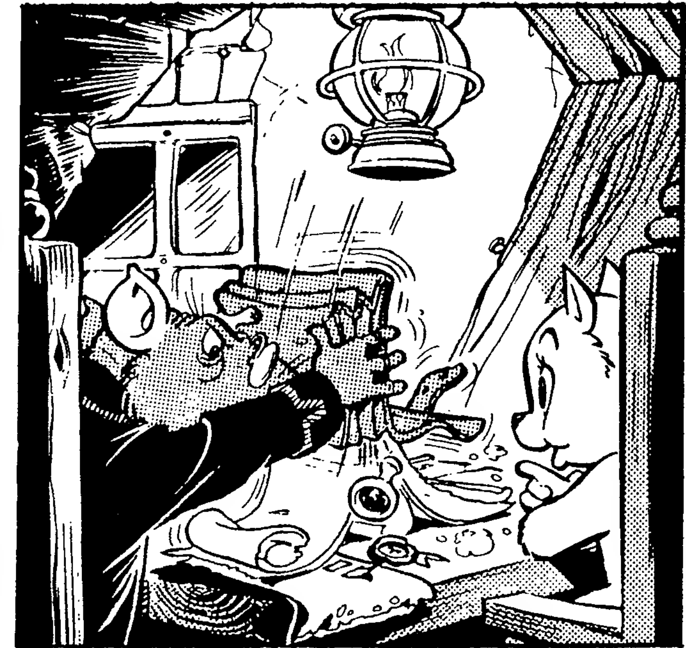
4414 De plechtige overdracht van het fort Gruwelsteen zou de volgende morgen voor de troep plaatsvinden — en daarom werden de bezoekers voor de nacht ingekwartierd in enige verlaten officiersverblijven.
Doch Edelhart van Wezel kon de slaap niet vatten.
,,Het is héél duidelijk, dat die Tom Poes iets in zijn schild voert'', prevelde hij. ,,Zo op het oog loopt het allemaal wel. Neef Olivier is weliswaar nog niet uit de weg geruimd, maar hij zit hier goed vast. En het zou raar moeten lopen wanneer ik hem binnenkort niet als spion kan ontmaskeren. Maar mijn wezelkennis waarschuwt mij, dat dat witte ventje iets van plan is. Het bevalt mij niet.''
,,Het bevalt mij niet helemaal'', prevelde heer Bommel in het belendende vertrekje. Ook hij werd door slapeloosheid gekweld en hij bewoog zich rustloos op zijn harde bank heen en weer.
,,Het is natuurlijk en hele eer om nu graaf Van Wezel te zijn'', vervolgde hij, ,,met een stamslot en landerijen en alles. Maar het valt me toch tegen. Het stamslot is een vesting, als men begrijpt wat ik bedoel — en aan de landgoederen heb ik niet veel omdat ik dit bouwwerk niet mag verlaten. Ach, was ik maar op Bommelstein gebleven. Daar zijn de bedden veel zachter en ik verlang naar een maaltijd van Joost. Tom Poes heeft me misschien toch weer eens een verkeerde raad gegeven...''
Tom Poes zelf zat intussen niet stil. Hij liep rustig langs de schildwacht het fort uit en haastte zich naar het dorp.

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

4415 Volgens het dienstrooster ging men op het fort Gruwelstein om tien uur ter kribbe, maar in het dorp gold deze regel natuurlijk niet.

Toen Tom Poes tegen het middernachtelijk uur de herberg betrad zat de advocaat Zwederkoorn daar nog op ongebonden wijze achter een glas appelsap. Hij keek wantrouwig op toen de late bezoeker stil hield bij zijn tafeltje.

,,Wel?'', vroeg hij fronsend.

,,U wordt bedrogen'', zei Tom Poes. ,,Ik weet, dat u samenwerkt met die Van Wezel...''

,,Kom, kom'', onderbrak de rechtsgeleerde, ,,dat kunt u niet bewijzen!''

,,Dat hoeft ook niet'', hernam Tom Poes. ,,Ik kom u alleen vertellen, dat hij u heeft beetgehad. Want hij heeft twintigduizend florijnen van heer Bommel ingepikt zonder ze met u te delen. Hij heeft voor dat geld een dure sportauto gekocht!''

Daar zat de toch zo ervaren meester in de rechten toch even van te kijken. Maar zich snel herstellend liep hij rood aan en sloeg met de vuist op tafel.

,,Daar zal hij spijt van krijgen!'', riep hij uit. ,,Ik laat me niet voor de gek houden! De oplichter! Ik zal hem ontmaskeren en hem gerechtelijk laten vervolgen met alle mij ten dienste staande middelen! Ik zal....''

,,Onzin'', zei Tom Poes, ,,dat kunt u niet, want dan zou uitkomen, dat u met hem samenwerkt. Ik weet iets veel beters; u moet voor heer Bommel gaan werken, dan hebt u tenminste een kans om wat geld te verdienen.''

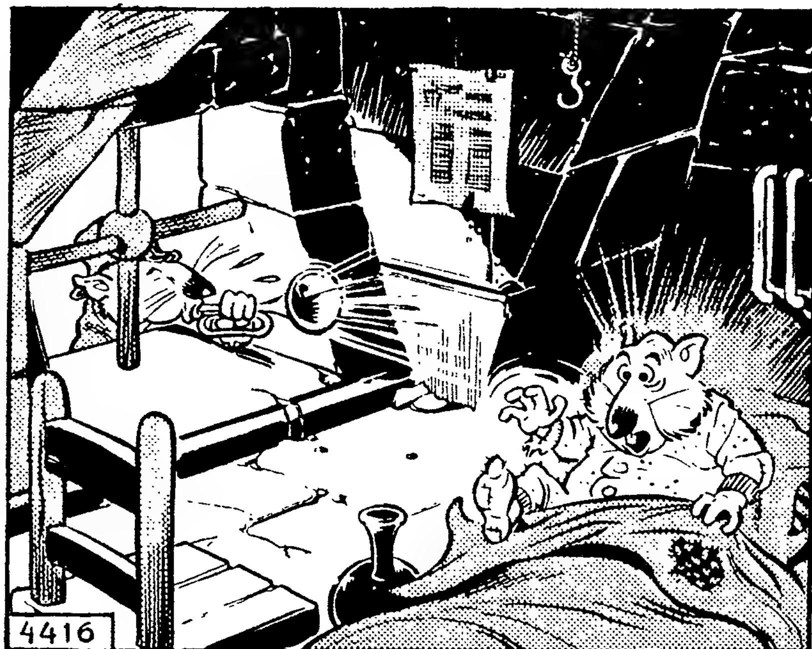
,,Hm'', prevelde de ander peinzend. ,,Ik weet niet waar u heen wilt, maar het idee is niet onaantrekkelijk. Wat is uw plan?''

,,Dat zal ik u direct vertellen'', vervolgde Tom Poes. ,,Maar ik moet eerst weten of u uw gereedschappen bij u hebt.''

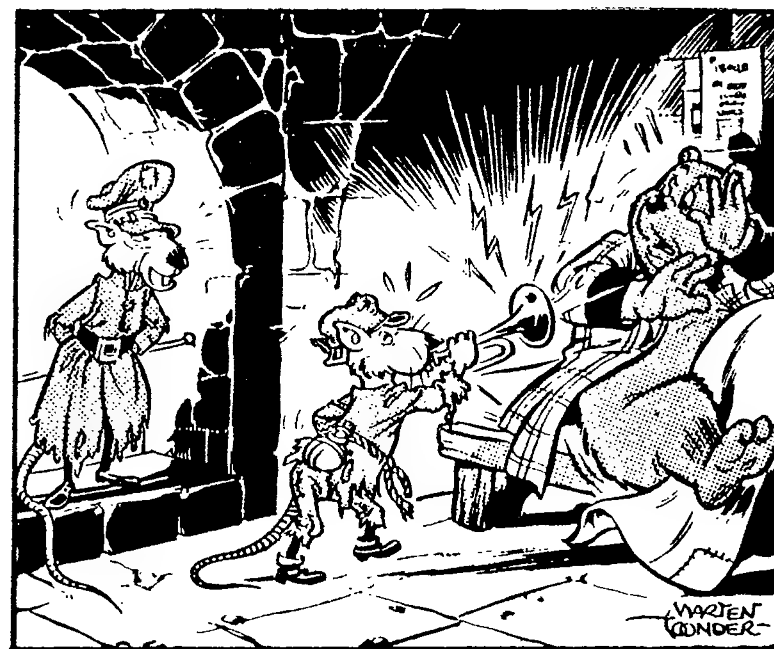
Nu, dat had meester Zwederkoorn. Met een fier gebaar ledigde hij de inhoud van zijn tas op het tafeltje, zodat dat al spoedig bedekt was met lakken, zegels, stempels en vergeelde, doch onbeschreven documenten.

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

4416 Volgens het dienstrooster van fort Gruwelsteen werd er om zes uur reveille geblazen. En omdat de adjudant meende, dat een commandant het voorbeeld behoort te geven begon het blazen van de trompetter altijd in de slaapkamer van de overste.

Zo ook nu. De heer Van Mallenknetter schrok als gewoonlijk vreselijk van het signaal. Doch toen de hartkloppingen enigszins bedaard waren trok er een gelukkige glimlach over zijn gelaat.

„De laatste keer", prevelde hij. „Vandaag draag ik het commando over en dan ben ik eindelijk van de adjudant en van het dienstrooster bevrijd. Ach, morgen mag ik uitslapen!"

Intussen had heer Bommel de oren dichtgestopt om het hinderlijke getoeter niet te horen. Hij was, na een doorwaakte nacht, eindelijk in slaap gevallen en daarom valt het te begrijpen, dat de muziek hem ontstemde.

„Het is een schande", mompelde hij. „Wie zet nu midden in de nacht de radio aan? Als de ober niet uit zichzelf wegging, zou ik hem moeten ontslaan. Dit kan men niet doen in het stamslot der Van Wezels!"

Op dat moment werd de deur opengerukt en de adjudant trad binnen, gevolgd door de hoornblazer. De laatste marcheerde met stijve passen naar de brits van de rustende heer en toeterde deze zo fors in het oor, dat hij met een gil overeind vloog.

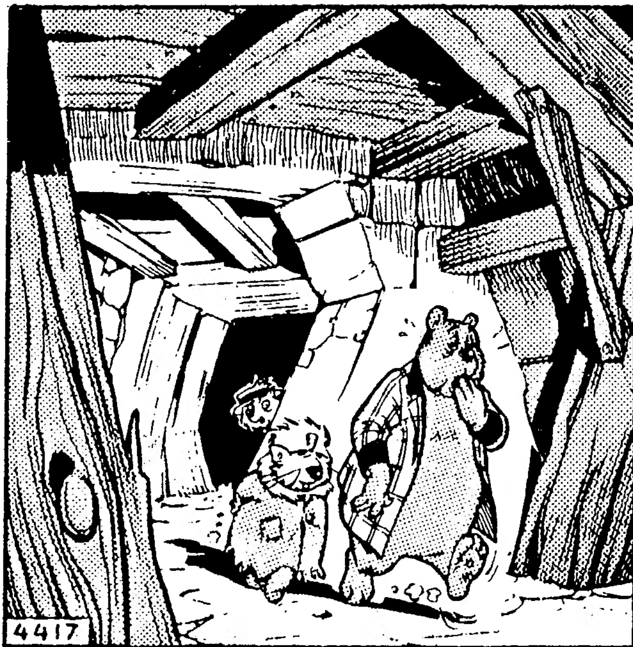
„Zes uur", sprak de adjudant Kaanknipper toen de muzikant zijn gruwelijke taak beëindigd had. „Opstaan volgens dienstrooster. Ontbijt om half zeven."

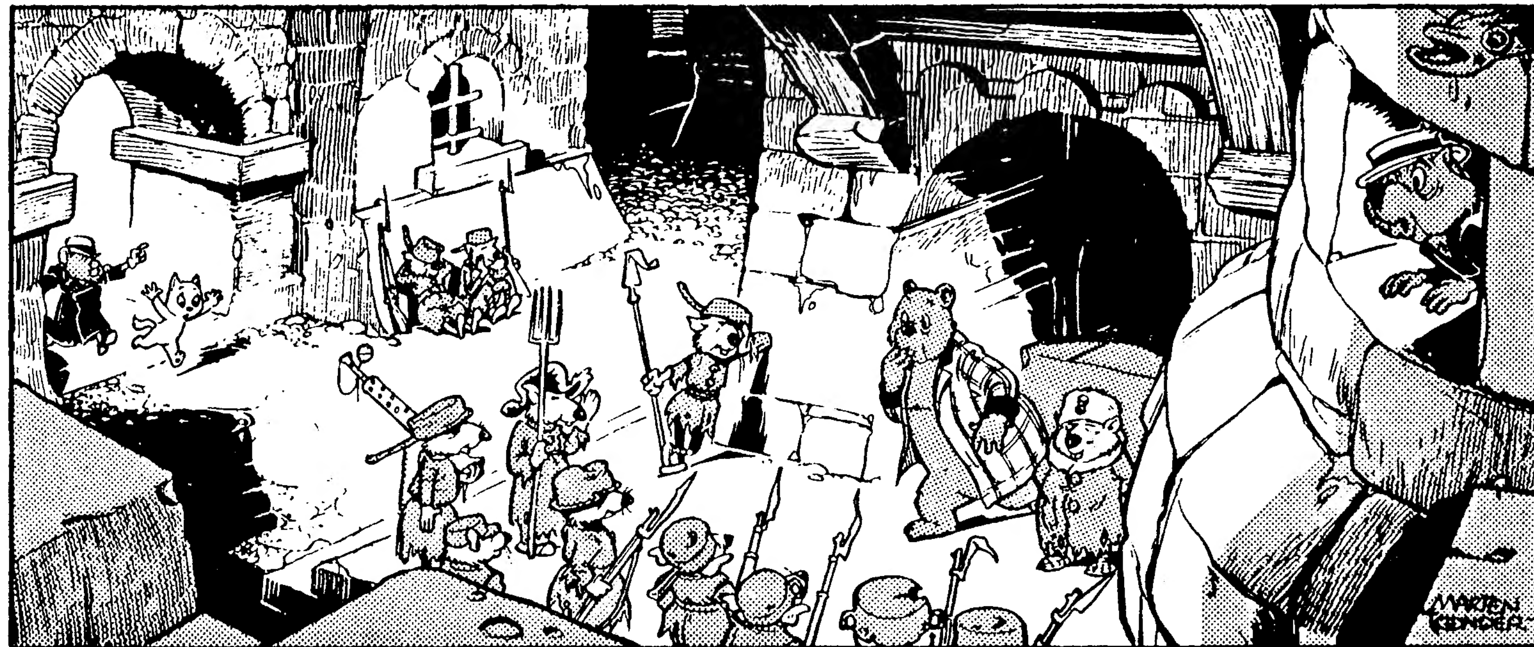
„Dat gaat niet!", kreet heer Ollie verwilderd. „Ik..."

„De commandant moet het voorbeeld geven", onderbrak de ander. „Orders van de commandant."

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

4417 Toen heer Bommel even later in een ernstig ochtendhumeur uit zijn slaapvertrekje trad kwam hij de overste van Mallenknetter tegen. De hooggeplaatste officier bewoog zich geruisloos op zijn sloffen door de gang en hoewel hij wegens watergebrek een ongewassen indruk maakte zag hij er toch glunder uit.

„Dag opvolger!" sprak hij schalks. „De troep staat al aangetreden. Kom, dan mag je het commando overnemen."

Heer Ollie volgde zwijgend en met klimmende tegenzin en Edelhart van Wezel, die de heren om een hoek nakeek, schudde het hoofd.

„Ik benijd neef Ollie niet", zo prevelde hij tot zichzelf. „Als commandant van deze vesting kan hij er niet meer uit. Op die manier kan hij onder mijn leiding niet langer gevaren tegemoet gaan — en dat is misschien wel prettig voor hem. Maar wanneer dit de opzet van Tom Poes is geweest lijkt het me toch niet zo'n mooie vriendendienst, want neef is nu eigenlijk een gevangene..."

Zo mompelend begaf het ventje zich naar een venster, dat op de binnenplaats uitkeek en sloeg een blik naar buiten. Daar stond de gehele bezetting lusteloos aangetreden en ook voor een niet-vakman was het duidelijk, dat de uitrusting en kleding aanvulling behoefde.

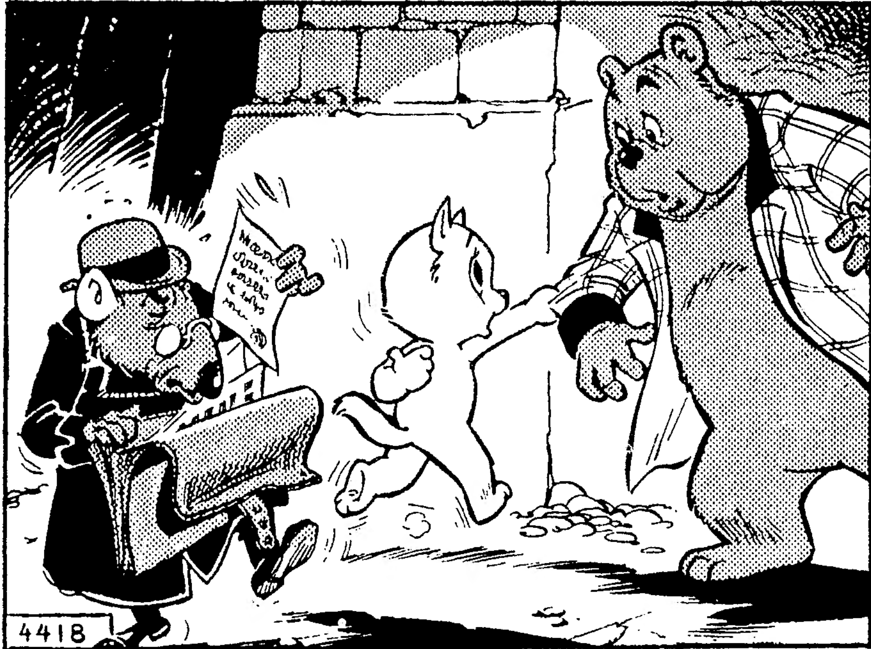
„Een vergeten troep", hernam Edelhart, „met een laag moreel, zonder twijfel. Maar hoe kan ik daar gebruik van maken? Hier sta ik nu, met al mijn wezelkennis, in het duister te tasten. Ach, als ik maar wist wat dat witte ventje van plan is..."

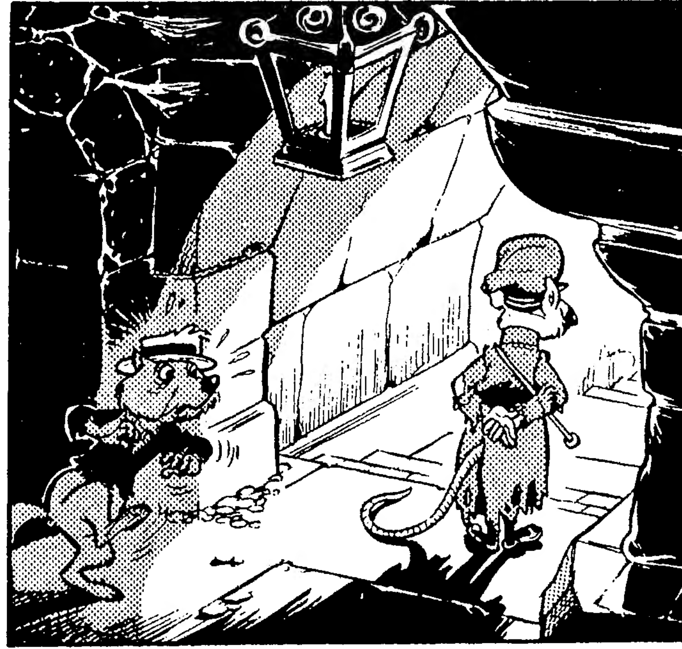
Op dat moment werd zijn opmerkzaamheid getrokken door het naar buiten treden van de overste en zijn opvolger. En op hetzelfde ogenblik ontstond er een beweging bij de poort.

De heer Van Wezel verbleekte. „Daar is die oude duitendief Zwederkoorn", fluisterde hij. „Mèt Tom Poes! Mijn spel is verloren, dat voel ik; ik moet weg zien te raken..."

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

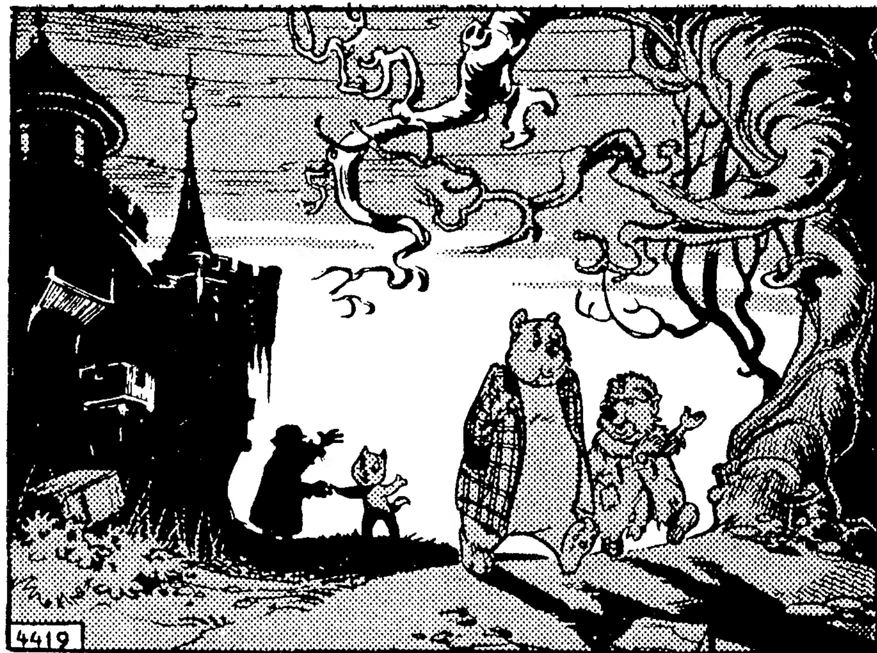

4418 Heer Bommel trad naar buiten, waar de bezetting van het fort hem stond op te wachten. Hij wierp een onthutste blik op het verwaarloosde groepje, doch voordat hij tijd had om een opmerking te maken snelde Tom Poes, gevolgd door een sombere vreemdeling, op hem toe.

„Dit is meester Zwederkoorn", zei Tom Poes. „De advocaat van de familie Van Wezel, u weet wel."
„Huh?" vroeg heer Ollie zonder begrip.
„Aangenaam", sprak nu de rechtsgeleerde vormelijk. „Ik heb uw relatie met de Van Wezels verder uitgepluisd, meneer Bommel. En het spijt mij, u te moeten mededelen, dat u toch niet de rechte tak bent. De heer Edelhart van Wezel is en blijft het hoofd der familie!"
Een ogenblik stond heer Ollie als door de donder getroffen, doch toen verscheen er een klein lichtje in zijn uitgebluste ogen.
„W-wat b-betekent dat?" vroeg hij.
De advocaat haalde enkele vergeelde en gezegelde documenten te voorschijn en zette zijn bril recht.
„Dat betekent", sprak hij, „dat, vermits het hoofd der familie Van Wezel het commando van deze vesting op zich moet nemen, Edelhart van Wezel de nieuwe commandant is."
„Het kan me niet schelen wat dit allemaal betekent", mompelde de adjudant, die bij de ingang toekeek. „Maar over vijf minuten moet de overdracht volgens het dienstrooster een feit zijn!"
Een besmuikte beweging achter hem trok zijn aandacht en met een snelle greep legde hij de hand op de vluchtende gestalte van neef Edelhart.
„En", zo vervolgde hij, „omdat het er naar uitziet, dat u de nieuwe commandant bent, kunt u beter hier blijven".

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

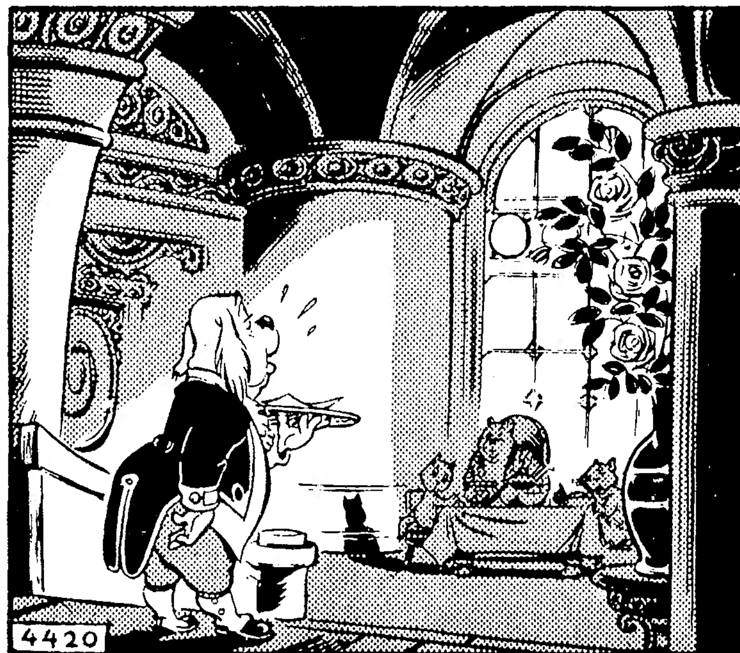

4419 Zo namen de gebeurtenissen dus een onverwachte loop. Edelhart van Wezel werd door de ijverige adjudant voor het front van de troep geplaatst en daar droeg de overste het commando aan hem over.
Heer Bommel verliet de vesting met gemengde gevoelens.
„Het is wel bitter", sprak hij tot de heer Van Mallenkletter, die opgeruimd naast hem ging. „Het ene ogenblik is men de graaf Van Wezel met een stamslot en landerijen en alles en het volgende moment is men slechts een Bommel, die eenzaam en vergeten zijn weg gaat."
„Ik zou daar niet om malen", zei de ander. „Beter hier te lopen dan in die steenklomp te zitten. Want vergeten word je daar ook, behalve dan door de adjudant. En dat is me er eentje, meneer!"
Neef Edelhart keek het vertrekkende groepje vanaf een torentrans na. Hij zag Tom Poes afscheid nemen van meester Zwederkoorn en de tranen welden hem naar de ogen.
„Dus dit was de opzet van dat witte ventje!" mompelde hij bitter. „Mijn wezelkennis heeft gefaald door een gebrek aan zelfkennis. Hier sta ik nu, eenzaam en verlaten — zonder erfenis en zonder vooruitzichten. Zelfs mijn fraaie roomkleurige sportauto is waardeloos, want ik mag deze steenklomp niet verlaten. Wat baat het mij, dat ik commandant van een vesting ben..." Op dat moment klonk de snauwende stem van de adjudant achter hem, zodat hij danig schrok.

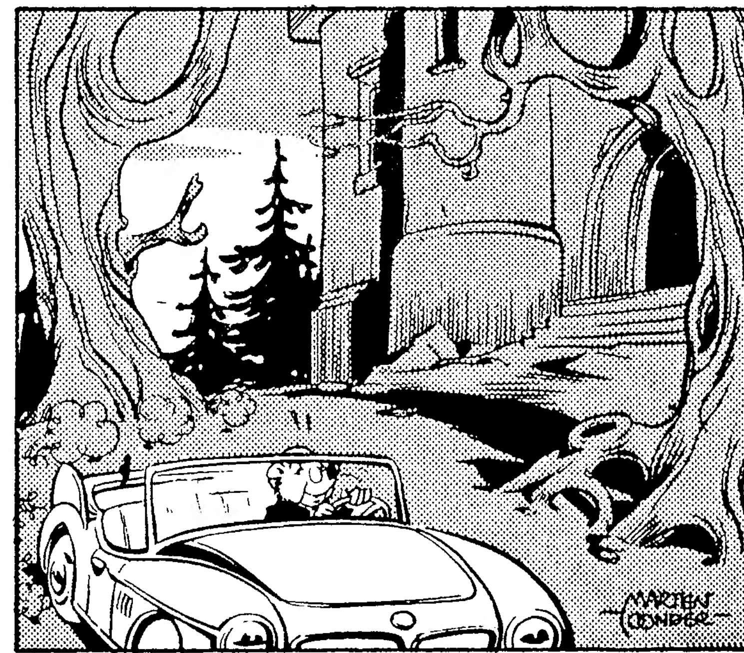
„Tot uw orders, commandant!" raspte de onderofficier. „Tijd voor inspectie volgens het dienstrooster van vandaag."
„Ja, ja", stamelde de heer Van Wezel, de hoed lichtend. „Ik k-kom..." En heel stil en droevig voegde hij er aan toe: „Ach, wat zou ik er voor geven om eenzaam en vergeten weg te kunnen lopen. Want zelfs met mijn povere wezelkennis begrijp ik, dat deze adjudant voor mij niets anders is dan een gevangenbewaarder".

HEER BOMMEL EN DE WEZELKENNIS

Door Marten Toonder

4420 Heer Bommel nodigde de overste uit voor de maaltijd en reed hem in de sportauto naar huis, terwijl Tom Poes in de Oude Schicht volgde. Op Bommelstein had Joost het eten reeds klaar, zoals te verwachten was. Maar juist toen heer Ollie, tijdens het nuttigen van de soep, weer enigszins tot zichzelf begon te komen, trad de bediende binnen met een rekening.
,,Hier is een zekere meester Zwederkoorn, met uw welnemen'', sprak hij. ,,Hij wenst betaald te worden voor het onderzoeken van uw familieverhouding met de heer Van Wezel.''
,,Maar dat is het toppunt!'' riep heer Bommel uit. ,,Hoe onrechtvaardig is dit alles! Die advocaat heeft alleen maar uitgezocht, dat ik niet tot de familie behoor. Moet ik nu ook nog betalen voor iets, dat ik niet ben, als men begrijpt wat ik bedoel?''
,,Kom, heer Ollie'', zei Tom Poes sussend, ,,wees blij, dat die Zwederkoorn dat heeft uitgezocht''.
,,Ja'', vulde de overste aan terwijl hij zijn lepel neerlegde, ,,wees blij! Volgens het dienstrooster is dit de tijd waarop u het dienstrooster voor morgen moet opstellen. En over een uur komt de trompetter, want dan moet u naar bed.'' Hij huiverde en hervatte de maaltijd terwijl heer Bommel het gehoorde overwoog. Toen begon hij te glimlachen.
,,Inderdaad'', sprak hij. ,,Het zou mooi geweest zijn wanneer ik een graaf Van Wezel was. Maar een Bommel blijft zichzelf, en dat is nog mooier. Geef die advocaat de roomkleurige sportauto, Joost; hij heeft hem verdiend.'' Meester Zwederkoorn was niet ontevreden met die schikking. ,,Geld zou mij liever zijn geweest'', sprak hij terwijl hij wegreed. ,,Maar wanneer ik dit voertuig van de hand doe, zal de opbrengst mij in staat stellen om in een verre streek een keurige praktijk op te bouwen! En daar zitten mooie mogelijkheden in, vooral wanneer ik een legaal gebruik ga maken van de wezelkennis, die ik verworven heb.''
EINDE VAN DIT VERHAAL

940314